

Thiếu Tướng Ế Vợ

Contents

Thiếu Tướng Ế Vợ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	17
7. Chương 7	19
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	31
11. Chương 11	35
12. Chương 12	39
13. Chương 13	43
14. Chương 14	46
15. Chương 15	49
16. Chương 16	55
17. Chương 17	58
18. Chương 18	62
19. Chương 19	67
20. Chương 20	70
21. Chương 21	74
22. Chương 22	79

Thiếu Tướng Ế Vợ

Giới thiệu

Những truyện ngôn tình luôn luôn thu hút một số lượng lớn độc giả quan tâm, chia sẻ; đọc những tru

1. Chương 1

Hàn Ích Dương là một người đã lên chức chú bác từ lâu. Anh có ba đứa cháu luôn miệng gọi anh là bác, gọi đến mức anh cảm thấy như mình lớn tuổi thật rồi. Lớn tuổi là sự thực, nhưng anh vẫn còn độc thân.

Lớn tuổi và độc thân vốn chẳng liên quan gì nhau. Ai nói đàn ông lớn tuổi nhất định phải lập gia đình? Đứng trên góc nhìn của một chuyên gia xã hội học mà nói, người độc thân lớn tuổi đang có chiều hướng tăng cao, nó làm ảnh hưởng trạng thái cân bằng của xã hội. Do đó, lớn tuổi mà chưa lập gia đình là có tội.

Mọi việc không chỉ ngừng ở đó. Trong mắt ông Hàn bà Hàn, anh không chỉ có tội, mà còn bất hiếu.

Hàn Ích Dương từ đứa con ưu tú nhất của ba mẹ trở thành đối tượng khiến ông bà đau đầu. Tuy bất mãn vì điều này, nhưng mỗi khi Hàn Ích Dương bị bà Hàn dạy bảo, anh cũng cảm thấy mình hơi bất hiếu.

Hiện nay, bà Hàn đang chạy theo trào lưu của giới trẻ. Thỉnh thoảng bà sẽ thốt ra một hai từ lóng trên mạng gọi con mình. Bà hay dùng từ “Trai ế” để hình dung về anh, rồi gán cho anh biệt danh... “Thiếu tướng ế vợ”.

Thiếu tướng còn khoảng một năm rưỡi nữa là bước vào hàng ngũ bốn mươi. Không ế thì là gì?

Nếu trước đây bà Hàn thường nhân nhượng con mình, thì bây giờ bà đang dốc hết lòng khuyên bảo anh.

“Anh cả, lúc nào con mới giải quyết xong việc cá nhân hả? Đàn ông hơn ba mươi đã ế, con bây giờ bao nhiêu, con là người ế nhất trong đám đàn ông ế đấy. Mẹ có thể bảo với người ngoài con chưa gặp được đối tượng kết hôn, nhưng trong nhà mẹ phải nghiêm túc nhắc con rằng, con đang bị ế. Nếu con không tranh thủ, con sẽ rất đáng thương!”

Bạn xem xem, đàn ông không lập gia đình, không chỉ mang tiếng bất hiếu, mà còn rất đáng thương.

Hiện nay có khá nhiều đàn ông sống độc thân, không lập gia đình. Trong đó, người có diện mạo xấu xí là chiếm đa số, phần còn lại là do gặp vấn đề về tâm sinh lý.

Trên đời này, không gì là không thể xảy ra. Vậy nên đẳng cấp như Hàn Ích Dương lại chưa lập gia đình cũng có thể hiểu được. Có lẽ do anh quá kén chọn nên không thấy ai hợp mắt hoặc gặp vấn đề nghiêm trọng về sinh lý chẳng? Nếu nói theo tiểu thuyết ngôn tình thì người đàn ông này đã trải qua quá nhiều biến cố nên mất hết niềm tin vào đời sống hôn nhân.

Nếu có người hỏi Hàn Ích Dương tại sao chưa kết hôn, anh chỉ im lặng, không trả lời. Đây là một bí mật và bí mật này bị rất nhiều người soi mói.

Đối với Hàn Ích Dương mà nói, anh không quan tâm người khác dị nghị thế nào về mình. Việc của anh là của mỗi một mình anh, có gì đáng để bàn tán. Chẳng lẽ anh phải đi phân bua với người ngoài tại sao mình chưa lập gia đình?

Hàn gia có hai người con. Con út là Hàn Tranh đã kết hôn từ lâu. Vợ con út Châu Thương Thương sinh ba, một nữ hai nam. Ba đứa bé đều hết sức đáng yêu. Mỗi lần Hàn Ích Dương về nhà, hai đứa sẽ ngồi lên hai đùi anh, còn một đứa vừa bám lên lưng anh vừa nói, “Bác ơi, Bì Bì muốn cười ngựa!”

Nhiều khi Hàn Ích Dương rất biết ơn “Ngưu Bì Đường”, bởi vì nhờ bọn trẻ mà bà Hàn bớt cảm râm, cũng không quản lý chặt chẽ chuyện hôn nhân của anh như trước đây. Tuy đã có đủ cháu trai cháu gái, nhưng chuyện cưới xin của con lớn vẫn là quan trọng nhất với hai người lớn Hàn gia. Họ sợ không đợi được ngày con lớn yên bề gia thất.

Hôm nay, Hàn Ích Dương vừa từ quân khu về nhà. Sau khi cả nhà vui vẻ dùng bữa, bà Hàn đưa anh một tấm hình, “Con coi thử đi. Cô gái này rất xinh.”

Hàn Ích Dương ngó lơ, anh nghiêng đầu kêu bà Hàn, “Mẹ!”

“Gọi mẹ cũng vô ích. Nội trong năm nay, con phải giải quyết cho xong việc cá nhân.” Bà Hàn ra lệnh.

“Việc cá nhân là gì ạ?” Cháu gái Đường Đường hỏi.

“Đó là bác con phải tìm bác gái cho con.” Bà Hàn hiền từ đáp lời.

“Đường Đường không muốn bác gái. Bác gái già lắm.” Trong mắt Đường Đường, bác gái luôn là những người lớn tuổi, da dễ nhăn nheo.

“Bì Bì cũng không thích.” Bì Bì bóc một miếng bánh bỏ vào miệng, cậu bé vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói.

Những đứa bé sinh ba đều là một tổng thể hoàn chỉnh. Đường Đường và Bì Bì phát biểu ý kiến xong, liền đưa mắt nhìn anh hai Ngưu Ngưu. Ngưu Ngưu là một đứa bé có chính kiến riêng, cậu bé bỏ muống xuống, “Đúng là bác phải tìm một bác gái. Bác phải có bác gái thì mới có em bé.”

Hàn Ích Dương lặng lẽ đặt tay lên đầu Ngưu Ngưu, ông Hàn thôi đọc báo, nói xen vào, “Ngưu Ngưu còn hiểu chuyện hơn anh đấy!”

Hàn Ích Dương nhìn ông Hàn bà Hàn, “Ba mẹ, con tự lo chuyện của mình được. Con chưa vội lập gia đình, ba mẹ không cần lo nghĩ linh tinh thay con.”

Có ba mẹ nào không lo lắng chuyện đại sự của con cái? Ông Hàn nổi giận đùng đùng. Nhưng do lúc này cả nhà đang ăn tráng miệng, ông không thể bực bội dọa Ngưu Bì Đường của ông sợ hãi, mà nếu không nói ông sẽ rất tức tối...

“Phải, tôi và mẹ anh lo nghĩ linh tinh. Anh còn trẻ nên đâu cần gấp gáp, anh còn trẻ... còn trẻ...” Hai chữ “còn trẻ” cuối cùng được ông Hàn rít qua kẽ răng, khiến đứa cháu bé nhỏ ngây thơ Đường Đường giật mình, cô bé lật đật nói, “Ông nội đừng mắng bác. Cùng lắm sau này Đường Đường lớn lên sẽ gả cho bác.”

Hàn Tranh và Châu Thương Thương đưa mắt nhìn nhau, cả hai cùng lên tiếng, “Đường Đường không thể gả cho bác...”

Đường Đường áy náy nhìn Hàn Ích Dương, “Vậy con không giúp bác được rồi.”

Hàn Ích Dương nhướn miệng cười, khuôn mặt điển trai thoáng dịu dàng, “Không sao.”

Thành gia lập thất, sinh con nối dõi, không phải là quy luật từ xưa đến nay sao? Nếu đi ngược quy luật tự nhiên thì mới là bất thường.

Sau khi ăn xong, bà Hàn lên lầu gõ cửa phòng con lớn. Lúc này, Hàn Ích Dương đã thay bộ quân phục trang nghiêm bằng áo sơ mi nam đơn giản kết hợp với quần tây trắng thướt, trông anh càng điển trai và đàn ông.

Bà Hàn nhìn chằm chằm Hàn Ích Dương bằng ánh mắt thương xót và không sao giải thích được.

“Mẹ, sao mẹ vào mà không nói tiếng nào?” Hàn Ích Dương chỉnh cổ áo ngay ngắn, anh nói tiếp, “Tối nay con không về ăn cơm. Bạn con đám cưới nên con đi dự tiệc.”

“Bạn nào của con? Sao mẹ chưa nghe con nhắc bao giờ?” Bà Hàn quan tâm hỏi han.

“Mẹ không biết cậu ấy đâu. Cậu ấy là bạn học cấp ba của con.” Hàn Ích Dương giải thích.

Bà Hàn ngẩng phắt đầu, cất giọng khó tin, “Con còn bạn học chưa kết hôn thật ư?”

Hàn Ích Dương đáp, “Cậu ấy từng kết hôn nhưng bốn năm trước vợ cậu ấy bị bệnh qua đời.”

Bà Hàn càng nghe càng khó chịu, “Bạn con đã kết hôn đến lần thứ hai, mà con còn chưa có tin tức gì hết!”

Hàn Ích Dương, “...”

Trước cấp hai, cuộc sống của Hàn Ích Dương cũng như bao bạn bè đồng trang lứa khác, áp lực học tập luôn đè nặng lên anh. Gia đình khá giả và danh giá không cho phép tuổi trẻ của anh sống phóng đảng ngông cuồng. Gia đình đòi hỏi anh phải cố gắng hơn bất cứ ai hết. Từ tốt nghiệp cấp ba cho đến vào học viện quân sự, rồi lấy bằng thạc sĩ, anh đều chứng tỏ mình là người xuất sắc nhất. Nhờ thế, anh được thăng chức thẳng từ lính trinh sát lên chỉ huy. Tuổi trẻ của anh huy hoàng chiến công, tương lai rộng mở nhưng cũng đi kèm với đời sống độc thân.

Có lẽ năm ấy, hoa đào đã nở rộ thật sự. Hoa đào tuy nhỏ nhưng sáng chói màu đỏ au. Đó là nửa thanh xuân tươi sáng của Hàn Ích Dương, còn nửa thanh xuân khác ở đâu. Hàn Ích Dương không biết.

Thanh xuân thường gắn liền với những từ “Tiếc nuối”, “Hồi ức” và “Mất mát”. Thế nhưng một người xuất sắc như Hàn Ích Dương, thanh xuân của anh không có “Tiếc nuối”, cũng không có “Mất mát”, vì vậy không cần “Hồi ức”.

Đám cưới Hàn Ích Dương tham gia tối nay là của bạn thân Triệu Ninh. Hàn Ích Dương không có nhiều bạn như em trai Hàn Tranh, nhưng mỗi người bạn của anh đều là chí cốt tâm giao.

Chú rể Triệu Ninh và Hàn Ích Dương cùng thi vào học viện quân sự. Sau khi tốt nghiệp, cả hai đều làm ở viện nghiên cứu quân sự trong vòng một năm, rồi Triệu Ninh vì bạn gái đổi sang nghề khác. Khi ấy, nhờ gia đình anh ta quen biết nên anh ta chuyển làm công an. Trong một lần truy bắt bọn buôn ma túy, Triệu Ninh bị trúng đạn, bạn gái anh ta đau lòng, khóc lóc sụt sùi. Triệu Ninh thấy vậy lại chuyển sang kinh doanh.

Đôi khi người quan trọng nhất trong cuộc đời không phải là người đi cùng ta lâu nhất. Triệu Ninh kết hôn chưa tới hai năm thì vợ anh ta bị ung thư qua đời.

Nhiều lúc, con người đối mặt với số phận đều ở thế bị động. Họ sẽ bị động chọn lựa, bị động từ bỏ. Sau đó trải qua quá trình mài giũa, vài chuyện bị động sẽ trở thành chủ động hoặc những chuyện đó chỉ có thể ở thế bị động mãi mãi.

Ngày hôm nay, Triệu Ninh tái hôn với một nữ diễn viên.

Số phận chính là kỳ tích, nó sẽ gắn kết những con người xa lạ lại gần nhau.

2. Chương 2

Trình Điện Điện bắt đầu để ý đến tuổi tác của mình từ lúc nào? Lần đầu tiên bị một đứa bé đi đường gọi là di? Hay phát hiện nếp nhăn đầu tiên trên khóe mắt? Hay mỗi lần lên mạng lại nhìn thấy hình chụp con cái và đám cưới của bạn bè mỗi lúc một nhiều?

Kết hôn là một việc quá áp lực. Có quãng thời gian, cô thấy mình như chú cá nhỏ trong bể kính, bên ngoài là dòng người náo nhiệt đến tham quan. Cô đưa mắt nhìn gương mặt xa lạ của họ, họ vui vẻ trò chuyện với nhau, chỉ có mình cô đơn độc và bất lực tột cùng trong thế giới của bản thân.

Thuận lợi gặp gỡ một người, sau đó suôn sẻ kết hôn, một việc tưởng chừng đơn giản nhưng không phải chỉ cố gắng là được.

Từ khi Trình Điện Điện thôi việc ở cơ quan nhà nước với lương bổng ổn định, cô cũng đến thành phố S làm phóng viên chuyên mảng pháp luật. Mỗi ngày cô đều cần mẫn kiếm sống để trả tiền thuê nhà nơi đây.

Một người bạn thân của Trình Điện Điện thường bảo cô bị điên. Công việc nhàn rỗi và ổn định ở cơ quan nhà nước, cô lại không làm, bày đặt đi làm phóng viên ở thành phố S.

Thế nhưng Trình Điện Điện biết mình không có điên. Cô chỉ đi thực hiện ý định chôn sâu trong lòng từ bao năm nay. Nếu không thực hiện dự định này, cô mới điên. Cô không thể ngờ một người chưa từng gặp mặt lại có sức ảnh hưởng lớn với cô như vậy.

Bà Trình không ngừng kiểm điểm bản thân, kiểm điểm khả năng nuôi nấng con cái của mình. Bà không hiểu tại sao lại nuôi dạy ra một đứa con gái cứng đầu và bốc đồng như cô.

Có nhiều chuyện trong mắt ba mẹ và bản thân luôn khác biệt rất lớn.

Với bà Trình, Trình Điện Điện là một đứa con xốc nổi, không bao giờ khôn lớn. Còn Trình Điện Điện lại thấy mình nhu nhược, sống không có mục tiêu và lý tưởng.

Sở dĩ cô thấy mình nhu nhược là do cô từng thầm yêu Trình Minh Dương. Bây giờ nhớ lại cô mới thấy đó chỉ là tình cảm thoáng qua của tuổi mới lớn.

Trình Minh Dương và cô đều họ Trình nhưng hai người không có quan hệ gì với nhau. Khi Lộc Kiều còn chưa được gọi là “thôn quê của Hoa kiều”, đa phần mọi người sống ở đây đều mang họ Trình, giống kiểu “Trình gia thôn” thời xưa.

Lộc Kiều rất rộng lớn. Cô và Trình Minh Dương sống cùng quê nhưng lần đầu tiên gặp nhau là khi cô đi coi thông báo ở trường trung học cơ sở Lộc Kiều. Khi ấy, cô đứng trước bảng thông báo tìm kiếm tên mình, một đám nam sinh đi đến tranh nhau nói đủ thứ chuyện dưới cái nắng gay gắt.

Trình Điện Điện ghét nhất mùi mồ hôi. Cô nhích người ra xa đám nam sinh đó để hít thở bầu không khí trong lành. Cô tìm mãi không thấy tên mình đâu, thì có một nam sinh đã kiếm ra, “Ê coi nè, chỗ này có đứa tên Trình Điện Điện.”

“Trình Điện Điện, nặng nề*...” Một nam sinh lẩm bẩm tên cô rồi mỉm cười, nụ cười đó không hề có ý châm biếm. Có lẽ bạn bè của người đó cảm thấy tên cô buồn cười nên người đó cũng cười lấy lệ với bạn bè.

*Trình Điện Điện đồng âm với Trầm Điện Điện (nặng nề).

Người đó chính là Trình Minh Dương, là vầng hào quang sáng chói trong tim cô. Loáng cái, cả thế giới quanh cô đều trở nên lu mờ, chỉ còn một mình anh ta.

“Nặng nề, chắc con nhỏ này mập lắm. Nó mập nên ba mẹ nó mới kêu là nặng nề.” Một nam sinh nói tiếp. Sau đó đám nam sinh cười phá lên thích thú.

Đúng là một đám thiếu hiểu biết!

Trình Điện Điện quay đầu nhìn, cô cất giọng lạnh như băng, “Buồn cười lắm à?”

Đám nam sinh sững sốt.

“Tôi chính là Trình Điện Điện!”

Tối qua ở phía đông thành phố có một cô gái trẻ định nhảy lầu. Mãi đến nửa đêm, mọi người mới khuyên được cô ta leo xuống. Trình Điện Điện hỏi cô gái vì sao làm vậy, cô ta khóc bù lu bù loa, “Họ sống với nhau tám năm rồi... Tại sao anh ta lừa dối tôi, tại sao nói chia tay là chia tay...”

Một nam cảnh sát trẻ tuổi an ủi, “Vậy cô phải nghĩ đến ba mẹ và bạn bè của cô. Cô nên nhớ trên đời này ngoài người đàn ông đó ra, còn rất nhiều người sẽ khổ sở vì hành động điên rồ của cô.”

Cô gái ngồi xổm xuống đất òa khóc nức nở.

Trình Điện Điện rút khăn giấy đưa cô ta.

Cô gái vừa khóc vừa nói, “Tôi cảm thấy rất khó chịu. Chúng tôi sắp kết hôn, tại sao anh ta lại...”

Cô không thắc mắc người đàn ông đó ra sao, bởi vì chuyện anh ta làm là quá tồi tệ.

Cô đột nhiên nghĩ, tình cảm càng lâu càng quý giá hay càng lâu càng phai mờ?

Buổi tối, Trình Điện Điện nghĩ mãi việc này cho đến lúc đi ngủ. Nhưng cô phát hiện tình cảm luôn là vấn đề ảnh hưởng đến giấc ngủ. Cô nằm trằn trọc một hồi, mới mơ màng thiếp đi.

Cô vừa ngủ được vài giờ thì sáng sớm tỉnh mơ đã nhận được điện thoại của bà Trình. Khi bà Trình gọi đến, cô còn đang chìm trong giấc ngủ. Cô lơ mơ bấm nghe máy, vùi đầu vào gối, ngáp lên ngáp xuống nghe bà Trình lải nhải.

Bà Trình luôn là một người dông dài, bà nói cả buổi vẫn chưa vào trọng tâm câu chuyện.

Trình Điện Điện nheo mắt nhìn đồng hồ trên tường, “Mẹ... con muốn ngủ thêm...”

Lúc này, bà Trình mới nhớ đến việc chính, “Ngủ, ngủ, suốt ngày chỉ biết ngủ! Điện Điện, nếu con dành thời gian ngủ đi tìm bạn trai, thì mẹ đã được bông cháu từ lâu.”

Trình Điện Điện ngáp đến chảy nước mắt. Nếu bà Trình thấy cảnh này, chắc chắn bà cho rằng cô đang khóc lóc hối hận, thừa nhận mình đã sai.

Trình Điện Điện trở mình, cô nói, “Mẹ, không ngủ con sẽ chết, nhưng không có đàn ông, con vẫn sống nhăn răng.”

Bà Trình tức nghẹn họng, bà lẩm bẩm bực bội một lúc rồi mới vào đề, “Mẫn Mẫn sắp kết hôn.”

Mẫn Mẫn là tên thân mật của Triệu Mẫn. Từ tên Mẫn Mẫn có thể thấy người gọi tên cô ta rất thích Kim Dung. Triệu Mẫn và cô là bạn thân, là mối quan hệ đã được ông trời định sẵn. Cũng như cô và Triệu Mẫn, bà Trình và bà Triệu là đồng nghiệp, dần thân thiết trở thành chị em kết nghĩa. Trình Điện Điện và Triệu Mẫn sinh cùng năm, lớn lên cùng quê nên cô và Triệu Mẫn nhiều khi phải miễn cưỡng duy trì tình bạn.

Khi tới thành phố S làm phóng viên, Mẫn Mẫn từng nói cô là một người khó hiểu, ý gia đình có tiền nên hành động tùy tiện. Triệu Mẫn nói, “Nếu nhà cậu nghèo khó, cậu sẽ không quyết định thế này đâu. Điện Điện, cậu phải hiểu mỗi việc cậu làm đều có gia đình hậu thuẫn, không có họ cậu chẳng làm được gì.”

Bà Trình tiếp tục cằn nhằn Trình Điện Điện. Trình Điện Điện nằm trở người, cô biết đối tượng kết hôn của Triệu Mẫn nhưng vẫn cố tình hỏi, “Cậu ấy kết hôn với ai?”

“Nhà trai cũng là người Lộc Kiều. Nhà đó cũng khá giả như nhà mình đó con. Mẹ cậu ta là giáo viên cấp hai, còn ba cậu ta kinh doanh ở nước ngoài...” Bà Trình nói liên hồi nhưng lại không nhắc tên người đó. Thái độ bí hiểm của bà Trình làm cô nhớ tới bộ phim hoạt hình mình từng xem lúc bé.

Một người nhận được hộp nữ trang, nhưng mở ra lại thấy nhiều hộp nhỏ khác nằm bên trong.

Trình Điện Điện nghĩ tới bản thân. Cô cũng ẩn mình, cũng có bí mật thâm kín như hộp nữ trang giấu trong những hộp khác. Nhưng đáng tiếc cô giấu không kỹ nên bị người khác phát hiện.

Cô không còn tâm trạng nghe bà Trình nhắc đến tên người đó, thậm chí còn cảm thấy chán ghét. Thế nhưng ba chữ “Trình Minh Dương” vẫn truyền tới tai cô qua ngữ điệu hưng phấn trong điện thoại.

“Mẫn Mẫn kết hôn với Trình Minh Dương đấy con. Trình Minh Dương... Điện Điện, mẹ nhớ cậu ta là bạn học của con...”

“Ồ, vậy con phải chúc mừng mới được.” Trình Điện Điện lại ngáp, gương mặt cô ướt đẫm nước mắt.

“Thế con thì sao?” Bà Trình mau chóng dời đề tài về con mình, “Điện Điện, con không còn nhỏ. Bây giờ con không lo tìm một người tốt tốt, thì sau này không chọn được nữa đâu.”

“Mẹ, mẹ lo lắng làm gì...” Trình Điện Điện vừa cầm điện thoại, vừa quẹt nước mắt, “Tạm thời, con chưa nghĩ đến việc kết hôn. Con định phấn đấu cho sự nghiệp...”

“Con có sự nghiệp? Sao giờ mẹ mới biết nhỉ.”

“Mẹ!”

“Điện Điện, con hư lắm, không hiểu chuyện gì hết!”

“...”

Sau khi bà Trình tắt điện thoại, Trình Điện Điện lại ngủ tiếp tục. Nhưng chưa ngủ thêm được bao lâu, chủ biên đã gọi điện, kêu cô đến xưởng được Hồng Đạt lấy tin tức.

Xưởng được Hồng Đạt nằm ở thành phố Z. Ngày nghỉ còn chưa hết, cô đã lao vào guồng quay của công việc.

Sau một giấc ngủ chập chờn, lại bị quấy rối nhiều lần, Trình Điện Điện thức dậy đắp mặt nạ, chăm chút tỉ mỉ cho diện mạo của mình.

Tốt lắm! Nhìn rất trẻ, rất Lolita, nom giống sinh viên mới tốt nghiệp mà thôi.

Có điều trên bàn lại lòi ra chứng minh nhân dân có con số nằm trước 1985 và sau 1980.

Trình Điện Điện soi gương, dặm thêm phấn lót che nếp nhăn ngay khóe mắt. Cô bỗng cảm thấy bụi ngời khôn xiết. Đối với phụ nữ mà nói, năm tháng đúng là thoi đưa, chớp mắt đã hết tuổi thanh xuân.

3. Chương 3

Hàn Ích Dương chỉ có hai ngày nghỉ ngắn ngủi. Thế mà ngày mai, anh còn phải đến thành phố Z tham dự một hội nghị. Lần này anh về nhằm tham gia đám cưới của bạn thân. Đám cưới này cũng có Từ Lập đến dự.

Khi Từ Lập tới Hàn gia, rồi đi cùng Hàn Ích Dương ra ngoài, bà Hàn dò xét Từ Lập đến nỗi anh ta lúng túng, ho khan mấy tiếng để trấn tĩnh.

Từ Lập là thư ký trưởng cũ của ông Hàn. Anh ta còn là đàn em của Hàn Ích Dương ở học viện quân sự, có thể coi là một nửa con trai Hàn gia.

“Chẳng lẽ hôm nay con chưa rửa mặt?” Bị bà Hàn nhìn chăm chú, Từ Lập không kìm được sờ sờ mặt mình.

Bà Hàn cười ngoác miệng, lắc đầu nguầy nguậy, “Tiểu Từ, tại sao con chưa kết hôn?”

Từ Lập cảm thấy khác thường, anh ta lật đật giải thích, “Con có bạn gái rồi!”

“Ồ, thế sao con không dẫn đến đây cho bác coi mặt?”

“Cô ấy đang học bác sĩ ở nước ngoài. Tụi con đã bàn khi nào cô ấy có bằng bác sĩ thì mới kết hôn.” Từ Lập sợ bà Hàn hiểu lầm, quýnh quá giải thích thêm, “Tụi con rất yêu nhau! Từ thời đại học, tụi con đã sống chung.”

“Thế thì tốt quá!”

Ra đến ngoài sân, Từ Lập hỏi Hàn Ích Dương, “Chẳng lẽ mẹ anh tưởng như vậy?”

“Như vậy là sao?”

Từ Lập khoa tay múa chân diễn tả, cất giọng sốt ruột, “Thì em với anh!”

Hàn Ích Dương nhìn Từ Lập, “Chẳng phải cậu có bạn gái à?”

Từ Lập cất giọng bất đắc dĩ, “Hôm qua, bạn gái em gọi cho em. Cô ấy nói cô ấy không muốn giành bạn trai với đàn ông.”

Hàn Ích Dương, “...”

Sau khi lên xe, Hàn Ích Dương ngồi ghế lái, còn Từ Lập cười toe toét ngồi ở ghế phụ. Anh ta giả vờ ngó quanh, “Anh kể em biết đi. Anh còn nhớ chị ấy, phải không? Nếu anh còn nhớ chị ấy, thì em nghe bạn em kể chị ấy đã về nước. Chị ấy cũng như anh, chưa lập gia đình...”

Hàn Ích Dương hỏi, “Cậu nói Thiên Dung?”

Từ Lập không trả lời câu hỏi này. Anh ta buông một tiếng thở dài, “Đúng là khổ cho anh.”

Hàn Ích Dương giải thích, “Không liên quan đến cô ấy, do anh chưa gặp đúng người mình muốn kết hôn mà thôi.”

Xe chạy khỏi Hàn gia, ánh mặt trời chói chang chiếu xuống khắp nơi. Trong đầu Hàn Ích Dương đột nhiên vang lên một giọng nữ xa lạ, “Anh dựa vào đâu mà nói em sống tự lập nên coi thường chuyện hôn nhân. Chính vì tôn trọng hôn nhân, em mới không tìm đại một người...”

“Hôn nhân cần tôn trọng!” Hàn Ích Dương nói.

Từ Lập, “Vây nên...”

Hàn Ích Dương, “Đây là nguyên nhân khiến anh không kết hôn, không liên quan đến chuyện khác.”

Không phải do bạn gái cũ, cũng không phải khả năng sinh lý có vấn đề. Càng lớn tuổi, anh càng thấy hôn nhân cần sự tôn trọng. Nếu không tìm được người phù hợp, sống độc thân cũng không sao.

Đám cưới của Triệu Ninh rất long trọng và náo nhiệt.

Từ Lập nói không ngừng nghỉ với Hàn Ích Dương, “Anh biết tại sao Triệu Ninh kết hôn với cô nàng diễn viên này không?”

Hàn Ích Dương ngoảnh đầu nhìn Từ Lập, “Cậu không biết thì sao anh biết được.”

“Cũng phải, anh có bao giờ quan tâm đến mấy chuyện này.” Từ Lập soi mói cô dâu và chú rể đứng trên sân khấu, anh ta thì thầm, “Em nhớ hồi trước Triệu Ninh coi thường mấy cô nàng diễn viên thế này lắm. Nhất là sau khi anh ấy thành đạt, sinh hoạt cá nhân của anh ấy càng có nề nếp. Anh có thấy kỳ lạ không...”

Từ Lập nói nửa chừng, muốn trao đổi thêm với Hàn Ích Dương thì người đàn ông ngồi cạnh từ nãy đến giờ đã biến mất.

Đi đâu rồi?

Nữ diễn viên Cốc Vũ kết hôn, báo giới cũng nhận được thiệp mời. Trình Điện Điện theo Chương Du bên chuyên mục giải trí đến dự đám cưới của Cốc Vũ.

“Điện Điện, cậu nghĩ Cốc Vũ rút khỏi giới giải trí thật không?”

“Mình không biết.”

“Người ta hay nói sự nghiệp thành công cũng không bằng tìm một tấm chồng tử tế.” Chương Du hạ thấp giọng nói.

“Ừ!”

Đáng tiếc không phải ai cũng may mắn lấy được một người chồng tốt. Thay vì ngồi đó tìm kiếm tấm chồng tử tế, thì hãy dốc sức làm tốt công việc.

Cả cô dâu và chú rể đều đọc lời thề rất hay, hay đến mức lay động được con người vô tư như Trình Điện Điện.

Cô dâu Cốc Vũ nói lý do mình rời khỏi giới giải trí, “Không phải vì tôi muốn trở thành người phụ nữ đứng sau Triệu Ninh mà từ bỏ sự nghiệp. Tôi không muốn cuộc sống hôn nhân sau này của chúng tôi trở thành đề tài bàn tán. Nam nữ kết hôn thì trở thành vợ chồng trong một gia đình. Hôn nhân không phải là một cuộc kinh doanh. Sự nghiệp quan trọng nhưng gia đình càng quan trọng hơn. Để giữ lửa cho gia đình thì phải có một bên nhường bộ. Cả anh ấy và tôi đều khát khao một mái ấm thật sự, tôi nghĩ mình chọn lựa rất chính xác...”

Khá nhiều người đến dự tiệc đều đứng lên vỗ tay chúc phúc.

Trình Điện Điện cũng đứng dậy. Đúng lúc này có người đột nhiên vỗ vai cô.

Trình Điện Điện quay đầu, cô nhìn thấy một gương mặt nam thanh tú.

“Cô đánh rơi chứng minh nhân dân, tôi đã gửi nó ở bàn tiếp tân, cô có thể tới đó nhận lại.”

Trình Điện Điện há hốc mồm kinh ngạc, cô gật đầu biết ơn, “Cám ơn anh! Cám ơn anh! Anh đúng là người tốt!” Trình Điện Điện nắm tay anh chàng đẹp trai này bắt lia lịa. Mãi đến khi anh ta nhú mào, cô mới lật đặt buông ra. Trình Điện Điện cười bối rối, “Em cám ơn anh. Không nhờ anh là em tiêu rồi. Thật sự cám ơn anh. Anh cho em hỏi anh nhặt ở đâu, được không?”

Trong lúc này, chú rể lại nói thêm gì đó. Mọi người vỗ tay ào ào, người đàn ông cũng không nói tiếng nào, xoay người bỏ đi.

Hàn Ích Dương về nhà với một hộp kẹo mừng từ chỗ đám cưới. Anh đi lên phòng sinh hoạt trên lầu hai, thấy ông Hàn bà Hàn và cháu trai cháu gái đang xem phim hoạt hình.

Thấy anh bước vào, ông Hàn bỏ báo xuống, căng thẳng hỏi anh, “Tôi hỏi anh chuyện này, anh còn bạn học nào chưa lập gia đình không? Còn hay không?”

Hàn Ích Dương cười cười. Anh ngồi xổm xuống giang rộng vòng tay, một đứa bé chạy nhào vào lòng anh, “Bác có mang kẹo về cho Đường Đường không? Đường Đường muốn ăn kẹo...”

Hàn Ích Dương đưa hộp kẹo cho cháu. Đường Đường vui vẻ hôn mặt bác một cái, rồi chạy tới chỗ Ngưu Ngưu và Bì Bì, “Chia kẹo nè!”

Ngưu Ngưu không thích ăn kẹo. Cậu bé tỏ vẻ chán ghét nhìn hộp kẹo trên tay Đường Đường, “Khỏi chia, anh cho hai đứa hết, không cần cám ơn.”

Bì Bì cũng không khách sáo, “Hay quá, vậy chúng ta chia đôi đi!”

Trình Điện Điện còn chưa kịp đi thành phố Z lấy tin thì chủ biên đã gọi cô lên...

“Thế này là thế nào? Giải thích nhanh!” Chủ biên ném một cuốn tạp chí cho Trình Điện Điện. Ảnh bìa tạp chí là nơi tổ chức đám cưới của Cốc Vũ, nhưng hình như có gì đó không đúng lắm.

“Nói tôi biết trên hình là ai?”

Trình Điện Điện nhìn nhìn, rồi đảo mắt qua người đàn ông đứng cạnh cô trong ảnh bìa, giọng cô thoáng tắc nghẹn, “Em... Em...”

Chủ biên đang ngồi đột nhiên đứng bật dậy, cô ta bước đến trước mặt Trình Điện Điện, vỗ vai cô, “Hàn Ích Dương là thế nào với em?”

Cô ngơ ngác, “Sao lại thế được...”

Trình Điện Điện hoang mang cầm tạp chí về phòng làm việc. Cô nhìn chăm chú tựa đề màu đỏ trên đó, “Cây vạn tuế ngàn năm đã nở hoa.”

Trình Điện Điện không ngờ mối quan hệ giữa mình và Hàn Ích Dương sẽ bắt đầu bằng cách này.

Những tin đồn tình cảm thiếu sự thật kiểu này xuất hiện nhan nhản trên báo chí ngày nay nên cô không mấy để tâm. Có điều Trình Điện Điện không ngờ sẽ có người tin tưởng tuyệt đối vào nó!

Người đó chính là mẹ của Hàn Ích Dương - bà Hàn.

Trước khi bà Hàn hay tin về Trình Điện Điện, bà đang ngồi chơi mạt chược say sưa. Chẳng biết tại sao hôm nay bà may mắn vô cùng, cứ như thể bàn tay bốc bài không phải của bà. Sau khi thắng vài ván, có người chúc mừng bà Hàn, bảo bà gặp việc vui nên tinh thần tốt hẳn.

“Tôi thấy không chỉ tinh thần tốt đâu, mà vận may của chị cũng dồi dào. Chúng tôi con dâu sắp cưới của chị có số vượng phu ích tử đấy.”

Bà Hàn mù mờ, không hiểu gì hết, nhưng bà vẫn tươi cười đáp lời, “A Dương nhà tôi còn lâu lắm mới có chuyện đó. Thằng bé chỉ toàn cố gắng phấn đấu sự nghiệp, cố gắng mãi rồi quên luôn chuyện bản thân.”

“Bà Hàn à, giờ này mà con giả vờ với chúng tôi làm gì?”

Giả vờ? Giả vờ cái gì?

Cuối cùng khi nhìn thấy ảnh bìa, đọc cả tin tức trên tạp chí, tâm trạng bà Hàn kích động khác thường!

Ôi! Đúng là chuyện lạ có thật!!!

4. Chương 4

Trước khi Trình Điện Điện đến thành phố Z, bà Hàn đã kịp tới gặp cô. Bà Hàn cười thân thiết bước ra khỏi xe, bà hỏi cô, “Con là Điện Điện?”

Trình Điện Điện ngơ ngác nhưng vẫn kiên trì lên xe với bà Hàn. Lúc cô ngồi trong quán trà giải thích với bà Hàn thế nào là photoshop đã là chuyện của mấy giờ sau.

“Con chỉ đứng bên cạnh anh ấy, nó không giống như báo chí đăng đâu ạ. Bọn con không có ôm nhau, bọn con chỉ tay nắm tay...”

“Tay nắm tay?” Bà Hàn hỏi ngay.

Bà Hàn rất biết cách tóm lấy trọng điểm.

Trình Điện Điện muốn diễn tả lại nhưng đối mặt với bà Hàn tin sái cổ bài báo đó, mọi lời nói của cô đều trở nên vô nghĩa. Sau khi nghe cô giải thích, bà cười tủm tỉm, “Nếu đây là hiểu lầm thì cũng là sự hiểu lầm mỹ lệ.”

Trình Điện Điện suýt quỵ rạp xuống đất, chịu thua bà Hàn. Cô hết cách, đành ngậm ngùi mang theo sự hiểu lầm mỹ lệ này đến thành phố Z lấy tin.

Một mẫu thuốc mới bào chế của xưởng dược Hồng Đạt đang được quảng cáo rầm rộ ngoài thị trường, nhưng hiệu quả của nó không tốt như quảng cáo. Thậm chí tòa soạn còn nhận được điện thoại và thư chứng minh thuốc này xuất hiện nhiều tác dụng phụ có hại cho sức khỏe. Khi liên lạc với xưởng dược để tìm hiểu thì họ im lặng, không phản hồi về việc này.

Mọi phóng viên liên hệ phỏng vấn đều bị từ chối hết thảy. Dĩ nhiên Trình Điện Điện cũng không ngoại lệ. Trình Điện Điện tìm được người để hỏi, họ trốn tránh trách nhiệm, nói không liên quan đến mình; còn tìm người phụ trách thì bảo là đã đi họp.

Tình trạng này chứng minh trước Trình Điện Điện, đã có phóng viên đến hỏi thăm nên họ mới đề phòng như vậy.

Ở thành phố Z này, phép vua còn thua lệ làng. Huống chi cô chỉ là một người nhỏ bé tầm thường.

Trình Điện Điện không chịu đi về. Cô cố chấp tìm một nơi thoáng mát cạnh chường động tĩnh của xưởng được. Nơi thoáng mát của Trình Điện Điện là một tán cây nhỏ xít che chắn trên đỉnh đầu.

Trình Điện Điện ngồi chồm hổm chờ đợi. Mặt đất nóng gay gắt và mặt trời chiếu thẳng trên đầu như muốn bóp ngạt cô.

Vào lúc này, ông Trình gọi điện cho cô. Ông cười hỏi, cô phóng viên của ông đang làm gì?

Trình Điện Điện quệt mồ hôi ướt sũng mồ hôi, cô trả lời, “Ba, con đang uống trà chiều với đồng nghiệp.”

Ông Trình ở đầu dây bên kia cũng đang uống trà với bạn, giọng nói lạnh lạnh của ông truyền tới, “Trùng hợp quá. Ba cũng đang uống trà chiều. Điện Điện của ba đi uống trà với bao nhiêu đồng nghiệp thế?”

“Con đi với nhiều đồng nghiệp lắm.” Trình Điện Điện ngẩng lên thấy một chiếc xe màu xám bạc chạy vào xưởng được, cô vội vã tắt điện thoại, đứng dậy đuổi theo xe.

Trình Điện Điện còn chưa đuổi kịp thì đã gặp hai con chó săn to lớn dữ dằn chạy ra khỏi xưởng được. Cô phát hoảng, xoay người chạy ngay lập tức.

Trình Điện Điện hai chân làm sao nhanh bằng hai con chó tám chân. Cô nhớ ba dạy, gặp chó dữ thì không được chạy, cũng đừng nhìn vào mắt nó, phải tìm chỗ chậm rãi ngồi xuống chờ nó bỏ đi.

Trình Điện Điện run lẩy bẩy ôm chân ngồi xổm xuống, nước mắt lăn dài trên mặt cô.

Hai con chó săn sủa om sòm đến gần Trình Điện Điện, cô sợ chúng nuốt chửng mình. Trình Điện Điện bỗng thấy tay mình ẩm nóng và ướt, một con chó đang lè lưỡi liếm cánh tay cô. Trình Điện Điện sờn hết gai ốc, cô sợ nó cắn cô. Nỗi sợ hãi tột độ bao trùm lên Trình Điện Điện, cô òa khóc nức nở.

Đúng lúc này, bên đường truyền đến tiếng còi xe. Trình Điện Điện hoang mang quay lại thì hai con chó đã chạy đi.

“Cô có sao không?” Có một người hỏi cô.

Trình Điện Điện nhìn theo hướng phát ra tiếng, cô thấy một người đàn ông mặc quân phục một gạch ba sao* ngồi trên xe jeep hỏi cô.

*Một gạch ba sao: thượng úy

Cô vịn hai chân mềm nhũn đứng dậy, chào theo nghi thức quân đội, “Báo cáo thủ trưởng, tôi không sao.”

Người đàn ông mặc quân phục cũng đáp lại, anh ta quay đầu nói chuyện với người ngồi trong xe, sau đó anh ta hỏi cô, “Cô có cần đi nhờ một đoạn không?”

Do ông Trình là cựu chiến binh nên từ bé Trình Điện Điện đã có thiện cảm với quân nhân. Anh ta dứt lời, cô lại chào theo kiểu quân đội, “Cám ơn thủ trưởng.”

Trình Điện Điện bị hai con chó săn dọa sợ hết hồn, cô chệnh choáng đi lại xe jeep, run rẩy mở cửa xe.

“Tôi không phải thủ trưởng. Thủ trưởng của tôi đang ngồi ở đây.” Người đàn ông mời Trình Điện Điện lên xe nói.

Trình Điện Điện giật mình, “Chào thủ trưởng.”

Hàn Ích Dương lướt mắt qua Trình Điện Điện tóc tai bù xù rồi nhìn sang chỗ khác, “Lên xe đi.”

Vinh hạnh, quá xá vinh hạnh!

Trình Điện Điện ngồi ngay ngắn cạnh Hàn Ích Dương, cô len lén liếc nhìn người đàn ông mặc quân trang ngồi bên. Anh lúc này khác hẳn người đàn ông mặc ple tối qua. Trình Điện Điện nghĩ, nếu quân trang có linh hồn thì Hàn Ích Dương diễn trai với khí chất lạnh lùng bức người đã hòa thành một thể thống nhất với nó.

Hàn Ích Dương cho Trình Điện Điện đi nhờ đến trung tâm thành phố. Trước khi cô xuống xe, anh nói, “Tôi xin lỗi việc hình chụp trên báo vì nó gây phiền phức cho cô. Tôi sẽ giải quyết ổn thỏa chuyện này.”

Thì ra anh đã biết.

Trình Điện Điện lắc đầu nguầy nguậy, thể hiện quyết tâm “hi sinh vì nước quên mình”, giọng cô run run xúc động, “Không phiền, không phiền. Thủ trưởng cứ yên tâm, việc này là vinh hạnh và tự hào của em.”

Vinh hạnh và tự hào... Hàn Ích Dương cố tình không nghe thấy từ này. Anh gật đầu, nói với thượng úy lái xe, “Đi thôi.”

Chuyện xảy ra sau đó thuận lợi ngoài sức tưởng tượng của Trình Điện Điện. Giám đốc xưởng được đồng ý cho cô phỏng vấn. Ông ta hứa sẽ chịu trách nhiệm nếu mẫu thuốc mới của xưởng gây tác dụng phụ cho người dùng.

Trình Điện Điện nghĩ, lẽ nào có người giúp cô?

Sau đó, bà Trình gọi nói cô biết, “Chuyện xưởng được là nhờ ba con quen biết, con mới thuận lợi như vậy.”

Ba mẹ luôn là người thân thiết và yêu thương ta nhất. Nhưng đôi khi con cái lại không biết ơn ba mẹ.

“Chẳng phải mẹ cấm ba quan tâm đến việc của con ư?”

“Con tưởng ba mẹ muốn để ý tới con? Nếu không phải ba mẹ chỉ có một đứa con như con, ba mẹ chẳng lo lắng làm gì.” Bà Trình cất giọng chua chát, “Điện Điện, con mà bằng phân nửa Mẫn Mẫn thì tốt biết mấy.”

Bằng phân nửa Mẫn Mẫn thì tốt biết mấy là điều bà Trình nhắc ngằn ấy năm qua. Nhưng tiếc là đến tận lúc này cô vẫn chưa làm được mong ước nhỏ nhoi này của bà.

Buổi tối Trình Điện Điện bị mất ngủ. Ngày hôm sau đi làm cũng không có phân công gì mới, cô chỉ ngồi viết bản thảo đến hết giờ làm. Tan tầm cô mua hoa quả và thuốc bổ đến Dương gia.

Ông Dương chạy taxi vẫn chưa về, còn bà Dương đang ngồi lật đậu que. Trình Điện Điện bỏ thuốc bổ và hoa quả lên bàn, cô đi lại giúp bà một tay. Bà Dương niềm nở căn cô, “Con ngồi đi, để bác làm cho.”

Trình Điện Điện ngồi xuống chiếc ghế cũ kỹ đã bong hết sơn, cô cầm đậu que lên nói, “Mềm quá bác.”

“Ừ con, đậu que này dưới quê mới gửi lên. Điện Điện, lát con mang một ít về ăn nhé.”

“Con cũng muốn nhưng con chẳng mấy khi nấu nướng, mang về ăn không hết uống lắm.”

“Vậy lát con mang đào về ăn cho bác. Đào này cũng dưới quê gửi lên.” Bà Dương nói ôn hòa.

Trình Điện Điện gật đầu, “Dạ, con không khách sáo đâu.”

Đến giờ ăn tối, ông Dương mới về. Trình Điện Điện cùng uống rượu với ông, rượu mạnh cay xè làm mắt cô đỏ bừng bừng. Bà Dương loay hoay dọn bàn cơm ra ngoài sân. Trời nhá nhem tối, gió mát thổi hiu hiu xua bớt bầu không khí oi bức.

Bên cạnh chiếc bàn nhỏ đặt mâm cơm là một cây quạt máy cũ, cánh quạt quay phàn phật mát hơn gió tự nhiên.

Trình Điện Điện vừa gấp đồ ăn vừa nói, “Bác Dương nấu ăn càng ngày càng ngon.”

“Ăn ngon thì phải tới đây nhiều hơn.” Ông Dương nói, “Con mà không đến nữa, bác sẽ quên con đấy.”

“Gần đây con hơi bận.” Trình Điện Điện mỉm cười.

“Bận yêu đương?” Ông Dương nói giọng chắc nịch, “Có rồi thì dẫn qua đây cho bác nhìn mặt. Bác không giỏi việc gì, chứ nhìn người là chuẩn lắm.”

“Tiếc là con chưa có. Khi nào có con dẫn qua cho bác thẩm định ngay.”

“...”

Dùng bữa xong, Trình Điện Điện rửa bát giúp bà Dương rồi mới ra về. Trước khi về, cô nhìn tấm hình tốt nghiệp dán trên tường phòng khách.

Trên tấm hình đó có hai người Trình Điện Điện quen biết. Một người là Dương Hán và một người khác là Hàn Ích Dương.

Hàn Ích Dương năm mười tám tuổi là một chàng thiếu niên có ngũ quan góc cạnh không khác bây giờ là mấy. Nhưng khi ấy, thần thái của anh hòa nhã và ấm áp, gương mặt cương nghị cũng toát lên nét thanh tú của thời tuổi trẻ ngây ngô.

5. Chương 5

Buổi tối, Trình Điện Điện định tắt máy tính thì QQ báo có tin nhắn mới. Cô nhấp vào khung đối thoại, trông thấy một tin nhắn của Trình Minh Dương.

“Ngày mai tới thành phố S họp.”

Trình Điện Điện chống cằm nhìn màn hình vi tính vài giây, cô trả lời, “Ừ.”

“Có định mời ăn không?” Đối phương nhắn tiếp.

Trình Điện Điện trả lời: “Không có tiền.” Cô muốn thoát ra nhưng khung đối thoại hiện lên biểu tượng mặt buồn, theo sau là một hàng chữ, “Hi hi, mình là Mẫn Mẫn.”

Triệu Mẫn lại gọi thoại qua QQ. Màn hình thoại còn chưa hiện ra, giọng nói của Triệu Mẫn đã truyền đến tai cô. Cô ta nói cô ta sẽ cùng Trình Minh Dương đến thành phố S chơi, cần cô tiếp đón hai ngày.

Nửa giờ sau, bà Trình cũng gọi báo Mẫn Mẫn tới chơi vài ngày. Nếu cô rảnh rồi thì xin nghỉ hai ngày đi chơi với họ.

Trình Điện Điện vừa đắp mặt nạ vừa nói, “Con bận lắm, không có thời gian đi chơi cùng họ. Cùng lắm con chỉ đi ăn với họ thôi.”

“Điện Điện!” Giọng bà Trình không vui, “Có mấy khi Mẫn Mẫn đến thành phố S đâu con.”

Trình Điện Điện không nói tiếng nào cúp máy lập tức. Cô giận dỗi nằm giang tay giang chân trên giường. Một lúc sau bà Trình gọi lại, giọng bà khác hẳn ban nãy, “Điện Điện, con bận thật không?”

“Mẹ nghĩ con nói dối?”

“Xin lỗi con, mẹ...”

“Hừ, dẫu sao từ nhỏ đến lớn, mẹ cũng thương Mẫn Mẫn hơn con.” Trình Điện Điện buồn man mác, “Riết rồi con chẳng biết mẹ là mẹ của con hay Mẫn Mẫn nữa.”

“Mẹ cũng muốn Mẫn Mẫn là con của mình, nhưng đáng tiếc mẹ không có phúc đó.” Bà Trình nói đùa.

Thật sự là một lời nói đùa không sao cười nổi. Trình Điện Điện cười gượng vài tiếng, tắt điện thoại. Cô xoay người, vô tình đụng trúng quyển nhật ký màu xanh nhạt để trên đầu giường.

Trình Điện Điện mở trang đầu tiên ra đọc. Từng nét chữ viết hoa đẹp dễ hiện trên đó, “YÊU LÀ TÌNH CẢM ẤM ÁP NHẤT TRÊN ĐỜI NÀY”, bên dưới là chữ ký của chủ nhân cuốn nhật ký... Dương Hân.

Có lẽ Dương Hân thường xuyên luyện viết nên nét chữ của cô ấy rất đẹp. Trình Điện Điện cũng từng viết vô số lần tên của mình lên nháp nhưng viết mãi cũng không được. Có một lần Trình Minh Dương cầm lấy bút của cô, anh ta khom lưng viết tên cô lên chỗ còn trống trên giấy nháp. Trong tích tắc, tên cô hiện ra với vẻ thanh thoát nhẹ nhàng.

Kê từ hôm ấy, cô cố viết giống anh ta vô số lần ba chữ đó.

Dương Hân cũng bắt chước thể chữ của Hân Ích Dương. Cô ấy còn dùng thể chữ này tự viết ình một lá thư, một lá thư chất chứa toàn bộ tình cảm của thời thanh xuân, nhưng lá thư này chỉ có vồn vẹn bốn chữ “Dương Hân cố lên”.

Dương Hân cố lên.

Phải chăng trong mỗi lớp học đều có một cô gái như thế này. Cô gái đó sẽ không ồn ào, ăn mặc quái dị, không thích nói chuyện nhưng luôn bị bạn bè hoài nghi là kẻ đâm thọc sau lưng. Mỗi ngày, cô gái đó đều siêng năng học tập nhưng thành tích luôn xếp cuối lớp. Cô gái đó không thích nói nhưng sẽ bất ngờ lớn tiếng tranh luận, nhất định phải tranh thắng thua mới chịu bỏ qua.

Cô gái đó không được mọi người chú ý nhưng thường xuất hiện trong đề tài vui đùa của bạn bè cùng lớp.

Chẳng hạn như:

“Hôm nay, mình thấy cậu nói chuyện với Dương Hân, cậu thích nó hả?”

“Cậu mới thích nó, cả nhà cậu thích nó thì có.”

“Dương Hân thích tìm cậu thảo luận bài vở, chắc chắn cậu bị nó thích rồi.”

“Cậu bị bệnh hả? Nó thích tìm mình, chứ có phải mình đâu!”

“ ... ”

Họ thỏa thích bàn tán, không màng quan tâm những lời này sẽ truyền đến tai đối phương, sẽ xúc phạm cô gái tên Dương Hân. Hoặc họ biết nhưng họ không quan tâm, không sợ mất lòng Dương Hân, họ chỉ cần cảm thấy vui là được.

Năm đầu tiên của cấp ba, trường tổ chức đi học quân sự. Dương Hân có dáng bước đều kỳ dị, trở thành trò hề của bạn bè. Nam nữ tuổi dậy thì có khả năng quan sát rất tốt. Họ có thể phát hiện ai mặc hàng hiệu gì, ai nói chuyện với nhau nhiều hơn,...

Trong ký túc xá, đám nam sinh ấu trĩ bình chọn ra “Mười người đẹp nhất khối”. Khi họ tìm kiếm mười người đẹp, họ sẽ bình phẩm đủ thứ, đưa người này lên trời, đạp người kia xuống đất. Sau khi soi mói chọn ra được “Mười người đẹp nhất khối”, họ lại hăng hái bừa bừa sà lọc ra “Mười người xấu nhất khối”.

Không nghi ngờ gì Khương Thiên Dung là người đẹp nhất trong cuộc bình chọn của đám nam sinh. Tiêu chuẩn chọn người đẹp ít nhiều sẽ có điểm giống nhau nên không khó chọn mấy. Nhưng chọn ra mười người xấu nhất, mỗi người đều có tiêu chuẩn riêng nên cả đám cùng đưa ra ý kiến của bản thân. Có người đề cử cô gái tên “XXX”, người đề cử cô gái tỏa ra mùi hôi khó chịu, cuối cùng có người nêu đích danh “Dương Hân”.

Nhắc tới “Dương Hân” có kiểu bước đều quái dị, mọi người đều cười phá lên đồng ý thông qua.

Đúng lúc này, có người hỏi Hàn Ích Dương trầm mặc suốt từ nãy đến giờ, “Ích Dương, hôm nay đúng là làm khó cho cậu.”

Tại sao khó?

Hàn Ích Dương là chàng trai xuất sắc nhất trong đợt huấn luyện quân sự. Dương Hân cũng từng miêu tả chàng thiếu niên Hàn Ích Dương khi ấy trong nhật ký.

Dương Hân không biết bước đều, sĩ quan huấn luyện kêu anh chỉ dạy Dương Hân. Dưới cái nắng oi ả, chàng thiếu niên đứng thẳng người, gập chân lên rồi trầm ổn hạ xuống. Mỗi bước đi vững chãi của anh đều rơi vào lòng Dương Hân.

Trình Điện Điện đứng giờ tới chỗ hẹn. Triệu Mẫn và Trình Minh Dương tới muộn tận nửa tiếng. Cô đang ngồi đợi họ thì ông Trình gửi tin nhắn cho cô.

“Ba vừa gửi tiền vào thẻ của con, nhớ chiêu đãi hai đứa nó tử tế, đừng để mình mất mặt.”

Trình Điện Điện trả lời tin nhắn, “Tạ chủ long ân!”. Cô cảm động cất điện thoại vào giỏ xách.

Ba của cô là người ba tuyệt vời nhất trên đời.

Còn mẹ thì sao?

Mẹ là người tuyệt vời thứ hai trên đời.

Trình Điện Điện đang mỉm cười nhớ về thời thơ ấu của mình thì nhân viên dẫn một đôi nam nữ đi vào.

Đôi nam nữ đó chính là Triệu Mẫn và Trình Minh Dương.

“Đã lâu không gặp.” Trình Điện Điện đứng dậy chào hỏi.

“Lâu rồi không gặp, Điện Điện.” Giọng nói Trình Minh Dương vẫn trầm ấm không khác mấy trí nhớ của cô. Trước đây, cô từng cho rằng giọng Trình Minh Dương là âm thanh dễ nghe nhất trên thế giới. Nó trầm trầm nhưng hiền hậu như nước chảy qua khe suối, rót vào tim cô.

Triệu Mẫn đứng cạnh Trình Minh Dương, cô ta cười rạng rỡ, nói xin lỗi cô, “Do mình không tốt, mình không nên kêu Minh Dương cùng đi mua sắm đến quên thời gian.”

Trình Điện Điện nhìn bao lớn bao nhỏ hàng hiệu nổi tiếng thế giới trong tay Triệu Mẫn.

Cô sức nhớ nhiều năm trước đây, Triệu Mẫn dẫn cô đến một khu chợ bình thường. Cô ta vừa chui vào góc thử quần áo chật hẹp, vừa khinh thường những bạn học mặc đồ hiệu, “Đúng là chịu không nổi đám đó. Xài có mỗi đồ của Erke* mà chạy đi khoe vòng vòng. Đã thế còn luôn miệng nói to be No 1, mình thấy tu bi No 1 thì có.”

*Erke: Một nhãn hiệu đồ thể thao của Trung Quốc. Khẩu hiệu của Erke là to be No 1.

Có Triệu Mẫn ở đây thì không bao giờ thiếu đề tài nói chuyện. Với một cô gái sắp kết hôn, đề tài chính dĩ nhiên là chuyện đám cưới của bản thân.

“Điện Điện, cậu thấy đám cưới kiểu Trung hay kiểu Tây đẹp?”

“Kết hợp cả hai đi.” Trình Điện Điện cảm thấy ánh mắt của người nào đó dừng trên mặt mình. Cô nhếch miệng cười chua xót, “Mình có một đồng nghiệp tổ chức đám cưới kết hợp Trung Tây, mình thấy được lắm.”

“Thật không?”

Trình Điện Điện gật đầu. Cô ngẩng lên, Trình Minh Dương đột nhiên hỏi cô, “Đồng nghiệp nào của em?”

Đồng nghiệp nào của cô liên quan gì tới anh? Trình Điện Điện cười cười không trả lời. Đúng lúc này, điện thoại của cô “ting tang” ngân lên.

“Mình ra ngoài nghe điện thoại.” Trình Điện Điện nói, cầm điện thoại đi nhanh ra ngoài.

Cuộc gọi này là của chủ biên. Bình thường trò chuyện với chủ biên, Trình Điện Điện chỉ nói mấy câu qua loa rồi cúp ngay. Nhưng hôm nay cô chủ động nói đủ thứ truyện trên trời dưới đất. Cô trò chuyện về công việc phân chia hôm qua, nêu lên cách nhận xét của bản thân.

Chủ biên nháy mắt hỏi cô, “Điện Điện, lẽ nào em đang đi coi mắt?”

“Không phải... em bận, cúp trước đây.”

Trình Điện Điện vừa đi ra hành lang thì một bóng người nhỏ xíu đâm vào đầu gối cô. Trình Điện Điện cúi đầu nhìn, một cậu bé đáng yêu cất giọng nhõng nhẽo, “Chị đụng em đau quá.”

Trình Điện Điện nghiêng răng. Thằng bé này dám đảo ngược trắng đen!

6. Chương 6

“Đau ở đâu?” Trình Điện Điện ngồi xổm xuống, cô lo lắng nhìn đứa bé. Thấy đứa bé giả vờ đau hù mình, cô nghiêm mặt răn dạy, “Em đừng chị mới đúng chứ!”

“Không đúng.” Đứa bé trả lời quả quyết, “Em là con nít, chị là người lớn, con nít làm sao đừng được người lớn.”

Đúng là kiểu suy luận của trẻ con.

“Được rồi, em mau đi tìm ba mẹ đi.” Trình Điện Điện nói.

Cậu bé nháy mắt với Trình Điện Điện rồi bỏ đi.

Trình Điện Điện vòng qua khúc cua lại thấy một cậu bé đang nhón chân xem cá trong hồ, cô bước lại xoa đầu cậu bé, “Tại sao còn chưa đi tìm ba mẹ?”

Cậu bé chậm rãi xoay đầu, tuy mặc đồ giống nhau nhưng đứa bé này và đứa bé ban nãy nhìn khá khác nhau. Cậu bé nhíu mày, “Em quen chị?”

Trình Điện Điện có chút xấu hổ, “Xin lỗi em.”

“Không sao.” Cậu bé ngoảnh đầu ngẩng bầy cá đủ màu sắc trong hồ. Đúng lúc này, một giọng nói khá quen thuộc truyền tới, “Ngư Ngư, Bì Bì, hai cháu ở đâu thế?”

Xem ra hai đứa bé này là sinh đôi. Trình Điện Điện còn chưa định thần thì hai tay cô đã bị người khác kéo lấy. Trình Điện Điện trông thấy bà Hàn đứng trước mặt cô, “Chào cháu Trình, trùng hợp quá.”

“Chào bà Hàn.”

“Gọi bác được rồi.”

“Dạ, bác...”

Cũng trong lúc này, một người phụ nữ trông giống bảo mẫu ôm cậu bé ban nãy quay lại, một bảo mẫu khác ẵm một cô bé đi ra, cô bé vừa cầm di động vừa nói, “Bà nội, ông nội hỏi bà nội bỏ trốn khỏi nhà, chừng nào mới chịu về?”

Cô bé phát âm không rõ nhưng Trình Điện Điện nghe hiểu.

Bà Hàn cười toe toét, “Con nít nói linh tinh, con đừng nghe nó.”

Trình Điện Điện mỉm cười, “Bạn con đang chờ bên trong. Con xin phép đi trước.”

Bà Hàn bồng Ngư Ngư đang xem cá lên, “Khi nào cháu Trình... Điện Điện rảnh rồi, đến nhà bác chơi nhé.”

Trình Điện Điện không biết phải trả lời thế nào, cô cười cười nhìn ba đứa bé sinh ba của Hàn gia, “Đáng yêu quá!”

“Cám ơn.” Chỉ có mỗi cô bé Đường Đường nghe khen dễ thương là thích trả lời. Bì Bì ở bên cạnh hừ một tiếng coi thường Đường Đường, rồi cau mặt ghét bỏ. Còn “quý ông” Ngư Ngư đẹp trai lại trầm tư đánh giá Trình Điện Điện một lượt từ trên xuống dưới.

Bà Hàn và hai bảo mẫu đưa ba đứa bé về. Trước khi đi, bà Hàn kêu ba đứa bé chào tạm biệt cô.

Nghe giọng nói mềm mại của trẻ con, Trình Điện Điện cảm thấy thư thái hẳn. Cô nghiêng đầu vẫy tay chào theo đến lúc họ biến mất. Khi cô xoay người, Trình Minh Dương đã đứng gần đó nhìn cô.

Trình Điện Điện há hốc miệng kinh ngạc, cô nói máy móc, “Hi.”

Trình Minh Dương tựa người vào tường, trên đầu anh ta là một bức tranh sơn dầu hình thiếu nữ. Anh ta lơ đãng nhìn cô, nói hết sức tự nhiên, “Tôi tưởng em không muốn trả tiền nên bỏ trốn.”

Trình Điện Điện cười, “Đúng đấy, không ngờ lại bị bọn anh phát hiện.”

Cô dùng từ “bọn anh”, chứ không phải “anh”. Nụ cười trên mặt Trình Minh Dương thoáng cứng lại, anh không nói tiếng nào đi thẳng vào trong.

Dùng bữa xong, Trình Điện Điện đi thanh toán, tay phải Triệu Mẫn vỗ lưng chồng sắp cưới Trình Minh Dương, cô ta nói, “Điện Điện, để Minh Dương tính đi.”

Trình Điện Điện vừa rút thẻ vừa nói, “Như thế sao được. Mấy ngày sắp tới, bọn cậu chỉ cần ăn uống ngon lành, đi chơi vui vẻ thôi, mình sẽ chi hết.”

Như mọi lần đi cùng Mẫn Mẫn, Trình Điện Điện luôn là người trả tiền, sau đó chi mãi cũng thành thói quen của cô.

Trình Điện Điện đưa thẻ cho thu ngân nhưng một thẻ khác bất ngờ truyền lên từ đằng sau cô, “Để tôi trả.”

Thu ngân đã quá quen với trường hợp này. Cô ta mỉm cười với Trình Điện Điện, “Việc trả tiền nên dành cho quý ông.”

Thu ngân nhận thẻ của Trình Minh Dương. Vài giây sau, cô ta kinh ngạc ngẩng đầu, “Phòng ăn của mọi người đã được thanh toán.”

Trình Điện Điện không hiểu.

Lúc này, quản lý đi tới giải thích, “Bà Hàn đã thanh toán hết. Vừa nãy do em giao ca với Tiểu Phân nên không biết.”

Trình Điện Điện đau đầu, không biết giải quyết thế nào.

Ngày hôm nay để không mất mặt theo đúng lời ba dạy, cô đã mượn xe của đồng nghiệp trong tòa soạn. Đồng nghiệp này là con nhà giàu nên xe của anh ta là mẫu BMWs nhập khẩu mới nhất.

Triệu Mẫn và Trình Minh Dương ngồi ghế sau. Trình Điện Điện mở máy điều hòa, cô hỏi họ, “Đặt khách sạn chưa? Nếu chưa thì có thể đến khách sạn của bạn mình.”

“Đặt rồi.” Triệu Mẫn nói, “Khách sạn Tứ Quý nằm gần đây.”

Trình Điện Điện “ừ” một tiếng rồi thôi. Cô nói tiếp, “Vậy để mình chở hai người qua đó.”

“Cảm ơn cậu, Điện Điện.”

Trình Điện Điện đáp, “Không có gì.”

Thoảng chốc, trong xe lâm vào trầm mặc. Trình Điện Điện im lặng lái xe. Chiếc xe này cô chỉ mới chạy vài lần nên không quen lắm, vì vậy cô cố gắng tập trung giữ tốc độ ổn định.

Triệu Mẫn đột nhiên hỏi cô, “Điện Điện, xe này ba cậu đưa cậu chạy hả?”

Phía trước là đèn đỏ, Trình Điện Điện dừng xe. “Không phải, xe này của bạn mình.”

“Bạn cậu là ai mà chạy xe đắt tiền thế?” Triệu Mẫn chọc cô, “Hay là bạn trai?”

Trình Điện Điện không muốn giải thích. Cô nhìn chiếc xe Audi đằng trước, nói lái sang chuyện khác, “Cô chú khỏe không?”

“Cậu hỏi ba mẹ mình? Họ cũng tạm tạm. Bây giờ ba mình đang làm ở một công xưởng.”

Trình Điện Điện không nói tiếp.

Triệu Mẫn quay về đề tài ban nãy, “Điện Điện, ngày mai dẫn bạn trai của cậu ra gặp bọn mình đi!”

Triệu Mẫn vừa dứt lời thì đèn đỏ cũng chuyển sang xanh.

Trình Điện Điện đạp ga, lái xe khởi ngã tư. Cô không đáp lời Triệu Mẫn. Trình Minh Dương trầm ngâm từ nãy đến giờ lên tiếng, “Bạn trai của Điện Điện chắc không rảnh đâu.”

Triệu Mẫn ồ lên kinh ngạc, cô ta hỏi, “Sao anh biết?”

Trình Minh Dương không giải thích thắc mắc của cô ta.

Trình Điện Điện cũng không đào sâu suy nghĩ ẩn ý của anh ta. Đến khi Trình Minh Dương và Triệu Mẫn xuống xe, cô chạy xe về chung cư mình ở. Lúc này, cô mới trông thấy cuốn tạp chí giải trí do đồng nghiệp mua để phía sau xe.

Trong không gian xe tối om, không ngờ Trình Minh Dương lại thấy rõ bài đăng trên đó. À, suýt nữa cô quên thị lực của Trình Minh Dương rất tốt. Người có thị lực tốt thường tinh mắt, vì thế ngày ấy Trình Minh Dương chỉ cần liếc sơ là biết cô thích anh.

7. Chương 7

Dương Hân từng viết yêu thầm là một cảm giác ngọt ngào. Trình Điện Điện không biết yêu thầm có vị gì bởi vì cô còn chưa nếm ra thì tình cảm thầm kín của cô đã tan thành mây khói. Buổi tối, Trình Điện Điện mở nhật ký của Dương Hân ra xem. Dương Hân viết bảy mươi phần trăm con gái trong lớp đều thích Hàn Ích Dương.

Trình Điện Điện nghĩ đến Trình Minh Dương. Ngày xưa thời còn đi học, rất nhiều bạn nữ trong lớp thích anh ta. Cô bạn ngồi cùng bạn của Trình Điện Điện cũng thích Trình Minh Dương. Khi cô bạn đó tâm sự bí mật này, Trình Điện Điện chỉ biết than vãn lại đụng trúng đối thủ.

Hàn Ích Dương trở thành đối tượng được đông đảo nữ sinh yêu thích cũng không mấy khó hiểu. Giống như côn trùng định hướng theo ánh sáng thì người ưu tú luôn là vầng hào quang chói mắt. Dù anh mặc đồng phục như bao bạn bè, lên lớp như mọi người, học lý hóa như họ nhưng hào quang vẫn là hào quang.

Mỗi ngày ngoài việc chăm chỉ học tập, Dương Hân đều như một thám tử thần bí trong lớp. Cô ấy sẽ quan sát từng nữ sinh, quan sát họ mượn có tiếp cận Hàn Ích Dương. Dương Hân không thích giống họ nhưng ngày nào cô ấy cũng muốn tìm lý do đến gần Hàn Ích Dương.

Tuy nhiên, trong lớp lại có một người không giống bao bạn bè khác, người đó chính là Khương Thiên Dung. Nếu Hàn Ích Dương là mặt trời sáng chói, thì Khương Thiên Dung là đóa hoa tường vi xinh đẹp sinh trưởng dưới ánh nắng.

Một chàng thiếu niên điển trai và một cô thiếu nữ xinh xắn, đến cả giáo viên cũng đùa giỡn ghép đôi cho họ.

Một lần trong tiết vật lý, giáo viên trẻ tuổi lướt nhìn hai cô cậu học trò nổi bật trong lớp, “Nếu giáo viên chịu trách nhiệm tổ chức tiệc của trường vào tháng sau là thầy, nhất định thầy sẽ kêu Khương Thiên Dung và Hàn Ích Dương đến tham gia.”

Mọi người trong lớp đều bàn tán sôi nổi, nhưng hai nhân vật chính không có phản ứng. Có điều khóe miệng Khương Thiên Dung cong lên vẫn đập vào mắt Dương Hân. Dương Hân cảm thấy Khương Thiên Dung rất giả dối. Kể từ hôm đó, cô ấy bắt đầu ghét đóa hoa tường vi sinh trưởng dưới ánh mặt trời này.

Nếu Khương Thiên Dung là hoa tường vi thì Dương Hân là gì? Chẳng lẽ là vật thể không xác định vĩnh viễn sống trong bí mật.

Kết thúc một học kỳ, thành tích học tập của Dương Hân tiến bộ vượt bậc. Thầy chủ nhiệm vui vẻ trao bằng khen cho Dương Hân. Thầy chủ nhiệm là người thích giảng đạo nên hai tiết học mỗi ngày, thầy đều dành phân nửa giáo dục tư tưởng học sinh.

Thầy chủ nhiệm khen ngợi Dương Hân nhiệt liệt. Để động viên Dương Hân, thầy kể ọi người trong lớp về hoàn cảnh gia đình của cô ấy, còn đề nghị nhà trường cấp học bổng.

Thầy chủ nhiệm vừa nói được phân nửa thì Dương Hân mạnh dạn đứng dậy, “Thưa thầy, gia đình em không nghèo khó đến mức như vậy, em không cần học bổng!”

Thầy chủ nhiệm đại khái biết mình đã vô ý xúc phạm tới lòng tự trọng của Dương Hân, thầy bèn mỉm cười kêu cô ấy ngồi xuống, “Dù thế nào đi nữa, Dương Hân cũng là tấm gương sáng của lớp chúng ta. Chúng ta phải noi gương bạn ấy cố gắng phấn đấu.”

Dương Hân càng lúc càng nỗ lực học tập. Khi mọi người ra ngoài ăn cơm, Dương Hân vẫn cặm cụi học bài trên lớp.

Có một lần Hàn Ích Dương trực nhật. Anh nán lại lớp lau bảng. Sau khi anh lau xong cũng chỉ còn một mình Dương Hân trong lớp.

Anh thuận miệng hỏi cô, “Cậu không đi ăn à?”

Dương Hân vùi đầu giải bài tập, không trả lời Hàn Ích Dương.

Khóe miệng Hàn Ích Dương trĩu xuống. Khi anh định bước ra ngoài thì một giọng nói cứng ngắt vang lên từ đằng sau, “Làm bài toán cuối chưa?”

Đây là giọng điệu gì? Cứng ngắt, nghiêm túc, còn loáng thoáng sắc lạnh như muốn giết người?

Đúng rồi, chính là giọng điệu đó! Hàn Ích Dương đột nhiên sản sinh ra kiểu ảo giác như vậy.

Anh sờ mũi, xoay người lại chỗ Dương Hân. Hàn Ích Dương cúi đầu nhìn bài toán khó trước mặt cô, anh gợi ý sơ sơ, “Bài này cần dùng hàm số lượng giác...”

Nhưng Hàn Ích Dương vừa nói thì một nam sinh gọi anh, “Ích Dương, sao cậu còn chưa đi ăn?”

“Ừ, đi ngay.” Hàn Ích Dương vội nói với Dương Hân, “Lát tôi quay lại nói tiếp với cậu.”

Có điều sau khi ăn trưa, cô vẫn bắt làm kiểm tra đột xuất, rồi đến hai tiết tiếng anh căng thẳng và cuối cùng là tiết thể dục... Tới tận tiết học cuối cùng, Hàn Ích Dương vẫn không gợi ý giải bài cho cô ấy. Dương Hân nghĩ chắc anh đã quên.

Thực ra Hàn Ích Dương không quên. Người có trí nhớ tốt như anh sao có thể quên? Hàn Ích Dương cảm thấy cô nàng Dương Hân này hơi hung dữ. Tuy anh không ngại giúp đỡ nhưng anh cũng không thích tốn thời gian làm chuyện lấy lòng người khác.

Đối với tình cảm thâm mến của Dương Hân, Trình Điện Điện thấy mình cũng từng mến thâm ai đó như Dương Hân. Nhưng tình cảm thâm kín của cô lại mang một ý nghĩa khác, nó giống như quãng thời gian mập mờ khó hiểu hơn là tình yêu thâm kín trong lòng.

Trình Minh Dương mua đồ ăn sáng cho cô, cô cũng mua giò cháo quẩy cho anh ta vào cuối tuần. Trình Minh Dương hưng phấn nhận cô làm em gái, cô cũng ngọt ngào gọi anh ta là anh Trình. Trình Minh Dương mạo hiểm qua mặt cô chủ nhiệm, quảng cáo để thi cho cô, cô cũng nghĩa hiệp làm môn tập làm văn đau đầu giúp anh ta...

Trình Điện Điện từng nghĩ Trình Minh Dương cũng thích cô. Thời gian trôi qua, cảm nhận chủ quan này càng đánh lừa cô, khiến cô nhốt mình trong thế giới ảo tưởng do bản thân xây lên.

Một chuyện nhỏ sẽ được cô phóng đại, một ảo giác đồng dạng nào đó sẽ được cô làm quá lên vô số lần, sau đó biến thành, “Đúng là anh thích cô”.

Có thể Trình Minh Dương đối xử với cô khác các nữ sinh khác nhưng như vậy thì sao? Đó chỉ là trò chơi mập mờ do chàng thiếu niên lão luyện tình trường đùa giỡn với cô.

Triệu Mẫn ở lại thành phố S ba ngày. Hôm cô ta trở về, cô ta ôm Trình Điện Điện, cất giọng tiếc nuối, “Tiếc quá, không gặp được bạn trai của cậu.”

Trình Điện Điện cười cười, đưa hai hộp đồng trùng hạ thảo đồng nghiệp mua giúp cho Triệu Mẫn, “Mình gửi cái này cho cô chú. Mẫn Mẫn đưa giúp mình nhé.”

“Cái này đắt tiền lắm” Triệu Mẫn nhìn hộp quà tặng, “Lần trước Minh Dương cũng mua cho ba mẹ mình, còn nhiều lắm dùng chưa hết.”

Nụ cười của Trình Điện Điện hơi cứng lại, cô tỏ vẻ thoải mái, “Trình Minh Dương là Trình Minh Dương, mình là mình. Lẽ nào cô chú có con rể thì không cần mình hiếu thảo?”

“Được rồi, có cô con gái nuôi như cậu, mình cũng bớt lo lắng phần nào cho ba mẹ.” Triệu Mẫn nhận thuốc bổ đưa cho Trình Minh Dương, cô ta lại nói tiếp đề tài trước đó, “Lần sau có dịp không được từ chối mình. Cậu phải dẫn bạn trai đến nhà gặp. Tối khi ấy, mình và Minh Dương sẽ làm chủ chiêu đãi bạn trai của cậu.”

Trình Điện Điện cười chum chim, gạt đầu vui vẻ với cô ta.

Về mặt Trình Minh Dương vẫn lạnh nhạt như thường lệ. Thỉnh thoảng Triệu Mẫn nói chuyện, anh ta sẽ góp vào vài câu, đúng chuẩn của một người bạn trai nho nhã lịch sự.

Điện thoại của Trình Minh Dương đổ chuông. Anh ta ra một góc khác nghe máy.

Triệu Mẫn bịn rịn nắm tay Trình Điện Điện, “Mình rất nhớ chúng ta của ngày xưa.”

“Bây giờ không tốt ư?” Trình Điện Điện nửa đùa nửa thật, mắt cô sáng như ánh sao, “Nhớ ngày xưa...”

Triệu Mẫn cuống quýt che giấu vẻ lúng túng, “Ý mình là mình nhớ đến năm tháng thanh xuân tươi đẹp trước đây, không phải là...”

Trình Điện Điện cười, “Vừa nãy mình định đùa thôi.”

Nói về khoảng đùa giỡn, không ai lợi hại hơn Triệu Mẫn. Cô ta từng kể hết mọi chuyện Trình Điện Điện viết trong nhật ký cho người khác nghe. Sau đó cô ta kêu cô ta chỉ vui đùa một chút mà thôi.

Nhật ký là nơi chứa đựng toàn bộ tình cảm thầm kín và bí mật của cô. Những tâm tư kín đáo của cô trở thành đề tài chuyện trò cho Triệu Mẫn, truyền tới tai Trình Minh Dương. Trình Minh Dương chạy tới hỏi cô có thật hay không.

Năm cấp ba, Triệu Mẫn học khác lớp với cô. Sau khi vào đại học, cô ta trở thành bạn gái của Trình Minh Dương. Vào ngày tốt nghiệp, Triệu Mẫn uống hơi say, cô ta hát một bài khá nổi tiếng và thịnh hành vào thời đó. Trình Điện Điện không nhớ tên bài hát nhưng trong đó có câu: “Cảm ơn trời, cảm ơn đất, cảm ơn số phận đã cho chúng ta quen nhau...”

Lúc Triệu Mẫn hát bài này, cô đang vui người vào ghế sofa ở KTV nghỉ ngơi, “Số phận đối đãi với Triệu Mẫn thật tốt.”

Triệu Mẫn và Trình Minh Dương học đại học cùng một thành phố, còn cô lại chọn trường nằm ở phương bắc xa xôi.

Có lần Trình Minh Dương tới trường của Trình Điện Điện. Mới sáng sớm anh ta đã ở dưới ký túc xá gọi cô xuống.

Trình Điện Điện không kịp chải đầu, cô lật đật chạy xuống hỏi anh ta, “Triệu Mẫn đâu, không đến cùng anh ư?”

Trình Minh Dương cầm tay vào túi quần, anh ta nhíu mày nói với cô, “Trình Điện Điện, chẳng lẽ em không biết tôi và Triệu Mẫn đã chia tay.”

Trình Điện Điện không biết Trình Minh Dương tới trường cô làm gì. Ban ngày cô vẫn đến giảng đường ngồi học như thường lệ. Sau giờ học, cô thấy Trình Minh Dương đợi mình bên ngoài. Cô hỏi anh ta không cần đi học sao, anh ta kêu đã xin phép nghỉ học. Cuối cùng cô không kìm được, bèn hỏi anh ta tới đây làm gì.

Trình Minh Dương chụp một con muỗi bay trước mặt Trình Điện Điện, “Có muỗi.”

Trình Điện Điện nổi cáu với anh ta.

Trình Minh Dương lại xòe bàn tay cho cô xem con muỗi, “Không lừa em đâu.”

Trình Minh Dương nói với giọng điệu hết sức sinh động. Trình Điện Điện bán tin bán nghi ngẩng đầu lên nhìn. Trình Minh Dương lại ôm lấy mặt cô, anh ta hỏi...

“Điện Điện, em hỏi anh tới đây làm gì, anh sẽ nói em biết lý do. Chúng ta quen nhau đi, Điện Điện.”

Trình Điện Điện là một người trọng sĩ diện. Cô coi trọng thể diện của mình hơn tình yêu. Khi ấy cô còn thích Trình Minh Dương nhưng tại sao cô từ chối anh ta? Tại sao cô không đáp lại anh ta?

Trình Điện Điện vừa như chăm chú vừa như nói đùa, “Em sợ mẹ em giết em, nói em cướp bạn trai của Mẫn Mẫn.”

Cô dừng một chút rồi nói tiếp, “Kỳ thực em không quá thích anh, Trình Minh Dương. Em không thích đến mức có thể liều lĩnh vì anh, không thích đến mức để nó biến thành tình yêu. Nếu anh quen em trước khi anh đến với Mẫn Mẫn, em sẽ đồng ý. Biết đâu khi ấy chúng ta sẽ quen nhau bền lâu. Nhưng chuyện anh hỏi em lúc này chỉ là một sự hiếu kỳ, một suy nghĩ vẩn vơ trong lòng anh. Tại sao em phải giúp anh hoàn thành suy nghĩ vớ vẩn đó? Vả lại em không muốn tình cảm thầm mến của em thành hiện thực. Em sẽ giữ nó ở một góc trong tim, biến nó thành hồi ức tươi đẹp và không phai nhòa theo thời gian.”

Nghe xong điện thoại, sắc mặt của Trình Minh Dương không tốt mấy, anh ta tới bên Triệu Mẫn, đặt tay lên vai cô ta. Anh ta trầm mặc vài giây rồi lên tiếng, “Mẫn Mẫn, ba em vừa gọi cho anh. Ba em nói mẹ em...”

Buổi tối, Trình Điện Điện nhận được điện thoại của bà Trình.

Bà Trình kể cô nghe tình trạng của mẹ Triệu Mẫn, mắng cô vô tâm. Bà mắng cô vô tâm là vì cô không cùng về với Triệu Mẫn.

Trình Điện Điện mệt mỏi đáp lời, “Mẹ, không phải muốn mua vé máy bay là mua ngay được...”

Bà Trình im lặng rồi bỗng chạm trúng dây thần kinh nào đó, giọng bà đột nhiên buồn bã, “Trên đời này có nhiều chuyện ngoài ý muốn. Điện Điện, nếu sau này mẹ gặp chuyện không may, sẽ không còn ai hỏi con kết hôn, con phải...”

“Sặc!” Trình Điện Điện buột miệng la bà Trình, “Mẹ nói chuyện dễ nghe hơn được không? Mẹ là người lớn, trước khi nói chuyện có thể suy nghĩ kỹ không?”

Bà Trình tủi thân, nói qua loa về bà Triệu rồi cúp máy.

Mấy ngày trước, Triệu Mẫn vừa thuê một người giúp việc đến chăm sóc ba mẹ. Bà Triệu không chú ý giẫm xuống sàn nhà ướt sũng mà người giúp việc vừa lau nên trượt chân, ngã lăn xuống cầu thang. Bà bất tỉnh, hiện đang nằm theo dõi trong phòng hồi sức cấp.

Bà Trình nói, người lớn tuổi bất cẩn té một cái là mất nửa cái mạng.

Ngày hôm sau, Trình Điện Điện đang làm việc thì ba gọi cho cô. Cô hỏi ba có cần về nhà hay không.

Ông Trình nói thẳng, “Người té không phải ba mẹ con, con về làm gì? Nhà người ta neo đơn, không có con cái chăm sóc cho à?”

Trình Điện Điện ghé sát vào góc phòng làm việc, cô nói nhỏ, “Vậy ba phải giải thích ẹ dùm con, không thôi mẹ cảm rằm con đấy.”

“Biết rồi!” Ông Trình nói, “Điện Điện, nếu con muốn về thăm thì đợi cô Triệu ổn định hơn đã. Bây giờ, cô Triệu bị gì cũng không đến phiền con quan tâm. Con cứ chờ cô Triệu ra khỏi phòng hồi sức cấp cứu rồi về.”

Trình Điện Điện nói “Dạ” một tiếng. Cô hỏi ba ăn gì hay chưa.

Ông Trình trong điện thoại làm nũng, “Ăn thì ăn rồi, nhưng không có con gái bên cạnh ăn gì cũng không ngon.”

Trình Điện Điện, “Vậy hôm nào con về sẽ ăn với ba.”

“Thật không?”

“Dĩ nhiên, con là đứa con hiếu thảo cơ mà.”

Hôm qua, Trình Điện Điện canh giờ Triệu Mẫn xuống máy bay, gọi cho cô ta hai lần nhưng không ai nghe máy. Bà Trình nói Mẫn Mẫn không có tâm trạng nghe điện thoại. Trình Điện Điện nghe lời ông Trình, không về thăm bà Triệu. Quyết định như vậy, cô cũng không tiếp tục gọi điện thoại, mà có gọi cũng không biết nói gì.

Buổi trưa cô và đồng nghiệp đang cùng ăn cơm, Triệu Mẫn gọi lại cho cô. Trình Điện Điện nghe máy nhưng điện thoại truyền đến giọng nói của Trình Minh Dương.

Trình Minh Dương báo bà Triệu làm phẫu thuật, đã qua khỏi cơn nguy hiểm.

Trình Điện Điện thở phào nhẹ nhõm, “Vậy thì mừng quá.”

Trình Minh Dương chợt lặng thinh, không nói tiếng nào. Trình Điện Điện cũng không nói chuyện. Cô định cúp máy, Trình Minh Dương lại cất tiếng, “Điện Điện...”

Trình Điện Điện vờ như không nghe thấy, cô nhấn nút tắt điện thoại.

Tối nay, Trình Điện Điện đến nhà của cô họ ở thành phố S ăn cơm. Dượng của Trình Điện Điện làm chức cao ở một công ty chứng khoán. Cô họ là người Lộc Kiều. Sau khi đám cưới với dượng, cô họ và dượng đến đây sinh sống. Em họ của Trình Điện Điện là sinh viên đại học. Khi Trình Điện Điện đến, em họ cô đang trốn trong phòng lén gọi điện thoại cho bạn.

Buổi tối, cô họ làm vài món đặc sản của thành phố S, Trình Điện Điện vừa ăn vừa khen, “Cô nấu đặc sản của thành phố S còn ngon hơn cả đầu bếp.”

Cô họ mỉm cười nhìn Trình Điện Điện, bà đột nhiên hỏi, “Điện Điện, con thấy đàn ông ở thành phố S thế nào?”

Trình Điện Điện nhạy cảm biết cô họ sắp nói chuyện gì. Cô lập tức nói sang chuyện khác, cô quay đầu hỏi em họ, “Dạo này em đang làm gì? Hồi trước, em bảo với chị là muốn đến tòa soạn thực tập, chị đã hỏi chủ biên cho em. Chủ biên đồng ý...”

“Điện Điện, tới lúc con phải tìm một người đàn ông ỉnh rồi.” Cô họ cắt ngang lời Trình Điện Điện.

Trình Điện Điện thở dài, “Con thấy đàn ông ở thành phố S nam không ra nam nữ không ra nữ.”

Mắt cô họ đột nhiên sáng lấp lánh, “Cô đảm bảo người này đàn ông 100%.”

Không phải Trình Điện Điện chưa từng đi coi mắt. Khi ở Lộc Kiều, cô đã đi coi mắt vài lần, tới tận lúc ở thành phố S cô cũng thử qua. Đôi khi coi mắt cũng giống như một trận chiến tâm lý giữa nam và nữ.

Trình Điện Điện không ngờ mình sẽ gặp lại Hàn Ích Dương qua kiểu quen biết quê mùa này.

Thấy người đến là Hàn Ích Dương, cô vội vã đứng dậy, khúm na khúm núm chào anh, “Chào... thủ trưởng.”

“Chào.” Hàn Ích Dương ngồi vào chỗ đối diện Trình Điện Điện. Anh ngược lên thì ngó người nhìn cô, “Cô Trình không ngồi ư?”

Trình Điện Điện lắc đầu lia lịa, vịn tay ghé ngồi xuống.

Hàn Ích Dương không bận quân phục. Anh mặc áo thun trắng, quần tây màu tối. Nếu cô không biết năm tốt nghiệp của Hàn Ích Dương, cô thật sự sẽ nghĩ anh chỉ vừa ba mươi.

“Uống gì?”

“Uống gì...” Trình Điện Điện vô thức lặp lại câu hỏi của Hàn Ích Dương. Trình Điện Điện sức phát hiện mình hơi ngốc nghếch, cô nhếch miệng thay đổi giọng điệu tức khắc, “Uống gì cũng được. Em muốn uống hồng trà.”

“Muốn ăn gì?”

Trình Điện Điện khẩn trương toát mồ hôi, “Gì cũng được.”

“Cô Trình.”

Trình Điện Điện nhướng mắt, “Dạ.”

Hàn Ích Dương mỉm cười, đặt thực đơn xuống bàn, “Lúc này, tôi không phải thủ trưởng. Tôi chỉ là đối tượng cô đi coi mắt mà thôi.”

“Em biết.” Trình Điện Điện nói lí nhí.

Hàn Ích Dương, “Vì vậy... cô đừng khấn Trương.”

Trình Điện Điện cười gượng, “Nếu anh không một tiếng cô Trình hai tiếng cô Trình, em sẽ không khấn Trương.”

“Được.” Hàn Ích Dương trả lời. Anh đưa thực đơn cho cô, “Em chọn món đi, Điện Điện.”

8. Chương 8

Trình Điện Điện nghĩ thầm trong bụng, ngồi ở đây coi mắt Hàn Ích Dương là một chuyện quá thần kỳ.

Cô từng đọc nhật ký của Dương Hân nên có biết về Hàn Ích Dương. Bây giờ tiếp xúc trực tiếp với người đàn ông này, cô cảm thấy mình như đang xuyên không. Hàn Ích Dương cô biết qua nhật ký của Dương Hân là Hàn Ích Dương thời trẻ nho nhã thanh tú. Thời gian là một bậc thầy vi diệu, cậu thiếu niên năm nào đã trở thành người đàn ông trầm tĩnh anh.

Thời gian và số phận rất kì diệu, nó là những thứ không thể nhìn thấy trước.

Dương Hân đồng trang lứa với Hàn Ích Dương. Những người cùng thế hệ với họ có người đã thành công trong sự nghiệp, cũng có người làm ăn thất bại; có người tới nay vẫn chưa kết hôn, cũng có người đã tái hôn; có người chết vì bệnh, cũng có người bất ngờ qua đời...

Còn Trình Điện Điện thì sao? Bận bịu của cô đa phần đều cố gắng phấn đấu cho tương lai, dù họ không xuất sắc thì cũng có một cuộc đời phong phú; phần còn lại cũng giống như cô, sống lộn xộn mất phương hướng và mục tiêu. Hôm nay còn trang điểm tỉ mỉ đi coi mắt, ngày mai đã chum kín chắn không muốn thức dậy.

“Đang nghĩ gì vậy?” Hàn Ích Dương đột nhiên lên tiếng.

Trình Điện Điện cười cười, cô trả lời thành thật, “Em nghĩ tại sao anh vẫn chưa kết hôn?”

“Đúng là tôi lớn tuổi hơn em nhiều.” Gương mặt Hàn Ích Dương phảng phất ý cười nhàn nhạt. Người đàn ông này cười rất đẹp. Nụ cười của anh không giả vờ như đám thanh niên mới lớn, mà nó dịu nhẹ như ly trà xanh thanh mát, điềm tĩnh khiến người đối diện không thể khước từ.

“Thoạt đầu do tôi chỉ biết công việc, không thích đời sống hôn nhân. Tôi cho rằng hôn nhân là một chuyện phiền toái...” Nói đoạn, Hàn Ích Dương dừng lại, trông anh có vẻ không biết giải bày thế nào, “Thực sự tôi không biết dung hòa khi ở cạnh một cô gái.”

Trình Điện Điện nhấp một hớp trà, cô lắc đầu, “Em không tin. Lẽ nào anh chưa từng có bạn gái?”

Hàn Ích Dương nhướn mắt lên nhìn cô, nom anh rất thành thực, “Tôi từng có bạn gái. Nếu chưa bao giờ có bạn gái, làm sao tôi nhận ra được điều đó.”

Trình Điện Điện mỉm cười, cô lắc đầu, “Em vẫn không tin, chẳng lẽ không có cô gái nào theo đuổi anh? Mẩu đàn ông như anh tùy tiện đứng ngoài đường cũng có rất nhiều cô gái chủ động bắt chuyện.”

Hàn Ích Dương bật cười, “Tiếc là tôi không ra đường, càng đừng nói là đứng ở đó.”

Trình Điện Điện phì cười nhìn ly hồng trà. Cô nhìn thẳng vào mắt Hàn Ích Dương. Khóe miệng anh chỉ hơi cong lên khi cười nhưng cô vẫn cảm thấy nụ cười của anh tỏa sáng đến chói mắt.

Dùng bữa xong, Hàn Ích Dương mở lời để anh đưa cô về nhà.

Thường thì sau khi dùng bữa, các buổi coi mắt trên cơ bản là đã kết thúc. Trình Điện Điện không nghĩ Hàn Ích Dương để ý đến mình. Tuy anh không tỏ vẻ khó chịu về cô, nhưng với tính cách của Hàn Ích Dương dù không hài lòng về một người phụ nữ nào đó, anh cũng không biểu lộ ra.

Trình Điện Điện ngồi bên ghế phụ. Cô đột nhiên nghĩ tới một giả thiết. Nếu hỏi trẻ cô có thể gặp cả Trình Minh Dương và Hàn Ích Dương, hai chàng trai tên “Dương*”, cô sẽ chọn ánh mặt trời sáng chói nào?

* (Dương): Mặt trời. (Dương quang): Ánh mặt trời

Trên đường chở Trình Điện Điện về, Hàn Ích Dương trò chuyện với cô. Anh không hỏi về hoàn cảnh gia đình, tình sử hay những người coi mắt trước đây, mà anh hỏi về công việc và sở thích của cô như một người bạn thân thiết.

Sở trường của Trình Điện Điện chính là trò chuyện không ngừng nghỉ. Cô kể anh nghe về công việc cũ của mình. Cô hứng thú phê bình công việc mà người ngoài nhìn vào thêm thường nhưng thực chất lại giày vò đáng sợ.

“Đúng là quái lạ. Tại sao nhà nước lại nuôi loại cấp trên quá quái kiêu đó cơ chứ...” Cô nói say sưa một hồi mới sức định thần, đảo mắt nhìn Hàn Ích Dương. Hình như cô quên rằng anh cũng là cán bộ nhà nước.

Thấy cô dừng lại, Hàn Ích Dương hỏi cô, “Sao không nói nữa?”

“Không nói.” Trình Điện Điện vội vàng che miệng, cô nháy mắt với anh, “Thực ra em rất yêu nước.”

“Tôi biết nhưng đôi khi quyền lợi là một thứ xấu xa, nó khiến con người biến chất.” Hàn Ích Dương vừa chạy xe vừa nói.

“Không nói đề tài này nữa. Nói chung em thích công việc hiện tại hơn.” Trình Điện Điện nói.

“Em nghĩ tôi giải thích thay họ?” Hàn Ích Dương nghe thấy giọng cô thoáng vẻ bất mãn.

“Không có... Có.” Trình Điện Điện đáp lí nhí trong miệng.

Hàn Ích Dương không nói tiếp nữa, anh mỉm cười lái xe.

Trình Điện Điện lại nói, “Em thấy nó không phải câu chuyện vui vẻ gì.”

“Đúng là không vui.” Hàn Ích Dương nói. Anh nhớ đến một việc, “Lần trước, em phỏng vấn thuận lợi không?”

“Thuận lợi.” Trình Điện Điện nghiêng đầu nhìn anh, “Em còn chưa nói cảm ơn anh. Cảm ơn anh lần trước đã cứu em.”

“Chuyện nhỏ thôi.”

Xe quẹo qua một khúc cua. Trình Điện Điện nghĩ không biết qua hôm nay cô còn dịp gặp anh hay không, vì vậy cô muốn hỏi anh một câu. Nhưng điều cô muốn hỏi lại không liên quan đến cô, mà nó là nghi vấn của Dương Hàn. Cô không có quyền hỏi thay cô ấy, thế nên ngấm nghĩ một lúc, cô quyết định không nói.

Xe dừng dưới chung cư, Trình Điện Điện cởi dây an toàn, “Cảm ơn anh đã đưa em về. Tạm biệt anh.”

Hàn Ích Dương gật đầu.

Trình Điện Điện quay người mở cửa xe. Lúc cô gần bước xuống, Hàn Ích Dương đột ngột lên tiếng.

“Em nghĩ chúng ta có thể thử không?”

Đầu óc Trình Điện Điện nổ tung, cơ thể cô cứng ngắc vì tình huống này xảy ra quá bất ngờ.

Trình Điện Điện ngoảnh đầu nhìn vào đôi mắt trầm tĩnh của Hàn Ích Dương, đôi má cô nóng ran.

Hàn Ích Dương nhìn cô, “Hôm nay, em và tôi cùng đi coi mắt. Tôi nghĩ nếu em đã đến coi mắt thì hẳn biết...”

“Em... không biết!” Cô nói, “Trước khi đến em không biết người đó là ai, nhưng cô họ của em kêu cô họ vừa kinh ngạc vừa vui mừng.”

“Ồ.” Hàn Ích Dương cảm thấy hơi bất ngờ, anh lại nhìn cô, “Vậy em có thấy kinh ngạc và vui mừng không?”

“Em...” Trình Điện Điện nói lấp bắp.

“Có vẻ là kinh hãi.” Hàn Ích Dương nói đùa giúp cô bớt khấn trương.

Tim Trình Điện Điện như muốn bật tung khỏi lồng ngực. Cô hỏi anh, “Anh để ý tới em?”

Hàn Ích Dương cười ôn hòa, anh gật đầu, “Anh để ý tới em.”

Thần kỳ quá! Ngày hôm nay đúng là một ngày thần kỳ!

Buổi tối không thể nghi ngờ gì Trình Điện Điện lại mất ngủ. Cô nằm trên giường cười tủm tỉm. Nhớ đến đoạn đối thoại bối rối với Hàn Ích Dương ngoài chung cư, Trình Điện Điện phì cười vỗ trán mình.

“Vì sao... Ý em là vì sao anh để ý em?”

“Vì sao?” Mắt Hàn Ích Dương ẩn giấu cảm xúc sâu xa khó đoán như hồ nước phẳng lặng dưới ánh trăng. Anh trầm ngâm như không biết phải trả lời vấn đề này như thế nào. Dáng vẻ của anh hết sức nghiêm túc, không một chút qua loa và tỏ vẻ cho có để ứng phó.

“Tôi cũng không biết trả lời thế nào. Nhưng chắc giống như trên phim, vừa gặp đã yêu.”

Vừa gặp đã yêu...

Còn lâu cô mới tin, anh định lừa cô ư?

“Xin lỗi, em nghĩ chúng ta không có khả năng...”

“Cũng đúng, tôi hiểu mà. Tôi lớn tuổi hơn em, già hơn em.” Thần sắc Hàn Ích Dương có vẻ tiếc nuối.

Một người đàn ông tự nhận mình già là việc đáng xót xa biết bao! Lời nói của Hàn Ích Dương đánh trúng tâm tính thiện lương của Trình Điện Điện, cô mím môi, “Anh không già... Tuổi của anh bây giờ là độ tuổi vững vàng chín chắn.”

“Ồ, thế ư?” Hàn Ích Dương tiếp tục hạ thấp bản thân, “Tôi không phải tuýp người thú vị, chắc chắn em tiếp xúc với tôi sẽ cảm thấy buồn chán.”

Cô lại lắc đầu, “Không có...”

“Tôi xấu trai?”

“Đương nhiên không!”

“Em thích ai đó rồi?”

“Không có... hiện tại em chưa thích ai hết.”

“Tôi không phù hợp với mẫu người lý tưởng của em?”

“Cũng không...”

Hàn Ích Dương nhìn Trình Điện Điện, anh buông một tiếng thở dài, “Phải chăng em nên cho tôi một lý do?”

Trình Điện Điện căng thẳng, cô dốc hết can đảm hỏi anh, “Anh là một người đàn ông bình thường?”

Hàn Ích Dương, “...”

Trình Điện Điện hít sâu một hơi, “Ý em là mấy khía cạnh như xu hướng giới tính, khả năng tính dục và tính cách có khiếm khuyết gì không?”

9. Chương 9

Trình Điện Điện nghĩ mình không nên hỏi anh trực tiếp như vậy. Nhưng nếu không phải ba khả năng này, chẳng lẽ đầu óc của Hàn Ích Dương có vấn đề nên để ý tới cô?

Bên trong xe lặng phắc như tờ. Trình Điện Điện không dám nhìn mặt Hàn Ích Dương, cô thấp thỏm hết cảm điện thoại bằng tay trái rồi đổi qua đến tay phải.

“Cũng phải, do tôi không suy nghĩ cẩn kẽ.” Rốt cuộc Hàn Ích Dương cũng lên tiếng, “Vài ngày nữa, tôi sẽ gửi em kết quả kiểm tra sức khỏe tổng quát của mình.”

Kiểm tra sức khỏe tổng quát? Về mặt sức khỏe và sinh lý có thể kiểm tra, nhưng xu hướng giới tính thì khám bằng cách nào?

Trình Điện Điện cúi gằm đầu không đáp lời Hàn Ích Dương.

“Em còn yêu cầu gì không?” Hàn Ích Dương cảm thấy mình hơi thất bại.

Trình Điện Điện lắc đầu, mái tóc dài rủ xuống che hết nửa gương mặt, trông cô rất ngoan ngoãn đáng yêu. Một lúc sau, cô nhượng đôi mắt đen láy lên như vừa đưa ra một quyết định trọng đại trong đời, “Để công bằng... em cũng đưa kết quả sức khỏe của em cho anh.”

Bàn tay cầm vô lăng của Hàn Ích Dương giật bắn. Anh nghiêng đầu nhìn Trình Điện Điện, “Em suy nghĩ rất thấu đáo, cứ làm theo lời em.”

Trình Điện Điện cảm thấy bản thân điên thật rồi.

Ngày hôm sau đi làm, cô lén lút xin chủ biên nghỉ phép. Chủ biên hỏi cô tại sao xin nghỉ. Cô nghĩ cả buổi cũng không ra lý do, cuối cùng cô nói lấp bắp, “Chu kỳ kinh nguyệt của em không đều, em xin nghỉ đi khám...”

“Vậy còn chần chờ gì nữa, đi ngay đi.”

Trình Điện Điện mau chóng chuẩn khởi tòa soạn. Xuống dưới lầu, cô bắt xe taxi, thấp tha thấp thỏm đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe.

Tới bệnh viện, một dãy số xa lạ bất ngờ gọi vào điện thoại của cô. Mấy ngày nay, Trình Điện Điện nhận được rất nhiều cuộc gọi quảng cáo, cô thẳng tay bấm tắt lập tức. Có điều vài phút sau, điện thoại của cô lại đổ chuông.

Cô cúi kính nghe máy. Có điều nghe thấy giọng Hàn Ích Dương, ngữ khí của cô mềm mại hẳn, “Tại sao anh có số điện thoại của em...”

“Hôm qua, tôi quên hỏi em số điện thoại nên lúc về đã gọi hỏi cô họ của em.” Hàn Ích Dương giải thích. Sau đó, anh hỏi cô đang làm gì.

Trình Điện Điện nhìn chung quanh bệnh viện, cô nói nhỏ, “Thì... thì em...”

“À...” Điện thoại phát ra tiếng cười khê của Hàn Ích Dương, “Được lắm.”

“Cái gì mà được lắm?” Trình Điện Điện không hiểu ý của anh.

“Tính tích cực của em được lắm.”

Cái gì mà tính tích cực được lắm?

Trong lúc Trình Điện Điện ngồi đợi đến phiên mình vào khám, cô nghiêm túc suy nghĩ một vấn đề. Nếu “ba cái tính” của Hàn Ích Dương đều khỏe mạnh bình thường, vậy cô nên giả vờ nhút nhát không đồng ý hay bất chấp tất cả hốt hàng cực phẩm như anh về ỉnh?

Mọi điều cô nghĩ đều thuyết phục cô dừng do dự nữa. Quan trọng nhất là khi con người cảm thấy hiếu kỳ về một sự vật nào đó, họ sẽ bất giác bị lôi cuốn theo. Trình Điện Điện phải thừa nhận rằng, nhật ký của Dương Hân khiến cô tò mò về anh trước cả khi anh thu hút cô.

Ra khỏi bệnh viện, Trình Điện Điện gọi cho Hàn Ích Dương, “Bây giờ quan hệ của em và anh là gì?”

“Nếu em không ngại anh chưa có kết quả kiểm tra sức khỏe, chúng ta có thể thử làm bạn trai bạn gái.” Hàn Ích Dương nói.

“Nhưng nếu kết quả không tốt, chẳng phải chúng ta lại chia tay nhau ư?” Trình Điện Điện chu miệng, “Em sợ người ta kêu em không có đạo đức.”

“Nếu có vấn đề thật, em đá anh, mọi người cũng sẽ thông cảm cho em.” Hàn Ích Dương nói.

Trình Điện Điện không ngờ Hàn Ích Dương cũng rất hài hước. Khóe miệng của cô nhếch lên hạnh phúc. Cảm giác khi tiếp xúc với Hàn Ích Dương thoải mái ngoài sức tưởng tượng của cô.

“Được thôi! Tối lúc đó anh đừng trách em vô lương tâm.”

“Ừ, anh sẽ không trách em!”

Câu trả lời của Hàn Ích Dương làm Trình Điện Điện cười không khép miệng lại được.

Vận may của cô sao lại tốt thế này? Lẽ nào ông bà tổ tiên hiển linh thật rồi sao?

Khi con gái biết yêu, dù không nói ra vẻ mặt cũng hiện rõ hai chữ “Đang yêu”. Mấy ngày nay, không chỉ đồng nghiệp hỏi cô có phải đang yêu hay không, mà cả bà Trình ở xa xôi ngàn dặm cũng nhạy bén phát hiện giọng điệu của con gái bà khác hẳn mọi khi.

Ví dụ như sáng sớm cuối tuần, bà gọi điện thoại cho Trình Điện Điện. Theo lẽ thường trước đây, giờ này cô còn đang lười biếng ngái ngủ, còn bây giờ đã thức dậy tập yoga.

“Điện Điện, nói mẹ biết, con yêu rồi phải không?”

Trình Điện Điện giấu diếm, “Không có...”

Buổi tối Hàn Ích Dương gọi điện cho cô, Trình Điện Điện kể anh nghe, “Hình như mẹ phát hiện em đang yêu.”

Hàn Ích Dương trầm tư vài giây, anh nói, “Điện Điện, em nói mục đích hai đứa mình yêu nhau là gì?”

“Kết hôn!”

“Nếu vậy, chúng ta có thể vào đề luôn không?”

Vào đề luôn không...

Buổi tối, bốn chữ này cứ quanh quẩn trong đầu Trình Điện Điện. Hơn nửa đêm, Trình Điện Điện vẫn không chợp mắt được, cô bật đèn đầu giường, gọi điện cho Hàn Ích Dương.

“Em ngủ không được.” Trình Điện Điện nằm trở mình trên giường. Trong đêm đen tĩnh lặng thế này, cô muốn trút hết tâm sự với anh, “Thủ trưởng, em không hiểu tại sao anh để ý tới em. Nhưng bây giờ em suy nghĩ kỹ càng rồi. Một người tốt như anh đột nhiên lọt vào tay em, em sẽ không dễ dàng buông tha. Anh đừng hòng đùa giỡn em, em không hiền như anh nghĩ đâu. Anh nên biết mấy cô nàng lớn tuổi bị ế rất kinh khủng. Anh mà bị em bám dính thì phải chuẩn bị sẵn sàng.”

“Em không ngủ được nên nghĩ đến mấy chuyện này?” Trong điện thoại ngoài giọng nói của Hàn Ích Dương, còn có tiếng xột xoạt như mặc quần áo và cả tiếng bước chân...

“Chuyện này quan trọng lắm, anh biết không?”

“Đúng là rất quan trọng.” Hàn Ích Dương bước ra ngoài ban công. Anh nói dụi dụi vào điện thoại, ánh mắt anh trở nên mềm mại nhìn lính trinh sát tập được buổi khuya ở xa xa. Một cảm giác rung động khó nói thành lời bỗng trỗi dậy trong lòng anh.

Sinh thời có thể gặp được người đó là may mắn vô bờ của anh.

“Một... hai... một, một... hai... một...” Trong quân khu vang vọng khẩu hiệu tập luyện của binh sĩ. Hàn Ích Dương ngẩng đầu ngắm nhìn những vì sao sáng lấp lánh trên bầu trời, anh nói với cô, “Điện Điện, anh chuẩn bị sẵn sàng rồi.”

Anh đã chuẩn bị làm một người chồng, một người cha. Anh không chỉ là quân nhân, là tướng lĩnh của binh lính, mà anh còn là người đàn ông quan trọng nhất của một người phụ nữ, là cha của con anh. Bây giờ anh đã chuẩn bị rồi, còn cô thì sao?

“Em... em cần một chút thời gian.” Trình Điện Điện ghé vào gối nằm, cô trả lời thành thật, “Nhưng anh yên tâm, khả năng tiếp thu và thích ứng của em rất tốt, em sẽ mau chóng chuẩn bị xong xuôi.”

“Ừ.” Hàn Ích Dương mỉm cười, thần thái anh ngập tràn ấm áp.

Sau khi cúp điện thoại, Trình Điện Điện vẫn không tài nào ngủ được. Cô tiếp tục không biết xấu hổ gọi điện đánh thức Cố Minh Minh - bạn thời đại học của cô.

Cố Minh Minh mắng Trình Điện Điện một hồi rồi mới chịu nghe cô tâm sự.

“Thần kỳ quá, cảm giác khi yêu thật sự rất thần kỳ.”

“Cô bé à, tình yêu chính là điều kỳ diệu.” Cố Minh Minh nói, “Bởi vì cậu không thể đoán người cậu yêu là ai, một người xa lạ không chút máu mủ sẽ trở thành một phần quan trọng trong cuộc đời cậu. Bây giờ đang hẹn hò, trái tim cậu đập loạn nhịp là bình thường thôi.”

“Nhưng mình không ngờ người đó lại là anh ấy?”

“Ai?”

“...Hàn Ích Dương.”

“Sặc!” Cố Minh Minh gào lên kích động, “Điện Điện, cậu nhớ phải nắm chắc cơ hội.”

Khi Trình Điện Điện và Hàn Ích Dương gần kết hôn.

Bạn bè và họ hàng của cô ai cũng bảo cô may mắn, nhưng chỉ có mỗi Triệu Mẫn “ân cần” hỏi cô...

“Điện Điện, cậu không thấy anh ta già quá ư?”

Dĩ nhiên câu này là cô ta lên hỏi cô.

10. Chương 10

Trình Điện Điện từng mơ ước loại tình yêu thế này. Ở tuổi thanh xuân tươi đẹp gặp gỡ đối phương, dành cho đôi bên tình yêu thuần khiết, nắm tay nhau sống đến bạc đầu giai lão.

Cố Minh Minh mắng cô mơ mộng viễn vông.

“Mình cũng ước ao có thanh mai trúc mã, nhưng cậu nghĩ đi từ nhỏ đến lớn mình toàn chơi với con gái thì kiếm đâu ra. Điện Điện, tình yêu không phải hình thức, cũng chẳng công bằng. Có người đào hoa vô hạn, có người cả đời cũng không gặp được ai.”

Trình Điện Điện tin rằng tình yêu là thứ đẹp đẽ nhất trên đời nhưng không tin tình yêu dòm ngó đến bản thân.

Lộc Kiều là nơi có nam nữ kết hôn rất sớm. Các cô gái qua hai mươi lăm tuổi đều được coi là gái lớn tuổi. Khi ấy, cô không có bạn trai nên trở thành đối tượng được bà con họ hàng Trình gia quan tâm nhất.

Bác hai, cô ba,... người nào cũng tham gia góp ý việc cưới xin của cô.

Có điều đây không phải lý do khiến cô rời bỏ Lộc Kiều.

Trình Điện Điện đi khỏi Lộc Kiều là khi Triệu Mẫn và Trình Minh Dương từ nước ngoài trở về. Lúc đó cô phát hiện sổ sách ở chỗ làm không thỏa đáng, cấp trên biết việc này không ngừng gây khó dễ cho cô.

Rõ ràng người khác cố tình gài bẫy hãm hại cô. Sau khi nhận được thông báo phê bình, cô chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt. Cũng vào lúc này bạn bè gọi báo cô biết Trình Minh Dương sắp về, mọi người hẹn nhau ra gặp mặt.

Sau khi Trình Minh Dương tốt nghiệp đại học, anh ta ra nước ngoài học tiếp lên cao. Triệu Mẫn tốt nghiệp xong cũng đi theo Trình Minh Dương. Bà Triệu chạy tới nhà cô mượn tiền bảo lãnh Triệu Mẫn đi nước ngoài, bà hỏi cô, “Điện Điện, sao con không đi nước ngoài?”

Trình Điện Điện nắm tay mẹ trả lời, “Con không có tiền đồ như Mẫn Mẫn. Con ở nhà với ba mẹ được rồi.”

Thời điểm Trình Điện Điện thi đậu công chức cũng là lúc cô bắt đầu đi làm và coi mắt. Có lần Trình Minh Dương gửi tin nhắn cho Trình Điện Điện, nhưng khung đối thoại không hiện được về mặt nên cô không biết anh ta thật sự hỏi thăm hay cười nhạo cô. Anh ta hỏi cô, “Điện Điện, nghe nói năm ngày mỗi tuần em đều đi coi mắt?”

Không biết có phải cô quá nhạy cảm hay không, mà hốc mắt cô đỏ hoe.

Trình Điện Điện không biết Trình Minh Dương ở nước ngoài làm sao biết việc cô đi coi mắt. Có thể Trình Minh Dương vô tình hỏi chuyện nhưng lòng tự trọng của cô bị tổn thương là sự thật.

Cô xóa ngay tin nhắn và không trả lời anh ta.

Một quãng thời gian dài sau đó, khi cô còn đi coi mắt nhiều lần để tìm kiếm hôn nhân, Triệu Mẫn và Trình Điện Điện về nước. Anh ta và cô ta đều rất thành đạt nhưng chuyện tình cảm của cô vẫn không đâu ra đâu, đi làm lại gặp đủ thứ rắc rối.

Nghe bạn cấp ba báo tin xong, Trình Điện Điện buông điện thoại nhìn mình trong chiếc gương trước bồn rửa mặt. Cô gái trong gương có khuôn mặt tái mét, quần áo tông đen trắng khiến cô như sống trong thế giới chỉ toàn hai màu trắng đen tẻ nhạt.

Từ lúc nào cuộc sống của cô trở nên ảm đạm, không có màu sắc như vậy? Cô vẫn là Trình Điện Điện can đảm và nhiệt huyết trước đây?

Cố Minh Minh nói, dù phụ nữ không có tình yêu cũng phải có đàn ông. Trình Điện Điện, mày thật sự muốn một cuộc hôn nhân không tình yêu?

Việc Trình Điện Điện từ chức là tiền trạm hậu tẩu. Trải qua nhiều bước phê duyệt rườm rà, khi đơn thôi việc của cô có hiệu lực thì Mẫn Mẫn đã về nước. Mẫn Mẫn bị mẹ cô kéo đến làm thuyết khách, khuyên cô đừng bỏ công việc tốt như vậy.

Triệu Mẫn ra nước ngoài để đánh bóng bản thân, cô ta trở về như viên ngọc sáng lấp lánh. Cô ta ngồi xoay một vòng trên chiếc ghế vi tính trong phòng Trình Điện Điện, rồi mới nói, “Điện Điện, bây giờ làm viên chức nhà nước rất được ngưỡng mộ. Cậu không làm việc này thì làm cái gì? Mẹ mình còn kêu mình đi thi tuyển công chức đây này, cậu có chỗ làm ngon lại bỏ đi. Thế nhưng cậu không giống mình. Bây giờ rất nhiều công ty lớn offer mình. Xã hội này coi trọng bằng cấp lắm... Sorry, Điện Điện, mình nào giờ vẫn thẳng tính... cơ mà cỡ cậu sống thế nào cũng được, cậu là con một trong gia đình khá giả, thiếu gì đàn ông thèm muốn đến nhà cậu ở rể.”

Trình Điện Điện đột nhiên nhớ tới một câu. Con người là một tổ chức bầy đàn, không ai như ai và tất cả mọi người đều sẽ thay đổi.

Gặp nhau ngày đó, Trình Điện Điện cảm thấy Mẫn Mẫn quá đổi xa lạ.

Khả năng nói móc của cô ta đã biến thành sự động viên hùng hồn. Trình Điện Điện càng quyết phải đến thành phố S cho bằng được. Cô không thể không thừa nhận Triệu Mẫn góp phần rất lớn trong việc đẩy cô đi nhanh hơn.

Hàn Ích Dương rất bận. Công việc của anh đã định trước không thể ở cạnh hay hẹn hò với bạn gái mỗi ngày. Nhưng hằng ngày Trình Điện Điện đều nhận được hai cuộc gọi của thủ trưởng Hàn.

Đôi khi buổi sáng Trình Điện Điện ngồi xe buýt đi làm, Hàn Ích Dương gọi điện cho cô. Hay đôi lúc sau giờ tan tầm cô đi siêu thị mua đồ ăn, anh sẽ gọi tâm sự với cô.

Con gái khi yêu đều thay đổi. Trình Điện Điện tốn cả ngày để thu dọn nhà bếp, rồi chi thêm mười nghìn đồng mua đồ dùng bếp núc. Cô quyết định sau này mình sẽ siêng nấu ăn.

Nhưng khi cà thẻ thanh toán, Trình Điện Điện vẫn xót xa như đứt từng khúc ruột. Thoảng cái đi tong hai tháng lương của cô. May là có Hàn Ích Dương trong điện thoại an ủi cô, “Mừng quá, anh có thể nuôi nổi em.”

Trình Điện Điện cười tủm tỉm, “Tiền em tiêu là của em cơ mà.”

“Ồ, anh quên nộp thẻ lương cho em rồi.” Hàn Ích Dương nói.

Trình Điện Điện hiếu kỳ, “Thẻ lương của thủ trưởng có bao nhiêu?”

“Anh không rõ. Lần sau gặp anh sẽ đưa, em có thể tính toán tỉ mỉ.”

Rõ ràng thẻ chưa đến tay nhưng Trình Điện Điện đã thấy ngọt ngào vô cùng. Cô cười chúm chím cúp điện thoại.

Khi Trình Điện Điện đang nấu canh, Hàn Ích Dương lại gọi cho cô. Anh và cô chưa bao giờ yêu đương. Anh nói, anh thấy đám lính mới ngày nào cũng xếp hàng gọi điện thoại nên anh nghĩ nói chuyện hằng ngày hẳn là việc cơ bản nhất khi yêu.

Trình Điện Điện nói, “Em không biết cặp bồ thì phải làm những gì, lỡ em làm không tốt, xin anh chỉ dạy em nhiều hơn.”

Hàn Ích Dương đáp, “Không thành vấn đề.”

Có điều nội dung chính của cuộc trò chuyện còn nằm ở đằng sau. Hàn Ích Dương nói cuối tuần anh sẽ về thành phố S, kêu cô có thời gian thì chuẩn bị một chút.

“Chuẩn bị gì cơ?” Trình Điện Điện cầm môi múc canh cá.

“Chúng ta đi gặp người lớn.”

Cái môi múc canh nóng hổi đập vào miệng Trình Điện Điện, cô bật ra một tiếng kêu. Hàn Ích Dương hỏi cô chuyện gì xảy ra. Trình Điện Điện tắt bếp, lật đặt chạy vào toilet soi khoe miệng bị bỏng của mình, cô nói nghẹn ngào, “Tại anh hết đó, miệng em bị phỏng rồi.”

Buổi tối, Trình Điện Điện ngồi xếp bằng trên giường bôi thuốc lên miệng. Nghĩ đến chuyện Hàn Ích Dương nói đi gặp người lớn vào chiều nay, Trình Điện Điện kéo chăn che kín đầu, cô ngồi lăm bằm cả đêm.

Bộ dạng cô thế này làm sao đi gặp người lớn? Cô có nên nói chuyện mình đã yêu cho gia đình biết không?

Trình Điện Điện lấy điện thoại đặt trên đầu giường, cô bấm một dãy số nhưng ngẫm nghĩ một lúc lại tắt máy.

Có lẽ nên chờ thêm một chút nữa rồi hăng báo tin.

Hàn Ích Dương về sớm hơn một ngày. Trình Điện Điện tan tầm thấy Hàn Ích Dương ăn mặc đơn giản đứng đợi mình, cô lật đặt phóng lên xe anh, vừa cài dây an toàn vừa nói, “Đi mau.”

Người đàn ông bị hối thúc nghệt mặt chốc lát, anh khởi động xe, “Bạn trai như anh hình như làm em rất mất mặt.”

“Ngược lại thì có.” Trình Điện Điện quay đầu, “Anh không biết đâu, em có thể chống chọi vô số lời chỉ trích, nhưng em không chịu nổi người khác nhìn em bằng cặp mắt ước ao và đố kỵ.”

Hàn Ích Dương mỉm cười. Trình Điện Điện đỡ đầu nhìn anh, cô khen anh chân thành, “Hôm nay anh rất đẹp trai.”

“Khụ khụ...” Hàn Ích Dương choáng váng, ho khan mấy tiếng.

Trình Điện Điện buồn bực, “Lẽ nào không có ai khen anh?”

“Bây giờ ít ai khen anh lắm.” Hàn Ích Dương lắc đầu. Bây giờ đến cả tên của anh người ta cũng ít gọi thì nói chi đến việc khen anh đẹp trai.

Trình Điện Điện không kìm được hỏi anh, “Khi anh còn đi học, có nhiều con gái thích anh không?”

Hàn Ích Dương cười cười hỏi lại, “Em thì sao?”

“Em không dám dấu anh. Lúc em đi học có rất nhiều người bám theo. Sau này, tuổi tác càng lớn nhan sắc càng tàn, em rút giá.” Trình Điện Điện nói khoa trương, ném vấn đề lại cho người đàn ông lái xe, “Anh thì sao? Mau nói thật đi.”

“Anh cũng như em. Khi còn đi học vì quá đẹp trai nên anh bị rất nhiều cô gái để ý. Nhưng về sau càng già càng xấu, anh cũng rút giá.”

Hàn Ích Dương chọc Trình Điện Điện bật cười vui vẻ, rồi bỗng nhớ tới Dương Hân, khước miệng cô lại trĩu xuống.

Khi Trình Điện Điện đang trên đường đến Hàn gia ăn cơm, bà Hàn gọi điện cho cô. Thái độ và giọng nói của bà hiền từ ấm áp phá tan hoàn toàn tâm lý dè chừng của cô.

Sau khi cúp điện thoại, Trình Điện Điện kéo gương trong xe của thủ trưởng Hàn xuống soi, “Xấu xí thế này, làm sao gặp người đây.”

“Em đừng lo lắng. Chỉ cần là cô gái do anh dẫn về, ba mẹ anh đều rất vui mừng.” Thủ trưởng Hàn dỗ dành, nhưng mấy lời này không hề có tác dụng trấn an cô, ngược lại càng khiến Trình Điện Điện bất mãn, “Nhưng em phải có yêu cầu của riêng mình.”

Hàn Ích Dương nghiêng đầu nhìn cô, “Thực ra em rất đẹp.”

“Thật không?” Trình Điện Điện xoay gương trên xe ra soi tiếp, cô nói nhỏ xiu, “Hình như được thủ trưởng khen, em đẹp lên một chút thật.”

Hàn Ích Dương, “...”

“Vì thế sau này anh phải khen em nhiều hơn nữa. Em đẹp anh cũng nở mặt, đúng không?”

“...” Đây là kiểu biện luận gì vậy? Có điều Hàn Ích Dương vẫn gật đầu nghiêm túc, anh nói, “Được.”

Mấy hôm trước Hàn Ích Dương đã kể sơ lược về từng thành viên trong gia đình của anh cho Trình Điện Điện nghe, nhưng hôm nay cô mới chính thức đi gặp họ. Họ là những người cô sẽ sống chung sau này: Ông Hàn, bà Hàn, em trai Hàn Tranh, em dâu Châu Thương Thương và ba đứa bé sinh ba gắp lần trước.

Trình Điện Điện tự nhận mình là người có thần kinh thép nhưng khi xe dừng trước ga ra Hàn gia, tay chân cô vẫn mềm nhũn. Trình Điện Điện túm lấy người đàn ông đang cởi dây an toàn giúp cô, cô nhả mặt hỏi anh, “Nếu ba mẹ anh hỏi em câu anh bằng cách nào, em phải trả lời làm sao?”

Câu bằng cách nào?

Hàn Ích Dương phì cười, khước mắt anh hiện lên nếp nhăn cong cong đáng yêu, anh sờ đôi lông mày nhúu chặt của Trình Điện Điện, “Em hãy nói Khương Thái Công câu cá, anh tình nguyện mắc câu.”

“Xì.” Trình Điện Điện cười tươi, “Anh mới là Khương Thái Công đấy, em đâu có già.”

Nhưng nếu anh là Khương Thái Công, vậy chẳng phải cô là con cá ngốc tình nguyện cắn câu của anh ư?

Trình Điện Điện nghĩ đến đỏ mặt.

Hàn Ích Dương ngoái người nhìn ba cái đầu đang trốn lấp ló trong sân. Anh không ngờ mình sẽ có ngày như hôm nay, sẽ khấn trương sợ sệt dẫn cô gái làm bạn đời của mình về nhà.

Em trai anh từng kể anh nghe cảm giác dẫn em dâu về nhà. Lúc đó nghe xong anh cảm thấy như thế nào? Anh không nhớ chính xác nhưng anh nhớ khi ấy mình đã ước ao được vậy.

Kết hôn là một chuyện đơn giản, nhưng gặp được cô gái có thể làm bạn suốt đời lại không đơn giản như vậy.

11. Chương 11

Hàn Ích Dương không ngờ sinh thời mình sẽ dẫn một cô gái như Trình Điện Điện về ra mắt gia đình. Trình Điện Điện cũng không ngờ chỉ trong nháy mắt cô đã đồng ý theo một người đàn ông về gặp người nhà. Người trong Hàn gia cũng không ngờ cây vạn tuế ngàn năm đã nở hoa.

Trước đây, họ không hiểu tại sao anh cả biến thành thiếu tướng ế vợ, còn bây giờ họ lại không hiểu tại sao cây vạn tuế này sinh sôi nảy nở. Nhưng dù thế nào, chuyện anh cả dẫn bạn gái về nhà cũng là chuyện tốt.

Trình Điện Điện ngoan ngoãn ngồi cạnh Hàn Ích Dương. Cô vui vẻ chào bác trai bác gái, gật đầu mỉm cười với một đôi vợ chồng trẻ ngồi đối diện. Họ là em trai và em dâu của Hàn Ích Dương.

“Cô bé này ngoan quá.” Bà Hàn hớn hở kêu người làm chuẩn bị đồ ăn, rồi oán giận nhìn Hàn Ích Dương, “Anh cả, mẹ nói này, nếu con qua lại với Điện Điện từ lâu thì phải dẫn về nhà ọi người gặp mặt ngay chứ.”

Hàn Ích Dương nhìn Trình Điện Điện, anh nắm chặt tay cô, “Do con sơ sót.”

“Điện Điện, bác xin lỗi. Anh cả này xấu tính lắm. Từ nhỏ nó đã không biết thể hiện tình cảm. Sau này có gì âm ỉ, con phải nói bác biết, bác xử nó cho con.” Bà Hàn nghiêm nhiên là một bà mẹ chồng tốt.

Trình Điện Điện then thùng. May mắn có Hàn Ích Dương bên cạnh, cô mới đỡ hồi hộp.

Hàn Ích Dương là mẫu đàn ông có bề ngoài lạnh lùng thận trọng nhưng ẩn chứa vẻ dịu dàng chu đáo. Anh mang đến cho cô cảm giác thoải mái và an toàn, khiến cô muốn ở cạnh anh, sống bên anh trọn đời.

“Mẹ, chị này sẽ kết hôn với bác ư?” Cô bé duy nhất trong ba đứa trẻ sinh ba đột nhiên hỏi mẹ. Cô bé chớp đôi mắt to tròn nhìn Trình Điện Điện. Trình Điện Điện vờ như không thấy, cô bé lại nhú mày hỏi tiếp, “Nếu chị ấy kết hôn với bác thì Đường Đường không gả được cho bác nữa rồi.”

“...” Trình Điện Điện không nhịn được nở nụ cười, cô nhướn mắt nhìn Hàn Ích Dương.

Hàn Ích Dương cũng cười với cô.

“Đường Đường, không được nói lung tung.” Một giọng nữ gọi tên Đường Đường. Trình Điện Điện ngoái đầu nhìn người phụ nữ vừa lên tiếng.

Từ nhỏ, Trình Điện Điện đã được Triệu Mẫn dạy dỗ về quan niệm cái đẹp của phái nữ. Nhưng bây giờ cô vẫn bị vẻ đẹp của người phụ nữ tên Châu Thương Thương thu hút. Diện mạo của Châu Thương Thương giống một nữ diễn viên nổi tiếng Hong Kong mà cô từng sưu tầm hình trước đây. Có điều đường nét gương mặt của Châu Thương Thương mềm mại và tinh tế hơn.

Thảo nào Ngưu Bì Đường lại trắng mịn như vậy. Đúng là có ghen tốt.

Trình Điện Điện hoàn toàn chìm đắm trong nhan sắc của Châu Thương Thương. Đường Đường chạy lạch bạch đến chỗ mẹ ngồi. Nhưng còn chưa sà vào lòng mẹ thì ba đã chặn lại, bồng ngồi lên đùi ba.

Hàn Tranh cười hỏi, “Đường Đường không thích anh Duệ Duệ của Lục gia nữa à?”

“Nhưng Đường Đường phải đợi anh Duệ Duệ lớn, phải đợi lâu lắm...” Cô bé ra chiều suy tư.

“Ha ha...” Mọi người nghe thấy đều bật cười cười ha ha.

Ngưu Ngưu và Bì Bì ở một bên trầm mặc suốt từ nãy tới giờ. Một bảo mẫu bưng đồ ăn lên, đưa mắt nhìn mọi người ngồi trên ghế sofa một lượt. Bảo mẫu cúi gầm đầu, ánh mắt lóe sáng như muốn nói: “Đám già đầu ngu ngốc, có gì đâu mà buồn cười.”

Trình Điện Điện biết Hàn gia là dòng dõi cao quý nhưng cô không quan tâm việc này. Trước khi đến, cô nghĩ có thể nuôi dưỡng ra người xuất sắc như Hàn Ích Dương thì gia đình tuyệt đối không tầm thường. Quả nhiên người trong Hàn gia hoà thuận vui vẻ ngoài sức tưởng tượng của cô.

Mà Trình Điện Điện lại tỏ vẻ điềm đạm tự nhiên đến khó tin. Hai người lớn trong Hàn gia không ngờ vùng quê như Lộc Kiều lại có một cô gái xinh xắn như thế này. Họ thầm lo lắng, chẳng biết ba mẹ người ta có chê con mình già hay không?

Bà Hàn đang buồn lo vô cớ cười gắp thức ăn cho con dâu tương lai, bà hỏi, “Điện Điện, ba mẹ con có sở thích gì không?”

“Ba con là cự chiến binh, ba thích nhất là luyện võ. Ba đánh võ rất giỏi.” Trình Điện Điện muốn kể tiếp về mẹ thì mắt bà Hàn sáng rực, bà cười toe toét, “Trùng hợp quá! Bác nhớ hồi bé Ích Dương cũng học Vịnh Xuân quyền, nó có thể đánh đua với ba con.”

Bà Hàn nói xong, mọi đàn ông trong Hàn gia đều im thin thít. Hàn Tranh cười cười, “Hay thật, con rể đánh đua với ba vợ...”

Bà Hàn than vãn mình nói lỡ lời. Đầu óc của bà có vấn đề thật rồi! Bà cười gượng vài tiếng, đá mắt qua ông chồng già của mình, “Thế kêu ba Ích Dương luyện quyền với ba con.”

Bộ trưởng Hàn kiêu căng gật đầu, “Phải coi nhà người ta có hứng hay không.”

“Có hứng, có hứng ạ.” Trình Điện Điện cười tiếp lời, “Ba con hay luyện quyền với bạn bè. Khi nào có thời gian, bác đến Lộc Kiều chơi đi ạ. Ở đó không khí trong lành mát mẻ. Sáng sớm có nhiều cụ già ra công viên luyện quyền...”

Bộ trưởng Hàn nghe đến hai chữ “cụ già” thì im ắng đến kinh khủng.

“Vậy còn mẹ con?” Bà Hàn lại hỏi.

Trình Điện Điện dăm chiêu suy nghĩ, “Mẹ con thích khiêu vũ, là kiểu múa mà mấy dì mấy cô hay nhảy ngoài quảng trường đấy ạ. Mẹ con học lâu lắm rồi. Bây giờ mẹ con đã thành một nửa giáo viên dạy múa.”

“Mẹ chị tuyệt quá!” Hàn Tranh nhìn vẻ mặt quần quýt của bà Hàn, “Chẳng biết mẹ em còn nhảy nổi hay không.”

“Tại sao không nổi? Mẹ khỏe lắm, mẹ có thể chăm sóc rất lâu nữa cho Ngưu Bì Đường của hai đứa.” Bà Hàn cũng giống bộ trưởng Hàn, chịu thừa nhận mình già mới lạ.

Sau bữa cơm tối, Trình Điện Điện ở lại Hàn gia chơi thêm một lúc rồi Hàn Ích Dương mới đưa về. Trước khi Hàn Ích Dương chở Trình Điện Điện về nhà, bà Hàn kéo con trai lớn của mình thủ thỉ dặn dò, “Điện Điện là một cô gái tốt. Nếu lần này con không cho ba mẹ được uống trà con dâu, thì con... cuốn xéo, đừng về đây nữa!”

Tuy lời của bà Hàn nghe đáng sợ nhưng nó không có hiệu quả hù dọa ấy.

Hàn Ích Dương cau mày, anh nghiêm túc gật đầu, rồi xoay người đi.

Trình Điện Điện ngồi cười tủm tỉm suốt đường về. Cô quay đầu nói với Hàn Ích Dương, “Ngưu Bì Đường dễ thương quá! Em thấy ba đứa rất thích anh.”

“Ừ, dễ thương.” Ánh mắt Hàn Ích Dương nồng ấm.

Xe chạy đến ngã tư. Bên trái là hướng về nhà trọ của Trình Điện Điện, bên phải là đến khu trung tâm thương mại náo nhiệt.

Nam nữ đang hẹn hò mà giờ này anh đã chở cô về, có phải dở quá không? Hàn Ích Dương băn khoăn.

“Hay...”

“Hay chúng ta đi dạo phố...”

Cả hai gần như đồng thanh nói ra.

“Được.” Hàn Ích Dương đồng ý. Anh quay đầu nhìn cô gái ngồi cạnh, “Em có kế hoạch gì không?”

“Mình xem phim đi anh.” Trình Điện Điện hưng phấn đề nghị, “Ngoài rạp đang chiếu một bộ phim về tuổi thanh xuân. Đồng nghiệp của em nói phim đó coi hay.”

Hàn Ích Dương dĩ nhiên không từ chối.

Đã lâu lắm rồi, Hàn Ích Dương mới đi xem phim ngoài rạp như thế này. Lần trước anh cùng một cô gái đi coi phim là bao nhiêu năm về trước? Mười năm hay hai mươi năm?

Hàn Ích Dương nhớ khi ấy anh chưa cao lớn như bây giờ. Em anh âm ỉ đòi theo đến rạp chiếu phim, coi anh hẹn hò; sau đó lại nhõng nhẽo nói mình đau chân, đòi anh công về cho bằng được. Hình như đó là lần đầu tiên anh hẹn hò với Khương Thiên Dung. Trên đường về, anh im lặng công em anh, còn em anh nói chuyện liên tục với Khương Thiên Dung.

Về đến nơi, Khương Thiên Dung kéo anh lại nói, “Ích Dương, em thấy làm em của anh hạnh phúc hơn làm bạn gái của anh.”

“Tại sao?”

“Vì anh đối xử với người nhà rất tốt.”

Khi chia tay, Khương Thiên Dung khóc lóc hỏi anh, “Hàn Ích Dương, em xếp ở vị trí thứ mấy trong lòng anh? Quân nhân, người nhà, anh em, bạn bè,... có phải em đứng cuối cùng không?”

Hàn Ích Dương và Trình Điện Điện mua ghế tình nhân. Trình Điện Điện khoác tay Hàn Ích Dương dựa vào vai anh xem phim. Trước đây không có bạn trai, Trình Điện Điện chỉ biết tựa vào ghế, bây giờ có bạn trai, đương nhiên cô phải dùng rồi.

Cô ngoan ngoãn dựa vào người anh, Hàn Ích Dương dịu dàng xoa đầu cô. Trái tim anh bỗng mềm nhũn.

Bộ phim khá hay và có nhiều cảnh hài hước. Nhưng những cảnh khiến Trình Điện Điện che miệng cười sặc sụa thì Hàn Ích Dương lại lạnh như tiền. Trình Điện Điện bất mãn. Cô bocc hai nắm bắp rang nhét vào miệng Hàn Ích Dương, rồi tiếp tục xem phim.

Xem xong phim đi ra, Trình Điện Điện nắm tay Hàn Ích Dương, “Chắc chắn anh và em lớn tuổi nhất trong những người đi xem phim.”

Hàn Ích Dương quét mắt nhìn các cặp tình nhân trẻ, trong đó có cả những cô cậu học trò, anh cười giả lả, “Đành chịu thôi, ai kêu anh với em yêu đương muộn làm gì.” Giọng Hàn Ích Dương mềm nhẹ như gió đêm. Hai chữ “yêu đương” nhẹ nhàng chảy vào tim Trình Điện Điện.

Trên con phố rực rỡ ánh sáng, cô có thể nắm tay một người thuộc riêng cô đi dạo là chuyện tốt xiết bao.

Đúng lúc này, một giọng nữ vẻ như dò hỏi vang đằng sau anh và cô.

“Ích Dương?”

Trình Điện Điện xoay lại nhanh hơn Hàn Ích Dương. Trình Điện Điện trông thấy một người phụ nữ cầm giỏ xách, cô vô thức kéo tay Hàn Ích Dương.

Hàn Ích Dương quay đầu, ánh mắt anh hơi sững lại, anh gật nhẹ đầu coi như chào hỏi.

Trình Điện Điện hơi sững sốt. Lẽ nào thủ trưởng nhà cô không nhớ tên người phụ nữ này?

Người phụ nữ lúng túng, ngơ ngác đến gần hỏi Hàn Ích Dương, “Vợ anh?”

Cách nói chuyện của cô ta có vẻ thân thiết với thủ trưởng nhà cô, nhưng lẽ nào thân quen như vậy lại không biết anh chưa kết hôn?

“Cũng gần như vậy, sắp rồi.” Hàn Ích Dương trả lời thật thà, không giống cách nói năng mập mờ của cô ta.

“Em vừa về nước...” Cô ta nói, “Hôm nay em đi dạo mua ít đồ.”

Hàn Ích Dương không hề hứng thú với chuyện của cô ta. Một vấn đề không tên bất giác cuộn lên lòng cô. Cô nhớ tới tấm hình tốt nghiệp của Dương Hân. Không lẽ người phụ nữ này là Khương Thiên Dung?

Khương Thiên Dung là ai? Khương Thiên Dung chính là mối tình đầu của thủ trưởng nhà cô! Nghĩ vậy, Trình Điện Điện càng ôm chặt cánh tay của thủ trưởng, cô bày ra khuôn mặt tươi cười hỏi anh, “A Dương, họ hàng của anh hả?”

“Không phải, bạn học thôi.” Hàn Ích Dương đáp lời cô. Anh nói với người bạn học cũ này, “Đi trước.”

Mối tình đầu là đẹp đẽ nhất, vì nó là bình rượu ngon của tuổi trẻ, vị ngọt của nó đáng giá cả một hồi ức.

Bộ phim Trình Điện Điện vừa xem có kết cục là nam nữ chính đi dạo một vòng dài, cuối cùng vẫn chọn người yêu đầu của mình. Trình Điện Điện ngồi trên xe nhìn những biển quảng cáo tụt dần về sau, chờ đợi thủ trưởng Hàn ăn ngay nói thật.

Đàn ông trung thực đến đâu, thì đối với thiên tình sử của bản thân cũng trở nên không trung thực.

Vì vậy nếu không định hỏi anh, cô nên tiếp tục giả vờ không để tâm? Nhưng nếu như hỏi, mọi chuyện đã qua nhiều năm, bây giờ cô nhắc lại có vô ích quá không?

“Anh từng hẹn hò với cô ấy.”

“Sao cơ?” Hàn Ích Dương chủ động làm cô không kịp phản ứng.

“Anh tưởng em muốn hỏi anh.” Hàn Ích Dương nở nụ cười, vững vàng lái xe.

Trình Điện Điện mỉm cười, “Bạn học cấp ba?”

“Ừ.” Hàn Ích Dương nói.

“Người yêu đầu tiên?” Trình Điện Điện nuốt khan.

“Em bận tâm việc này?” Hàn Ích Dương hỏi lại.

Trình Điện Điện nhìn lảng sang chỗ khác, “Em là mẫu phụ nữ nhỏ nhen vậy ư? Nhưng thủ trưởng Hàn, em vẫn tiêm cho anh một mũi dự phòng. Đàn ông không thể bị coi thường, anh hiểu không? Cái gì là quá khứ, cái gì là hiện tại, cái gì là tương lai, anh phải biết rõ.”

Hàn Ích Dương nhìn cô, “Anh biết.”

Hàn Ích Dương không phải người đàn ông tùy tiện. Anh nói biết là biết.

“Em đột nhiên muốn xem hình chụp trước đây của anh, anh có không?”

Hàn Ích Dương, “Có hình tốt nghiệp và hình chứng minh nhân dân.”

Quả nhiên anh không thích chụp hình. Hàn Ích Dương nói thêm, “Anh có hình chụp chung với gia đình này nọ nhưng không nhiều.”

Thì ra thích một người thật lòng sẽ muốn nhìn đến quá khứ của anh. Cô và anh không cùng thế hệ, cũng không sống chung thành phố. Cô không xuất hiện vào thời thanh xuân của anh, cũng không có cơ hội lướt qua anh trong độ tuổi đẹp nhất.

Thế nhưng cô là khán giả chăm chú nhất trong bộ phim về tuổi thanh xuân của anh, anh biết không?

Hàn Ích Dương nhớ Trình Điện Điện muốn xem hình của mình, ngày hôm sau ra ngoài, anh cũng mang hình đi theo. Anh còn tới đòi Hàn Tranh tấm hình hai anh em chụp chung. Anh ở trong tấm hình đó nhìn khá đẹp trai.

Chuyện Hàn Ích Dương đột nhiên thông suốt tìm bạn gái, khiến Hàn Tranh cảm thấy rất đáng nghi, “Nói thật đi. Anh bị bà Hàn ép bức đến nóng nảy nên tùy tiện tìm một người về đối phó, phải không?”

“Không.”

“Thật không?”

“Thật!”

Hàn Tranh ôm ngực tựa vào tường, anh mỉm cười vỗ vai anh trai, “Chúc mừng anh. Mấy hôm trước, Đường Đường buồn bã nói mình là đứa bé nhỏ nhất trong nhà... Anh cố lên, đến lúc hai anh chị sinh con, Đường Đường không còn là nhỏ nhất...”

Con của anh và cô? Sẽ có bộ dáng thế nào nhỉ?

Hàn Ích Dương đưa em trai một lon bia, anh nghĩ tới một vấn đề, “Gặp ba mẹ cô ấy cần chuẩn bị những gì? Ý anh là phải làm thế nào mới tốt?”

“Cái này em không biết khuyên anh thế nào.” Nụ cười của Hàn Tranh tắt ngúm, “Anh cũng biết tình huống của em mà. Hồi ấy, em suýt bị người lớn bên đó dùng vũ lực chào đón.”

Tình huống của Hàn Tranh lúc đó ra sao? Bạn gái cũ Tống Xuyên, hiện giờ là em gái cùng cha khác mẹ của vợ Hàn Tranh - Châu Thương Thương.

12. Chương 12

Trước khi có người yêu cũng bị lải nhải, sau khi có người yêu tưởng sẽ đỡ đi phần nào, nhưng cuối cùng càng bị lải nhải hơn xưa.

Trình Điện Điện định tìm cơ hội thích hợp kể ba mẹ biết chuyện của cô và thủ trưởng đại nhân. Nhưng cô còn chưa kịp nói, bà Trình đã nghe Triệu Mẫn nói úp mở. Bà Trình tò mò, bèn gọi điện tra hỏi cô.

“Con bé xấu xa, con có bạn trai thật không?”

Trình Điện Điện “ừm” một tiếng, “Con có bạn trai rồi mẹ.”

“Nó ở đâu? Làm nghề gì? Bao nhiêu tuổi? Ba mẹ thì sao, còn khỏe mạnh đầy đủ không,...”

Biết bao vấn đề liên tiếp oanh tạc lỗ tai Trình Điện Điện. Cô cân nhắc một lúc, nói với bà Trình, “Mẹ, bên cạnh mẹ có mấy tính không? Nếu có thì mẹ lên Baidu, đánh vào ba chữ Hàn Ích Dương. Mẹ sẽ nhận được mọi kết quả mẹ muốn.”

Mười lăm phút sau, Trình Điện Điện lại nhận được điện thoại của bà Trình. Cô nghe loáng thoáng tiếng hít thở sâu của mẹ.

Trình Điện Điện gọi, “Mẹ?”

“Con bé đáng ghét. Con dám lừa dối mẹ!”

“...” Trình Điện Điện bật bếp hâm nồi cháo gà. Cô bước ra ngoài ban công, “Mẹ, con không lừa dối mẹ đâu. Con thật sự hẹn hò với anh ấy, lấy hôn nhân làm mục tiêu tiến tới. Con đã gặp người nhà anh ấy. Người nhà của anh ấy rất tốt, nhiệt tình và đáng yêu.”

“Đây không phải trọng tâm, Điện Điện...”

“Vậy cái gì mới là trọng tâm?”

“Con quen cậu ta bằng cách nào?” Bà Trình nhìn tấm hình chụp một quân nhân thanh tú và trầm ổn trong máy vi tính, lồng ngực của bà càng lúc càng phập phồng. Bà sợ con mình không xứng với người đàn ông tốt như thế này, hơn nữa bà sợ con mình bị lừa.

“Bọn con đi coi mắt nên quen nhau. Anh ấy là do cô họ giới thiệu.” Trình Điện Điện hiểu rõ mẹ mình, cô biết bà đang suy nghĩ điều gì, cô nhếch miệng hỏi mẹ, “Mẹ, mẹ thấy con không xứng với anh ấy phải không?”

“Điện Điện, mẹ sợ con bị lừa nhiều hơn.” Bà Trình nói.

Trình Điện Điện mỉm cười, “Bị lừa thì cũng bị lừa rồi, tốt nhất anh ấy nên lừa con cả đời.”

Bà Trình mau chóng kể chuyện của Trình Điện Điện ột thành viên quan trọng khác trong nhà, người đó không ai khác ngoài ông Trình. Ông Trình cảm thấy tự hào thay con mình, ông nhìn tướng mạo của Hàn Ích Dương qua hình chụp, “Khá lắm, rất có tướng vợ chồng với con gái nhà mình.”

Có điều khi nhìn thấy quân hàm trên vai Hàn Ích Dương, tay cầm tách trà của ông run bắn, “Ôi má ơi!”

Ông Trình là quân nhân xuất ngũ. Ông từng làm đầu bếp năm năm trong quân ngũ. Sau khi xuất ngũ, ông mở một chuỗi nhà ăn, kinh doanh dịch vụ ăn uống.

Thân phận của Hàn Ích Dương khiến người sắp lên chức ba vợ như ông Trình chịu đựng không nổi.

Tuy việc bếp núc trong nhà đều do một tay ông Trình đảm đương, nhưng Trình Điện Điện cũng coi như mưa dầm thấm đất, học được kha khá bí quyết nấu ăn từ ông. Hàn Ích Dương đến nhà, cô cũng trở tài làm vài món.

Sau khi ăn xong, Trình Điện Điện ngại ngần sai Hàn Ích Dương đi rửa chén. Hàn Ích Dương hăng hái xắn tay áo vào nhà bếp rửa chén.

“Em không ngờ anh cũng biết làm việc nhà.” Trình Điện Điện đứng đằng sau Hàn Ích Dương.

Hàn Ích Dương xếp chén bát đã rửa lên kệ, “Anh không chỉ biết rửa chén sạch sẽ, mà anh còn biết cả nấu nướng. Nếu em muốn ăn, lần sau anh sẽ nấu cho em ăn.” Thần sắc Hàn Ích Dương vô cảm nhưng Trình Điện Điện vẫn bắt được vẻ ấu trĩ như muốn nói “Mau khen anh đi!” trong mắt anh.

Trình Điện Điện cảm động khôn xiết. Cô muốn lưu lại dáng vẻ trẻ con của anh, lưu lại cảm giác rung động, lưu lại một Hàn Ích Dương tươi mới, không có quân hàm cấp cao, không có tính tình cao ngạo, không có gia sản giàu có, chỉ đơn thuần là một người đàn ông sẽ cùng cô tạo dựng lên mái ấm gia đình, cùng nhau làm việc nhà, cùng nhau trút bầu tâm sự, cùng nhau nuôi nấng dạy dỗ con cái...

Trình Điện Điện vòng tay ôm Hàn Ích Dương từ phía sau, giọng nói mềm mại của cô hơi nghẹn ngào, “Rõ ràng anh biết nấu ăn... tại sao còn kêu em làm...”

“Bởi vì...” Hàn Ích Dương xoay người, nhìn cô gái xinh xắn trong lòng mình, “Bởi vì anh muốn ném thử đồ ăn em làm.”

“Vậy anh hài lòng không?” Mắt Trình Điện Điện sáng lấp lánh nhìn anh.

“Tạm hài lòng, nói chung là đạt tiêu chuẩn.” Hàn Ích Dương hạ thấp giọng nói. Đôi mắt sáng của anh trở nên u tối, hai tay đặt trên lưng Trình Điện Điện bất giác thu chặt.

Trong mắt anh lúc này chỉ phản chiếu ra bóng hình của một cô gái có gương mặt đỏ ửng.

Trái tim Trình Điện Điện đập loạn nhịp. Cô chờ người nhìn đầu Hàn Ích Dương mỗi lúc một đến gần mình hơn.

Chuyện đang diễn ra lúc này là hormone tiết ra quá nhanh khiến tình cảm sinh sôi nảy nở, vì vậy họ cần làm chút gì đó để hormone trong cơ thể giảm bớt ra ngoài.

Khi miệng họ quấn quýt lấy nhau, Trình Điện Điện căng thẳng túm chặt góc áo của Hàn Ích Dương. Trái tim dẻo dai trong lồng ngực cô co rút, máu chảy trong cơ thể không ngừng tăng cao đến khi xuất hiện cảm giác... nghẹt thở.

Hàn Ích Dương rời khỏi môi cô. Anh trìu mến nhìn Trình Điện Điện, nhẹ nhàng mơn trớn gương mặt đỏ bừng của cô.

Trình Điện Điện không chịu nổi ánh mắt phóng ra điện của thủ trưởng đại nhân, cô lật đật nhắm nghiền mắt vùi đầu vào ngực anh, cô nói thầm, “Em chịu không nổi, tim em sắp bị ánh mắt của anh làm bật tung ra ngoài rồi.”

“ ... ”

Hàn Ích Dương xoa đầu cô, “Anh không nhìn em nữa. Ngoan.”

Hàn Ích Dương có vẻ vết hết hình của mình từ bé tới lớn đem đến cho cô xem. Nhưng tính ra hình của anh cũng không có bao nhiêu. Anh chỉ có vốn vẹn vài tấm hình thời thơ ấu, hình tốt nghiệp, hình quân nhân,...

Trình Điện Điện ngồi trên sàn nhà xếp hình của anh từ phải sang trái trên ghế sofa theo độ tuổi từ nhỏ đến lớn. Tấm hình nằm tận cùng tay phải là chụp khi anh tròn một tuổi, còn bên trái là hình chụp chung với gia đình.

Trình Điện Điện quay đầu hỏi Hàn Ích Dương, “Tại sao anh không có hình chụp một trăm ngày? Đáng lẽ hồi nhỏ, anh phải có nhiều hình mới đúng. Lẽ nào anh không muốn cho em coi hình khỏa thân của anh nên mang đi giấu hết?”

“Không phải.” Hàn Ích Dương bật cười, anh kể cô nghe, “Hồi anh còn nhỏ, ba anh bị điều tiếng không hay nên sau khi sinh anh ra, mẹ anh mang anh về quê. Đến năm anh sáu tuổi, mới được rước về Hàn gia. Điều kiện ở quê không tốt, anh chỉ có hình chụp lúc một tuổi.”

Trình Điện Điện nhớ tới chồng album của mình ở nhà, rồi nhìn tủ trường của cô chỉ có trơ trọi tấm hình tròn một tuổi, giọng cô hơi thay đổi, “Sau này hằng năm anh và em đều... không phải, mỗi ngày anh và em đều phải chụp hình với nhau một lần.”

Hàn Ích Dương vò đầu cô gái ngồi xếp bằng trên sàn nhà, anh trịnh trọng gật đầu, “Ừ.”

Mỗi khi Trình Điện Điện cầm lấy một tấm hình, Hàn Ích Dương sẽ kể cô nghe câu chuyện đằng sau nó. Dĩ nhiên Hàn Ích Dương sẽ không chủ động nhưng cô có cách của cô.

Ví dụ nhìn thấy tấm hình chụp một cậu bé dẫn theo đứa em trai khóc nhè, cô sẽ hỏi anh, “Ồi! Anh bắt nạt em mình.”

“Không phải.” Hàn Ích Dương cũng ngồi dưới đất với cô, anh nói dịu dàng, “Nó là em trai anh, là đứa bé thứ mười một trong nhà. Nhà anh gọi nó là mười một. Mười một khóc là vì nó không được mặc quần áo nó thích nhất chụp hình.”

“Không thể nào!”

“Anh nói thật.” Hàn Ích Dương khẳng định.

Cô xem đến hình tốt nghiệp cấp một, tốt nghiệp cấp hai,... Hàn Ích Dương luôn là người nổi trội nhất lớp. Vóc người anh cao gầy, làn da của anh trắng mịn, nhìn rất nho nhã tri thức.

“Em công nhận anh càng già càng xấu!” Trình Điện Điện chặc lưỡi vài cái, “Hồi đó, da anh trắng quá.”

“Ừ, hồi đó anh trắng lắm.” Hàn Ích Dương đã quên mất dáng vẻ của mình trước đây, anh ngó bản thân một lượt, “Em đừng lo, con mình sau này không đen đâu. Tại anh phơi nắng thường xuyên mới đen đứa thế này.”

Trình Điện Điện vừa cười vừa gật đầu.

Cô lại xem đến hình chụp tốt nghiệp cấp ba...

Tấm hình này giống hệt tấm hình mà cô thấy ở nhà Dương Hân.

Trình Điện Điện nhìn Hàn Ích Dương đứng chính giữa ở hàng sau cùng, rồi lướt mắt đến Dương Hân đứng bên góc trái của hàng thứ hai, cô chỉ vào Dương Hân hỏi anh, “Em đồ anh nhớ tên của cô gái này.”

Trình Điện Điện vừa dứt lời, không khí chung quanh đều như đông lại. Sự trầm mặc pha thêm vẻ tò mò kỳ dị lan vào không gian.

Hôm qua gặp Khương Thiên Dung, Hàn Ích Dương có thể điềm nhiên như không. Nhưng bây giờ Hàn Ích Dương đang suy nghĩ điều gì?

Trình Điện Điện nhìn Hàn Ích Dương, cô mỉm cười, “Anh quên tên rồi, đúng không?”

Một Dương Hân lặng lẽ, không có gì nổi bật. Liệu Hàn Ích Dương còn nhớ tên cô ấy hay không?

“Không.” Hàn Ích Dương lắc đầu, giọng anh có vẻ nặng trĩu, “Cô ấy tên Dương Hân nhưng cô ấy đã mất.”

13. Chương 13

Dương Hân đã chết, không còn tồn tại trên thế gian này. Cô ấy chỉ có thể xuất hiện trong hồi tưởng của một người nào đó.

Hàn Ích Dương đặt tay lên vai Trình Điện Điện, anh nhìn cô gái có vẻ mặt lạnh tanh trong tấm hình chốc lát, rồi dời mắt sang chỗ khác.

“Cô ấy là một cô gái như thế nào?” Trình Điện Điện hỏi anh. Giọng cô nhẹ nhàng thấp thoáng vẻ bồi hồi.

“Tính cách của cô ấy hơi kỳ lạ.” Hàn Ích Dương trầm ngâm như đang tìm kiếm từ ngữ, nhưng nghĩ mãi cũng không ra từ để hình dung cô gái trong hình. Anh không thể dùng từ xinh đẹp, đáng yêu, cởi mở, trang nhã,... miêu tả cô ấy. Ấn tượng của anh về cô ấy chỉ là quái đản, bởi vì Hàn Ích Dương năm mười tám tuổi đã nghĩ như vậy.

Đến giờ Hàn Ích Dương về, Trình Điện Điện do dự không biết có nên đưa nhật ký của Dương Hân cho anh xem hay không. Trình Điện Điện không nói với anh rằng cô biết Dương Hân.

Trình Điện Điện đưa Hàn Ích Dương ra cửa, Hàn Ích Dương xoay người ôm cô hồi lâu, “Đi ngủ nhớ khóa cửa cho kỹ.”

“Anh không ở lại làm đạo tặc hái hoa à?” Trình Điện Điện nói đùa.

Hàn Ích Dương xoa đầu cô, “Cho hoa lớn thêm một chút rồi hái. Anh không vội.”

Trình Điện Điện đánh Hàn Ích Dương một cái. Suốt một buổi, cả hai luôn trao nhau ánh mắt âu yếm yêu thương. Lòng Hàn Ích Dương đông đầy hạnh phúc, một niềm hạnh phúc cố gắng che giấu. Tại sao anh cần che giấu? Bởi vì cảm xúc đêm nay của anh đã bị một người nào đó làm ảnh hưởng. Trình Điện Điện nghĩ, phải chăng tâm trạng của Hàn Ích Dương thay đổi là vì Dương Hân?

Buổi tối, Trình Điện Điện mở nhật ký của Dương Hân ra xem thì Hàn Ích Dương nhẩn tin.

Hàn Ích Dương rất ít khi gửi tin nhắn. Hôm nay, anh lại dùng cách này biểu đạt với cô: Em đừng nghĩ ngợi lung tung. Mọi việc không như cô ấy suy diễn.

Hóa ra khả năng quan sát của Hàn Ích Dương tốt hơn cô tưởng tượng. Người như anh làm sao không biết hồi ấy Dương Hân thích anh.

Thành tích học tập của Dương Hân tốt thì không có nghĩa bạn bè trong lớp sẽ thay đổi cách nhìn về cô ấy.

Mỗi khi giáo viên khen ngợi cô ấy, sẽ nghe phong thanh đánh giá trái chiều, “Có gì nổi trội? Con nhà nghèo cũng chỉ biết nỗ lực học hành thay đổi số phận của bản thân mà thôi.”

Một nữ sinh ngang ngược chuyên gây sự với Dương Hân nhận xét. Cô ta cũng là người duy nhất biết Dương Hân thích Hàn Ích Dương. Có một lần cô ta vô tình nhìn thấy Dương Hân viết tên Hàn Ích Dương lên giấy nháp. Dương Hân lo lắng suốt mấy ngày liền, cô ấy sợ nữ sinh đó kháo chuyện này với mọi người. Nhưng nữ sinh đó không làm vậy, cô ta chỉ càng lúc càng căm ghét Dương Hân.

Dương Hân không quan tâm người khác nhìn mình như thế nào. Dương Hân vẫn là cô học trò đến lớp sớm nhất và ra về muộn nhất như thường nhật. Khi đến lớp, cô ấy sẽ tích cực phát biểu, lần nào cũng cướp lời người khác, thậm chí còn dám tranh cãi với giáo viên. Cô ấy là người chạy nhanh nhất trong tiết thể dục, nhưng tiết học nhạc không bao giờ mở miệng ra hát.

Vào một tiết học nhạc, giáo viên dạy nhạc trẻ tuổi chia lớp thành nhiều nhóm nhỏ luân phiên nhau hát. Dương Hân và Hàn Ích Dương được chia thành một nhóm.

Dương Hân rất chờ mong Hàn Ích Dương chọn bài “Khó quên đêm nay” mà cô ấy không dám hát. Không ngờ Hàn Ích Dương chọn bài đó thật. Hàn Ích Dương hát khá hay. Chất giọng lạnh lùng mà chất phác của một chàng thiếu niên khiến bài hát trở nên du dương và lắng đọng lạ thường.

Không ai không muốn ra oai với chàng trai mình thầm thương trộm nhớ.

Đến lượt Dương Hân, nhiều tiếng cười khùng khục mĩa mai phát ra từ bên dưới.

Dương Hân hát to nhưng lạc nhịp hoàn toàn, giọng cô ấy ồm ồm nghe khá chướng tai.

Giáo viên dạy nhạc cổ vũ Dương Hân, “Cả lớp chúng ta hãy cùng động viên cô bạn dũng cảm này nào!” Kết quả hoàn toàn ngược lại mong đợi của giáo viên. Những bạn học trầm ngâm từ nãy tới giờ đột nhiên cười phá lên, cười đến mức giáo viên dạy nhạc cũng cảm thấy bối rối.

Dương Hân lén liếc nhìn Hàn Ích Dương qua khóe mắt. Cô ấy thấy anh mím môi, mặt mày anh hoàn toàn vô cảm. Dương Hân thà anh cười nhạo cô ấy như những bạn học khác, còn hơn là lạnh lùng như vậy.

Trong lớp có người đồn thổi chuyện về Hàn Ích Dương và Khương Thiên Dung. Một chàng thiếu niên điển trai và một cô thiếu nữ xinh xắn, mọi đề tài liên quan đến họ đều khiến người nghe cảm thấy thú vị.

Khương Thiên Dung là học sinh tiêu biểu vào tiết nhạc.

Giáo viên dạy nhạc biếng nhác kêu Khương Thiên Dung hát lại lần nữa ọi người nghe.

Khi Khương Thiên Dung cất tiếng hát, nhiều nam sinh táo tợn hô tên Hàn Ích Dương.

“Hàn Ích Dương, Hàn Ích Dương...”

Phảng phất như nữ chính đã xuất hiện, chờ đợi nam chính đến đứng sánh vai.

Mọi người cười tươi rồi nhìn Hàn Ích Dương. Dương Hân lại âm thầm đưa mắt về phía Hàn Ích Dương, cô thấy anh vẫn trầm mặc mím môi, không tham gia vào trò vui của họ. Mọi người đều coi Hàn Ích Dương và Khương Thiên Dung là một đôi, nhưng chỉ Dương Hân mới biết Hàn Ích Dương không hề thích Khương Thiên Dung.

Bởi vì tiết thể dục, Hàn Ích Dương không nhận chai nước mà Khương Thiên Dung mua cho anh; anh còn từ chối đi xem phim với Khương Thiên Dung; quan trọng nhất là... khi người khác bàn tán về anh và Khương Thiên Dung, anh tỏ vẻ bình thản nhưng ánh mắt lại viết rõ ràng không thích.

Vì sao Dương Hân biết những việc này? Khi người nào đó trở thành cả thế giới của bạn, một cái nhú mày hay một nụ cười khê khàng của người đó cũng sẽ trở thành yếu tố quyết định ngày hôm nay của bạn là vui hay buồn.

Sau này tại sao Hàn Ích Dương và Khương Thiên Dung trở thành người yêu của nhau thì Dương Hân không biết. Nhưng dù Dương Hân không hiểu hay nghĩ không ra thì chuyện Hàn Ích Dương và Khương Thiên Dung hẹn hò là sự thật.

Dương gia chỉ có một người con là Dương Hân. Theo lẽ thường, ông Dương bà Dương đều sống dưới quê, Dương Hân hẳn còn có em gái hoặc em trai. Kỳ thực Dương Hân có một người em trai. Năm em trai của Dương Hân được sáu tuổi, cậu bé theo bạn bè đi tắm sông. Đến khi mọi người tìm thấy em trai của Dương Hân, cậu bé đã tắt thở.

Vào một mùa hè đầy thiên tai bão lũ, Dương Hân đứng mấp mé bờ sông, bà Dương cốc mạnh đầu cô ấy, “Mau theo mẹ về nhà, đừng đứng đây làm chuyện đại dột giống em con.”

Khương Thiên Dung là cô gái sáng chói nhất trong lớp. Khá nhiều người ghét cô ta vì cô ta quá hoàn mỹ. Khương Thiên Dung xinh xắn, hát hay, ăn mặc đẹp đẽ, nhìn như con nhà giàu... và có nụ cười tỏa nắng. Nhưng Dương Hân ghét cô ta không phải vì ghen tị, mà vì Khương Thiên Dung dối trá.

Có lẽ chỉ Dương Hân mới biết hoàn cảnh gia đình của Khương Thiên Dung. Bà Khương là tài xế lái xe buýt khá nổi tiếng trong chỗ làm của ba mẹ Dương Hân.

“Con gái của tài xế xe buýt thì có gì hay ho!” Dương Hân đã viết câu này trong nhật ký.

Trình Điện Điện khép lại cuốn nhật ký của Dương Hân. Cô cầm điện thoại trả lời tin nhắn của Hàn Ích Dương, “Trước đây, em thích một người nhưng anh ta lại quen với con gái bạn thân nhất của mẹ. Em từng cảm thấy rất khó chịu.”

Vốn dĩ Trình Điện Điện định nhắn là “Bạn thân nhất”, nhưng sau đó lại sửa thành “Con gái bạn thân nhất của mẹ”.

Ba thường nói cô là người sống không có nguyên tắc, đến cả kết bạn cũng vậy, không biết lựa bạn mà chơi. Nếu ngày trước cô coi Mẫn Mẫn là bạn thân nhất thì bây giờ đã không còn như xưa.

Chưa bao lâu sau, Hàn Ích Dương đã hồi âm, “Tuy em khó chịu nhưng đây là may mắn của anh.”

Nếu đây là may mắn của anh thì gặp được anh là vận mệnh tuyệt nhất trong đời cô chẳng?

Buổi tối bởi vì tin nhắn này của Hàn Ích Dương mà Trình Điện Điện mơ thấy một giấc mộng ngọt ngào và đẹp đẽ.

Ngày hôm sau, Hàn Ích Dương lại về quán khu.

Trong thời gian anh đi vắng, Trình Điện Điện thường được mời đến Hàn gia làm khách. Trình Điện Điện mỗi lúc một yêu quý Hàn gia. Bởi vì lần nào trước khi cô đi về, ba đứa bé đáng yêu của Hàn gia đều khiến cô quyến luyến, không nỡ rời xa. Ba đứa bé đồng loạt hỏi cô, “Bác gái nhỏ, ngày mai Ngưu Bì Đường có được gặp bác gái nhỏ không?”

Cũng chẳng biết ai dạy ba đứa bé cách gọi bác trai lớn và bác gái nhỏ như vậy.

Hàn Ích Dương nhanh chóng xin nghỉ phép với lý do đi thăm người thân. Đi chào hỏi ba mẹ vợ cũng là một kiểu thăm người thân.

Trên máy bay về quê, Trình Điện Điện nằm lên đầu gối của Hàn Ích Dương nghỉ ngơi. Hàn Ích Dương đột nhiên đặt báo xuống, anh nói, “Chắc năm nay anh phải xin nghỉ phép lần nữa.”

Trình Điện Điện quay người hỏi anh, “Anh nghỉ làm gì?”

“Kết hôn.”

“Wow, có việc này nữa hả? Cô dâu của anh là ai? Chúc mừng thủ trưởng đại nhân.”

Hàn Ích Dương: “...”

14. Chương 14

Đàn ông luôn muốn được hỏi khi cưới vợ. Ví như Hàn Ích Dương, anh không nghĩ đến cầu hôn Trình Điện Điện, mà đã tính ngay tới việc kết hôn với cô.

Xuống máy bay, Trình Điện Điện đội mũ lưỡi trai lên đầu, cô quá gở hỏi anh, “Nhà anh toàn kết hôn như vậy chẳng? Nhà trai nói tùy tiện một câu muốn cưới, đằng gái phải đồng ý ngay tức khắc?”

Rốt cục Hàn Ích Dương cũng hiểu tại sao sắc mặt của Trình Điện Điện thay đổi. Anh thầm trách mình quá sơ ý. “Không phải, nhà anh quen làm trước rồi mới nói.”

Trình Điện Điện tức tối từ nãy tới giờ đột nhiên bật cười. Là người yêu dù không tâm linh tương thông thì cảm xúc của đôi bên cũng sẽ ảnh hưởng đối phương. Nụ cười của Trình Điện Điện khiến Hàn Ích Dương cong môi vui sướng.

Từ sân bay đi xe thêm ba mươi phút là tới Lộc Kiều. Máy bay chỉ vừa đến trụ sở quản lý Lộc Kiều ở thành phố C, sự kiêu căng của Trình Điện Điện đã lặng lẽ tăng lên vô số. Đến khi về tới Lộc Kiều, chắc chắn đuôi của cô sẽ nhúng lên tận trời.

Sân bay ở thành phố C khá náo nhiệt. Hàn Ích Dương một tay đẩy hành lý, một tay nắm tay Trình Điện Điện.

Trình Điện Điện cúi đầu nhìn bóng hình của mình và Hàn Ích Dương quần quýt lấy nhau, cô nói, “Thủ trưởng, để anh nở mặt, cũng là giữ thể diện cho em, chúng ta có nên thuê một chiếc xe hơi đắt tiền chạy về không?”

“Em nghĩ rất chu đáo.” Hàn Ích Dương nhìn cô gái đang thương lượng với mình, rồi giơ mắt về một góc gần đó, mắt anh lóe ý cười sâu xa.

“Dĩ nhiên, tương lai em sẽ làm vợ của thủ trưởng cơ mà. Em phải biết suy nghĩ một chút chứ.” Trình Điện Điện mèo khen mèo dài đuôi, nghiêm nhiên cô đã quên mới vừa nãy còn giả vờ giận người nào đó không cầu hôn mình.

“Ừ.” Hàn Ích Dương nắm tay Trình Điện Điện bước đến một chiếc Thịnh Thế* đen bóng loáng. Một thanh niên bước xuống xe, lễ phép chào hỏi họ, đưa chìa khóa cho Hàn Ích Dương rồi đón taxi đi về.

*Thịnh thế (Hong Kỳ HQ3): là một trong những mẫu xe hạng sang do tập đoàn FAW của Trung Quốc thiết kế và sản xuất.

“Xe này có giữ được thể diện cho em không?” Hàn Ích Dương buông một câu nhẹ nhàng.

Trình Điện Điện trở mắt nhìn chiếc xe Thịnh Thế mới tinh, tư duy của cô và Hàn Ích Dương hiển nhiên không giống nhau. Cô chắc lưỡi, “Hàn Ích Dương ơi Hàn Ích Dương, anh dám lạm dụng quyền hành của mình. Xe này là...”

“Của bạn anh.” Hàn Ích Dương tức anh ách như muốn bóp cổ Trình Điện Điện, “Có một chiếc xe tầm này thôi, anh đâu cần lạm dụng chức quyền.”

“Tự cao tự đại!” Trình Điện Điện chống nạnh nhìn Hàn Ích Dương cất hành lý vào cốp sau, cô nhướn mày, “Nhưng mà em thích.”

Hàn Ích Dương đóng cốp lại, kéo cô gái còn đang dòm ngó lung tung vào trong xe.

Trình Điện Điện ngồi bên cạnh Hàn Ích Dương. Suốt đường đi, cô giống như bản đồ sống chỉ huy Hàn Ích Dương chạy xe, hướng bên này bên kia để đến nhà ba mẹ vợ. Nhưng cô bất ngờ nhận ra Hàn Ích Dương rất là rành đường.

Trình Điện Điện buồn bực hỏi anh, “Chẳng lẽ anh đã lén lút đến đây?”

Hàn Ích Dương thở dài, anh giải thích, “Đến nhà ba mẹ vợ, anh không chuẩn bị trước làm sao được.”

Trình Điện Điện hừ một tiếng, cô chòng ghẹo anh, “Coi như anh có lòng. Lát nữa về tới nhà có chuyện gì xảy ra, em sẽ che chở cho anh.”

Thực ra Hàn Ích Dương đang thấp thỏm lo âu nhưng anh vẫn cố tỏ vẻ điềm nhiên như không, “Về đến nhà nhờ em chăm sóc anh kỹ hơn.”

Trình Điện Điện bắn cho Hàn Ích Dương một cái nhìn kiểu như “Yên tâm đi anh”. Cô vui vẻ hát ngâm nga, rồi bất chợt quay qua nói, “Họ hàng nhà em hơi đông.”

“Ừ, anh biết.” Hàn Ích Dương nói. Vài ngày trước, anh đã kêu Từ Lập đem sơ đồ họ hàng của Trình gia cho anh xem. Anh những tưởng họ hàng của Hàn gia là nhiều nhưng không ngờ ở Trình gia, chỉ tính bác không thôi đã có đến mười bốn người.

“Họ hàng đông đúc sẽ xuất hiện rất nhiều vấn đề.” Trình Điện Điện nói ra nỗi lo của mình, “Có thể mọi người sẽ hỏi anh thích em ở điểm gì.”

Hàn Ích Dương, “...”

“Vì vậy chúng ta nên tập trước, đúng không anh?” Mắt Trình Điện Điện sáng lấp lánh, giọng cô khe khẽ nghe như nhõng nhẽo với Hàn Ích Dương, “Chẳng hạn như anh thích em ở điểm gì, ai thích ai trước tiên, định sinh con trai hay con gái, tính sinh trong vòng một năm, ba năm hay là năm năm...”

Hàn Ích Dương hít sâu một hơi, anh trả lời từng câu hỏi mang tính giả thiết của Trình Điện Điện, “Thích em ở điểm gì? Anh thích em thẳng thắn và... đáng yêu. Ai thích ai trước tiên? Anh không biết em thích anh ở điểm nào nên chúng ta sẽ thảo luận câu này sau. Còn kế hoạch sinh con, một năm hơi gấp, ba năm hơi lâu, hai năm là tuyệt nhất.”

Lần này đến phiên Trình Điện Điện há hốc miệng kinh ngạc nhìn anh.

Quãng đường dài nửa tiếng dường như qua nhanh hơn với các cuộc chuyện trò riu rít giữa hai người. Trên đường về nhà, bà Trình gọi cô hai lần, bà hỏi cô đã đi đến đâu.

Đến cuộc gọi thứ ba, Trình Điện Điện nhìn Hàn Ích Dương, “Mọi người đang canh giờ đốt pháo chào đón?”

“Con thôi nói nhảm đi.” Bên trong điện thoại truyền đến giọng nói của ông Trình. Ông Trình dặn dò Trình Điện Điện, “Điện Điện, con không được nói năng linh tinh. Trong nhà, ba mẹ đã chuẩn bị xong xuôi. Con và thủ... Tiểu Hàn mau về đi.”

Họ đã về gần tới nơi, chỉ cần quẹo một khúc cua nữa là đến nhà. Trình Điện Điện vừa chỉ đường cho Hàn Ích Dương vừa nói với ông Trình, “Mình làm thế này đi ba. Bây giờ ba nhắm mắt, đếm ngược. Mười, chín...”

“Con hồ đồ vừa thôi!” Ông Trình la Trình Điện Điện.

Trình Điện Điện cúp điện thoại. Hàn Ích Dương rẽ vào đường đến nhà Trình Điện Điện, “Nhà nào ở phía trước hả em?”

“Nhà có cánh cổng lớn màu đỏ sẫm.” Trình Điện Điện chỉ phía trước, Hàn Ích Dương gật đầu.

Trình Điện Điện ngẩng gương mặt nghiêm nghị mà không mất vẻ điển trai của thủ trưởng đại nhân, cô cười tủm tỉm, “Anh hồi hộp không?”

Hàn Ích Dương cất giọng ôn hòa, “Nói thật anh hơi hồi hộp.”

Cũng mang tâm trạng hồi hộp như Hàn Ích Dương chính là ông Trình. Ông căng thẳng đứng ngoài cổng nhìn chiếc xe màu đen từ từ đến gần.

Ông Trình thật sự khấn trương. Ông chỉ là một đầu bếp trong quân ngũ, vả lại ông đã xuất ngũ từ lâu. Nhưng xuất ngũ rồi có thể quên thân phận quân nhân của mình không?

Bà Trình quan sát ông xã đã lâu không đứng ưỡn thẳng lưng của bà. Bà không nhịn được, nhắc nhở ông, “Ông đang chuẩn bị gặp con rể, không phải gặp tư lệnh của ông!”

Ông Trình bước về phía chiếc xe vừa ngừng lại.

Bàn tay cầm tay nắm cửa xe hơi của Hàn Ích Dương bất giác co chặt. Ba vợ tương lai của anh đang nghiêm nghị tiến lại gần anh. Hàn Ích Dương nghĩ thầm trong lòng hình như ba vợ không dễ đối phó.

Trình Điện Điện mở cửa xe đi xuống, cô chạy tới chỗ ông Trình. Cô nũng nịu ôm ông Trình, lắc lắc tay ông, “Ba, con nhớ ba quá!”

Ông Trình ra vẻ lạnh lùng đẩy con gái sang bên. Trình Điện Điện trợn mắt nhìn ba mình hùng hục khí thế, xoay người chào Hàn Ích Dương theo kiểu quân đội.

Trình Điện Điện, “Ba à.”

Hàn Ích Dương, “...”

Lần đầu tiên trong đời, Hàn Ích Dương cảm thấy được người khác cúi chào lại áp lực kinh khủng như vậy.

Hàn Ích Dương cũng chào ông theo kiểu quân đội. Sau đó, anh lễ phép chào hỏi ông với tư cách là một người con rể. Anh chìa tay với ông Trình, “Con chào bác. Con là Hàn Ích Dương, bạn trai của Điện Điện. Con xin lỗi vì đến giờ mới chào hỏi bác.”

Ông Trình ngơ ngác, lật đặt vươn hai tay túm chặt tay Hàn Ích Dương, “Vinh hạnh, vinh hạnh quá! Xin hỏi thủ trưởng có hài lòng Điện Điện nhà chúng tôi không?”

Hài lòng...

Hàn Ích Dương cảm thấy một tay không đúng phép, anh bèn dùng thêm một tay nữa bắt tay ông Trình.

Từ góc nhìn của Trình Điện Điện, ông Trình đang nắm chặt không buông hai tay của thủ trưởng nhà cô. Một người run run bắt lấy, còn một người phối hợp lắc theo...

Trình Điện Điện đột nhiên mất hết mong chờ vào ba. Cô đi lại chỗ bà Trình, khoác tay bà, “Mẹ, trước khi về con dặn rồi mà, sao ba còn như vậy?”

“Con không hiểu tính ba con à? Lần trước, ông ấy mới chụp với thượng tá có một tấm hình bé con con đã làm quá phóng to lên treo ngoài phòng khách còn gì.”

Trình Điện Điện chớp mắt, cô đắc ý vô cùng, cô thủ thỉ với bà Trình, “Mẹ thấy thế nào? Con khiến ba mẹ nở mày nở mặt chưa?”

“Rồi rồi, nở mặt rồi. Con đừng vội hả hê, tối nay mẹ còn phải tra hỏi con thêm.” Bà Trình tươi cười đi đến chào đón Hàn Ích Dương, “Tiểu Dương hả con? Con chạy xe chắc mệt lắm rồi. Con vào nhà nghỉ ngơi cho khỏe trước đã.”

Hàn Ích Dương vội vàng lấy quà, “Con không biết bác thích gì nên con mua chung với Điện Điện.”

“Con khách sáo quá.” Bà Trình cũng choáng váng chịu không nổi. Bà vỗ vai ông Trình, kêu ông cùng bà đón con rể vào nhà.

Trình Điện Điện vào nhà trước. Nhà cô có nuôi một con chó lông xù đáng yêu. Cô vào gọi nó, chưa đầy năm giây, nó đã hưng phấn chạy đến cạ chân cô.

Trình Điện Điện cúi người bông nó lên. Vào lúc này, một giọng nói trong trẻo gọi cô, “Điện Điện.”

Trình Điện Điện đứng thẳng người, nhìn Triệu Mẫn đeo tạp dề đứng trong nhà mình.

“Triệu Mẫn nghe nói con dẫn Tiểu Dương về nên cố tình qua giúp nhà mình một tay.” Bà Trình cười nói.

Trình Điện Điện nhếch miệng hồ hững với Triệu Mẫn. Cô tới cạnh Hàn Ích Dương ôm thắt lưng của anh, “Anh thấy mẹ em tuyệt vời không? Mẹ em định làm cả Mãn Hán Toàn Tịch** chào đón anh đấy.” Cô vừa nói hết câu thì cảm thấy một bàn tay khác vòng ôm eo cô. Trình Điện Điện nhướng mắt lên, Hàn Ích Dương cười hỏi cô, “Bạn em à?”

15. Chương 15

Trình gia nằm ở khu biệt thự ven sông Lộc Kiều. Ông Trình ngồi trong phòng khách kể Hàn Ích Dương nghe cuộc đời làm lính của ông. Ông vô tình và cố ý nói mấy món ông nấu trước đây được cấp trên khen ngợi khùng khiếp, rồi nhắc tới cả vị trí tổ trưởng của mình trong nhà bếp.

“Ày, mấy chuyện này ba kể liên tục cả trăm lần mà vẫn không mệt sao ba?” Trình Điện Điện ôm chó lông xù, chen vào giữa ba và Hàn Ích Dương. Cô dứt nó ăn đậu phộng, rồi bóc một nắm cho anh, “Đậu phộng gia truyền của ba em, anh ăn thử đi.”

Hàn Ích Dương bóc một hạt bỏ vào miệng, “Bác Trình làm rất ngon.”

Ông Trình ngưng ngừng xua tay, ông khiêm tốn khác thường, “Thường thôi. Chừng nào về bác sẽ làm vài kg, thủ trưởng mang về cho gia đình thử... con ăn.”

Tuy nhiên từ “thủ trưởng” của ông Trình vẫn rõ mồn một trong tai mỗi người ngồi trên ghế sofa. Trình Điện Điện khoác tay Hàn Ích Dương, cô tựa đầu lên vai anh than vãn, “Anh phải cố gắng chịu đựng.”

“Điện Điện, chú chỉ quá khắt trương thôi.” Triệu Mẫn ngồi đối diện Trình Điện Điện lên tiếng, cô ta cười nhẹ nhàng nhìn Hàn Ích Dương.

Hàn Ích Dương xoa đầu Trình Điện Điện, anh nói với ông Trình, “Bác Trình, dù con không phải bạn trai của Điện Điện thì bác cũng là bề trên của con. Xin bác đừng xa cách với con. Con đến đây làm phiền hai bác nhiều quá rồi ạ.”

Thủ trưởng này đúng là vừa trẻ tuổi vừa lễ phép! Ông Trình gật đầu lia lịa, rướn người đẩy đĩa đậu phộng trên bàn qua gần Hàn Ích Dương, “Thích thì ăn nhiều một chút.”

Trình Điện Điện lặng thinh, cười tươi như hoa.

Triệu Mẫn cũng cười nhưng nụ cười của cô ta nhợt nhạt, có thể tắt lịm bất cứ lúc nào.

“Cô sao rồi?” Mấy hôm trước, Trình Điện Điện có nghe mẹ kể về tình trạng của bà Triệu, bà Triệu bị gãy một chân nhưng đã ổn định và xuất viện về nhà.

“Ồn, đang ở nhà tĩnh dưỡng.” Triệu Mẫn rút điện thoại ra xem giờ. Đôi lông mày thanh tú của cô ta chau lại, “Sao giờ này Minh Dương chưa tới nhỉ?”

Bàn tay đang dứt thức ăn cho chó lông xù của Trình Điện Điện khựng lại, cô ngẩng lên nhìn Triệu Mẫn. Triệu Mẫn như cảm giác được ánh mắt của cô, cô ta nhếch miệng, “Minh Dương được nhiều công ty lớn mời làm việc. Nhưng ba mẹ anh ấy chỉ có một người con trai nên cứ ép anh ấy tiếp quản công ty của gia đình. Một mình anh ấy phải lo lắng chu toàn cho cả công ty. Từ lúc về nước đến giờ, mình thấy anh ấy chẳng có thời gian nhàn rồi.”

Trình Điện Điện, “...” Một mình thủ trưởng nhà cô phải lao tâm khổ trí với một đồng trung đoàn đây này!

Trình Điện Điện không quan tâm Trình Minh Dương thừa kế công ty gia đình này nọ, cô chỉ thắc mắc tại sao Trình Minh Dương đến đây ăn cơm? Rõ ràng mở tiệc mời thủ trưởng nhà cô, tại sao lại xuất hiện thêm hai miệng ăn chực này vậy?

“Ồ mà Điện Điện, bạn trai của cậu cũng là con một à?” Triệu Mẫn hỏi về Hàn Ích Dương nhưng người cô ta đặt ra nghi vấn lại là Trình Điện Điện.

“Không.” Trình Điện Điện trả lời.

“Tôi còn một em trai.” Hàn Ích Dương tự giải đáp thắc mắc cho cô ta.

“Còn một em trai? Lẽ nào hồi đó thành phố S chưa triển khai chính sách kế hoạch hóa gia đình? Làm sao lại có hai người con? Theo lý thuyết...”

“Tôi và em tôi là cùng cha khác mẹ.” Hàn Ích Dương nói tùy ý. Anh đặt tách trà xuống bàn, quét mắt qua Triệu Mẫn.

Trình Điện Điện cúi gầm đầu, tâm trạng của cô rất tệ.

“Ồ... xin lỗi vì không nên hỏi vấn đề này.” Giọng Triệu Mẫn nghe như tự trách bản thân.

Anh và em anh cùng cha khác mẹ. Trước sáu tuổi, anh sống ở quê với bà ngoại... Trình Điện Điện nhớ thủ trưởng từng nói với cô.

“Không sao. Năm tôi lên ba thì mẹ qua đời.” Hàn Ích Dương nói đoạn, anh nghiêng đầu nhìn vào mắt Trình Điện Điện. Anh đang dùng ánh mắt trấn an cô, anh muốn nói với cô anh không sao.

Trình Điện Điện đặt tay lên mu bàn tay của Hàn Ích Dương.

“Quan hệ của tôi và mẹ kế rất thân thiết, không khác gì mẹ ruột.” Hàn Ích Dương nói tiếp.

Trình Điện Điện đã từng chứng kiến Hàn Ích Dương ở chung với bà Hàn. Nếu anh không chủ động nói, người khác sẽ nhìn không ra. Hay Triệu Mẫn biết gì đó? Trình Điện Điện cảm thấy mình nghi ngờ lan man hơi nhiều. Cô buồn bực kéo tay Hàn Ích Dương, “Anh muốn xem hình của em không? Em dẫn anh lên lầu xem.”

Hàn Ích Dương, “Anh rất muốn xem.”

Hình trong nhà đều do ông Trình cất giữ. Thủ trưởng muốn coi hình, ông Trình không chỉ lấy hình của Trình Điện Điện, mà còn mang hết hình kỷ niệm và kỷ niệm chương ông có trong cuộc đời làm lính của mình. Ông giành giệt kể những câu chuyện liên quan đến chúng cho Hàn Ích Dương nghe.

Hóa ra ba mới là “bóng đèn” lớn nhất. Trình Điện Điện chán chường dựa vào người Hàn Ích Dương. Không ngờ lên lầu mà vẫn phải nghe ba nhắc tới nhắc lui những câu chuyện lỗi thời của ông.

Gần tới giờ cơm, ông Trình phải xuống lầu giúp đỡ làm bếp.

Lầu trên và lầu dưới cách âm không tốt, cô loáng thoáng nghe thấy Triệu Mẫn nói cười rôm rả với mẹ.

Trình Điện Điện tựa vào người Hàn Ích Dương, cô nhẹ giọng hỏi anh, “Chuyện của mẹ anh và anh...”

“Vì anh thấy không quan trọng.” Hàn Ích Dương vuốt tóc Trình Điện Điện, “Có khi nào vì chuyện này mà em thay đổi cách nhìn về anh không?”

“Làm sao như vậy được.” Trình Điện Điện phủ định.

“Thế thì tốt, chuyện của anh chỉ là chuyện nhỏ.” Ánh mắt Hàn Ích Dương nồng ấm, giọng anh trầm trầm sâu lắng như bầu trời ngày thu, “Điện Điện, mẹ anh sẽ là một bà mẹ chồng tuyệt vời.”

“Đương nhiên em tin.” Trình Điện Điện nóng nảy, cô sợ Hàn Ích Dương lo lắng, nghĩ ngợi nhiều ảnh hưởng đến tâm trạng của anh, cô ngứa đầu giải thích, “Em không quan tâm điều này một chút nào. Dù mẹ anh là mẹ chồng xấu, em cũng không oán. Thực ra lúc đầu mới quen anh, em hơi sợ vì em thấy gia đình anh rất cao quý. Nhưng em nghĩ anh nói anh thích em, em phải tin anh là thật lòng, cũng chứng minh em có điểm thu hút anh. Hai người thích nhau không thể so đo ai trèo cao ai, đúng không?”

“Đúng, em nói rất hay.” Hàn Ích Dương cười tán thưởng cô. Anh hỏi nhỏ cô, “Thế còn chuyện tuổi tác, em có ghét bỏ anh già hơn em không?”

“Không ghét, tuyệt đối không.” Trình Điện Điện choàng tay qua vai Hàn Ích Dương, mắt cô sáng hấp háy, cô thì thầm với anh, “Chờ đến khi anh già, em sẽ đẩy xe lăn, đánh răng giả giúp anh.”

Hàn Ích Dương, “... Cảm ơn em.”

“Anh không cần khách sáo vậy đâu.” Trình Điện Điện xinh đẹp kê đầu lên vai Hàn Ích Dương. Giọng nói của cô còn thân thiết hơn cả động tác, “Em tính thế này được không anh? Bây giờ, em nhỏ hơn anh, anh phải chiều chuộng em nhiều một chút. Sau này anh già, em sẽ chăm sóc lại cho anh.”

“...” Hàn Ích Dương không thể không thừa nhận, lòng tự trọng của anh đã bị cô gái này dùng cách thức nhẹ nhàng chà đạp nặng nề. Nhưng anh vẫn ngoan ngoãn gật đầu, “Tốt, em phải nhớ mình nói gì đấy nhé. Đến lúc anh già, em phải đẩy xe lăn và đánh răng giả cho anh.”

Trình Minh Dương tới đứng vào giờ ăn cơm. Anh ta màu mè mang hai hộp hải sản và bào ngư tới tặng ông Trình bà Trình. Trình Minh Dương đến, Triệu Mẫn cũng cởi tạp dề ra ngồi ngoài phòng khách với anh ta. Cô ta vừa lột quýt mới hái cho anh ta, vừa hỏi việc công ty.

“Minh Dương, bận lắm hả con?” Ông Trình bưng đồ ăn lên, nói xã giao với anh ta.

“Dạ, cũng tương đối.” Trình Minh Dương trả lời lịch sự.

Ông Trình nhìn thoáng qua đồng hồ đeo trên cổ tay mình, “Hai đứa vào bàn trước đi, bác lên lầu gọi Điện Điện và Ích Dương xuống ăn. Nào giờ bác lo lắng tính tình của nó cả đời sẽ không yêu ai, nhưng cuối cùng

lại gặp đúng người. Nó bây giờ cũng giống như những cô gái khác, cứ thích dính bạn trai mình như sam... Ha ha..." Ông Trình nói giọng hớn hở, nhưng những lời này lọt vào tai Trình Minh Dương lại khó nghe vô cùng.

Ông Trình sung sướng lên gọi con gái và con rể thủ trưởng của ông xuống ăn cơm.

Lúc ông Trình lên, Trình Điện Điện đang ngồi trong lòng Hàn Ích Dương nói chuyện với anh. Cô cảm thấy thủ trưởng đại nhân là người rất biết lắng nghe. Anh nói không nhiều, không ra vẻ, cũng không lên lớp cô. Mỗi khi cô nói hết, anh sẽ nêu ý kiến và quan điểm của bản thân, thể hiện anh tôn trọng từng lời nói và suy nghĩ của cô.

Nghe thấy tiếng bước chân, Trình Điện Điện lật đật nhảy khỏi lòng Hàn Ích Dương, "Chắc ba gọi xuống ăn cơm. Chúng ta đi ăn trước, buổi tối nói tiếp."

Hàn Ích Dương nổi tiếng đúng đắn và trong sáng từ bé đến lớn, nhưng câu nói "buổi tối nói tiếp" của Trình Điện Điện lại lượn mấy vòng trong tim anh, lắng xuống đáy lòng, biến thành một niềm chờ mong nho nhỏ. Bắt đầu từ khi nào, một câu nói qua loa như vậy của cô lại trở thành niềm vui và mong đợi trong lòng anh?

Bữa tối rất phong phú, chỉ cần đứng ở cầu thang là đã ngửi thấy mùi đồ ăn thơm phức.

Ba người cùng xuống cầu thang một lượt thì hơi chật nên Hàn Ích Dương và ông Trình sánh vai đi trước, còn Trình Điện Điện bị bỏ rơi phía sau. Trình Điện Điện tui thân tròn tròn mắt nhìn ba và thủ trưởng của cô.

"Hai người được mời xuống rồi đấy." Triệu Mẫn cười nói.

"Mình lâu lâu mới về nhưng đâu phải khách." Rốt cục Trình Điện Điện cũng được đứng cạnh Hàn Ích Dương.

"Chào anh." Trình Minh Dương đứng đằng sau Triệu Mẫn chào hỏi Hàn Ích Dương.

Hàn Ích Dương chìa tay với anh ta, "Xin chào."

Kỳ thực bà Trình gọi Triệu Mẫn và Trình Minh Dương đến cũng không có ý gì. Bà nghĩ hai cặp vợ chồng trẻ gặp nhau sẽ có nhiều đề tài hay ho trò chuyện. Vả lại bà cũng có mục đích riêng. Từ nhỏ tới lớn, Mẫn Mẫn luôn hơn con bà mọi mặt, đến cả cặp bồ cũng vậy. Nhưng bây giờ con bà đã tìm được bến đỗ tốt của đời mình. Người làm mẹ như bà cũng cảm thấy tự hào.

Có điều mọi việc lại không đúng theo ý bà. Tuy không khí trên bàn ăn không quá gay go nhưng tuyệt đối không ấm cúng theo kiểu bà tưởng tượng: Hai đôi tình nhân trẻ hạnh phúc bàn bạc chuyện cưới xin.

Nhất là Trình Minh Dương, bà thấy có gì đó rất lạ.

Đến món cuối, bà Trình viện cớ kêu ông Trình vào bếp, bà hỏi thỏ thẻ, "Lão Trình, ông có thấy bọn nhỏ hơi lạ không?"

"Bà chịu để ý rồi hả?" Giọng ông Trình lạnh như băng, ông tức giận liếc xéo bà Trình. "Chẳng phải do bà bày ra ư?"

Từ ngày bà Trình lấy ông Trình, ông chưa bao giờ nặng lời với bà. Bà Trình âm ức ghê gớm, "Ông Trình, ông nói tôi biết đi. Tôi làm sai cái gì?"

“Có con rể Hàn ở đây, tôi không tiện nói.” Ông Trình hạ thấp giọng nói, “Buổi tối xong xuôi tôi sẽ kể với bà, để bà coi bà làm được bao nhiêu chuyện tốt.”

Trên bàn cơm, ba người đàn ông đều uống rượu. Người uống nhiều nhất là Trình Minh Dương. Anh ta hết mời Hàn Ích Dương rồi đến ông Trình. Trình Minh Dương nốc liên tục mấy ly rượu vào bụng, mặt anh ta đỏ như quan công.

Trình Điện Điện biết tử lượng của Trình Minh Dương khá kém. Vào buổi tiệc tốt nghiệp cấp ba, anh ta gọi cô ra hành lang. Ngày đó, cô tưởng anh ta có chuyện muốn nói với mình nhưng không ngờ anh ta chẳng nói chẳng rằng ới hết vào người cô.

Sau bữa cơm tối, Triệu Mẫn đề nghị bốn người cùng đánh bài.

Trình Điện Điện lo lắng Hàn Ích Dương không biết chơi nhưng nào ngờ Hàn Ích Dương chơi giỏi hơn cả cô.

“Hai người rất ăn ý.” Triệu Mẫn nói.

“Hai bọn mình là tâm linh tương thông.” Trình Điện Điện vừa cười vừa bắt bài.

“Nói vậy khác gì kêu mình và Minh Dương không tâm linh tương thông!” Triệu Mẫn nói với vẻ tức tối.

Trình Điện Điện không ngờ Triệu Mẫn lại nhạt nhẽo đến vậy. Khóe miệng của cô trĩu xuống, “Tùy cậu. Cậu nghĩ vậy, mình cũng không ý kiến.”

“Không được, chúng ta chơi thêm một ván nữa. Nhất định ván tới mình và Minh Dương sẽ thắng.” Triệu Mẫn nhìn Hàn Ích Dương, “Không có ý kiến gì chứ?”

“Tôi không sao.” Hàn Ích Dương nói.

“Tôi mệt, lần sau đánh tiếp.” Trình Minh Dương đột nhiên đứng dậy.

Triệu Mẫn ngẩng đầu nhìn Trình Minh Dương: “Minh Dương.”

“Anh về trước, muốn chơi tiếp thì kêu cô chơi với em.” Trình Minh Dương đi thẳng ra ngoài.

Trình Minh Dương đã ngà ngà say. Gió mát bên ngoài giúp anh ta tỉnh táo hơn phần nào. Anh ta nhìn xe của mình, bật cười bản thân không có phong độ.

Ngày xưa, Trình Minh Dương ở trước mặt cô nàng đó ngời ngời phong độ và bảnh bao nhường nào, còn bây giờ thì sao? Đến cả phong độ cũng đánh mất.

Trình Điện Điện theo Hàn Ích Dương đi ra, Triệu Mẫn chạy lại kéo Trình Minh Dương đang định lái xe, “Anh uống rượu, làm sao chạy xe được?”

Trình Điện Điện nhìn Hàn Ích Dương, cô đề nghị, “Hay kêu Hà Nghị qua đón.” Hà Nghị là anh họ của Trình Điện Điện.

“Không cần, tôi tự lái xe được.” Trình Minh Dương nói.

Triệu Mẫn đỡ cánh tay Trình Minh Dương, “Nhờ Hà Nghị phiền lắm. Hay chúng ta kêu taxi về.”

“Vây đi cẩn thận.” Trình Điện Điện nói.

“Ừ.” Trình Minh Dương ngược nhìn Hàn Ích Dương.

Hàn Ích Dương không nói không rằng, gật đầu với anh ta.

Trình Minh Dương và Triệu Mẫn ra về, Trình Điện Điện nắm tay Hàn Ích Dương vô thức thả dài thườn thượt.

“Con gái bạn thân nhất của mẹ và người mình thích.” Hàn Ích Dương bắt ngờ lên tiếng.

“Thủ trưởng, anh là người xấu, anh cố tình khoét vào sẹo của người ta.”

“Thì ra vẫn còn sẹo...” Hàn Ích Dương nói. Chẳng biết có phải do cơn gió mát rượi thổi tan giọng anh hay không, mà âm thanh của anh nghe như mất mát.

Trình Điện Điện xoay phắt lại, cô ôm chặt anh, “Anh đừng để ý... Người ta nói giỡn thôi mà.”

“Điện Điện, chuyện này không mắc cười.” Hàn Ích Dương nhìn cô chăm chú.

Trình Điện Điện sốt ruột, “Anh...”

Hàn Ích Dương phì cười, anh siết chặt tay cô, “Hình như anh không hợp để nói đùa.”

Trình Điện Điện ghen ngào, cô đánh anh, “Nhảm chán!”

Buổi tối, Trình Điện Điện mang đồ dùng cá nhân mà bà Trình chuẩn bị qua cho Hàn Ích Dương. Trước khi về phòng, cô dặn anh, “Tắm nhớ khóa cửa cẩn thận, coi chừng bị em rình.”

Hàn Ích Dương hết nói nổi. Anh nhìn Trình Điện Điện, “VẬY anh không khóa.”

Phòng riêng của Trình Điện Điện liền sát bên phòng Hàn Ích Dương và nằm cùng ban công. Ban công được ngăn cách bằng một lan can nhỏ, muốn nhìn lên thực sự rất dễ.

Hàn Ích Dương tắm xong, bèn đi ra đánh cờ với ông Trình. Sau khi Hàn Ích Dương thắng liên tục ba ván, anh bắt đầu đỡ trò, nhường ông Trình thắng một ván. Trình Điện Điện trông thấy, cô phối hợp tăng bốc ông Trình lên tận trời xanh, “Wow, ba hay quá. Ba thắng thủ trưởng luôn.”

Ông Trình cười bẽn lẽn cầm một quân cờ.

Một nhà ba người và một nửa con rể ngồi xem tin tức cùng hai tập phim truyền hình éo le đến tám giờ. Bà Trình lật đật kéo ông Trình về phòng.

Trình Điện Điện cũng mệt mỏi, cô ngáp ngủ, cất giọng nũng nịu, “Mình lên lầu ngủ đi thủ trưởng.”

Hàn Ích Dương choáng váng, anh gật đầu, “Ừ, mình đi ngủ.”

Cuối cùng, Hàn Ích Dương nằm trèo queo một mình trong phòng. Anh bật cười mình hơi say. Đàn ông say rượu thường suy nghĩ miên man.

Hàn Ích Dương tắt đèn, kéo chăn lên ngủ.

Khoảng nửa tiếng sau, ngoài ban công truyền đến tiếng dép sột soạt.

Hàn Ích Dương sống bao năm trong quân đội có thể phân biệt tiếng bước chân đi vào là của ai. Khóe miệng của anh cong lên, anh nhắm mắt giả vờ đang ngủ... Một giọng nữ vang lên đằng sau anh.

“Thủ trưởng, anh ngủ chưa? Em qua tìm anh nói chuyện...”

16. Chương 16

Hàn Ích Dương lật người, mở mắt nhìn cô gái đang thò đầu vào giường của anh. Ánh trăng bàng bạc ngoài trời xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào phòng, bên trong tối om không bật đèn nhưng mắt Hàn Ích Dương lại sáng lấp lánh, phảng phất như mọi vì sao rực rỡ trên trời đều rơi vào mắt anh.

“Em qua đây để trò chuyện?” Giọng anh về đêm càng êm ái cuốn hút.

“Đúng thế, chẳng phải ban nãy chúng ta nói chưa xong ư?” Trình Điện Điện nói nghiêm túc, không có vẻ gì là chòng ghẹo anh.

Hàn Ích Dương chống người ngồi dậy, anh thở dài khe khẽ, mở đèn đầu giường. Ánh đèn màu cam dịu nhẹ xua tan bóng đêm tăm tối, chiếu vào khuôn mặt thanh tú của Hàn Ích Dương. Trình Điện Điện có cảm giác như mọi ánh sáng xung quanh đều trở nên lu mờ, làm nền cho anh.

Trình Điện Điện là một cô gái nhút nhát nhưng chỉ nhút nhát với những người đàn ông khác. Còn đối với người đàn ông của mình, cô lúc nào cũng có thể đỡ trò treu ghẹo. Cô tự nhiên túm chặt áo ngủ của Hàn Ích Dương.

Hàn Ích Dương nghiêm chỉnh tựa người vào giường, sẵn sàng nói chuyện với cô.

Có điều Trình Điện Điện không thích ngồi cạnh giường tâm sự cùng Hàn Ích Dương. Bởi vì kiểu ngồi này rất giống một người mẹ đang cố tìm hiểu tiếp xúc với con trai. Do đó, cô nhanh nhẹn cởi dép, bò ngay lên giường. Trong một chốc Hàn Ích Dương ngây người, cô đã rúc vào lòng anh.

Dựa sát vào nhau thế này thật dễ chịu!

Cúi nhìn cô gái trong lòng mình, anh bỗng phần chần khác thường. Kỳ thực mẫu đàn ông hay được theo đuổi như Hàn Ích Dương rất xa cách, ít nói và không thích các cô nàng chủ động. Tuy nhiên khi đàn ông gặp đúng cô gái của mình, nguyên tắc này, mẫu chốt này, tiêu chuẩn này,... tất cả đều mất hết tác dụng.

Trình Điện Điện một tay đặt sau lưng Hàn Ích Dương, một tay ôm vòng thắt lưng gầy gò của anh, “Thủ trưởng, chúng ta nói về tuổi thanh xuân đi.”

Hàn Ích Dương thật sự không có tâm trạng để trò chuyện về vấn đề thanh xuân thuần khiết. Anh trở nên ngây ngô như một thiếu niên mới lớn. Lòng ngực của anh nóng hực, trong đầu và mắt anh chỉ còn làn da trắng muốt của Điện Điện đang áp sát vào anh. Da cô mịn đến mức có thể bắt ra nước... anh muốn dùng nước của cô dập tắt lửa trong người anh.

Nhưng Hàn Ích Dương vẫn là Hàn Ích Dương. Anh ho khan vài tiếng, mở miệng nói thế này với cô gái của mình, “Điện Điện, em về trước đi. Sáng mai chúng ta hãy thảo luận vấn đề này, được không, hmm?”

Chữ “hmm” cuối cùng bật ra từ cổ họng khô khốc và ngứa râm ran của Hàn Ích Dương.

“Anh mệt hả?” Trình Điện Điện nhướn mắt hỏi anh. Cô vẫn hết sức trong sáng và không hề có ý xấu với anh.

Rõ ràng là cô cố tình giả vờ ngây thơ nhìn anh! Hàn Ích Dương không biết trả lời thế nào. Anh thở dài thườn thượt, rồi phát hiện hơi thở của mình cũng nóng hổi. Kỳ thực đàn ông rất mâu thuẫn. Chẳng hạn như thủ trưởng Hàn, anh vừa điều chỉnh cánh tay cho cô gái trong lòng mình nằm thoải mái hơn, vừa ra vẻ đạo mạo, “Điện Điện, em không sợ anh có ý xấu với em à?”

“Dương nhiên không, đây là nhà của em.” Trình Điện Điện hiểu thấu suy nghĩ của Hàn Ích Dương, cô cười híp mắt, vươn tay sờ lông mày của anh, “Nếu không muốn, em chỉ cần kêu vài tiếng là ba mẹ lên ngay. Nhưng nếu em muốn...”

Trình Điện Điện còn chưa nói xong, Hàn Ích Dương đã nhìn sang chỗ khác, “Được rồi, em bắt đầu đi.”

Ánh sáng mờ ảo chiếu vào đôi nam nữ ôm nhau trên giường. Nói ôm nhau thực ra không đúng lắm, chính xác là Trình Điện Điện giống như bạch tuột quấn lấy người Hàn Ích Dương.

“Khi em còn đi học, em là lớp phó lao động suốt mấy năm liền, còn anh thì sao?” Trình Điện Điện bắt đầu đề tài “thanh xuân”. Trong lúc đợi Hàn Ích Dương trả lời, cô với tay qua người anh, tiến đến công tắc đèn.

Hàn Ích Dương run bắn người, “Điện Điện, em làm gì vậy?”

“Em tắt đèn, nói chuyện đâu cần bật đèn. Em tiết kiệm điện cho nhà em.” Trình Điện Điện nói như thể đó là điều dĩ nhiên.

Hàn Ích Dương lặng thinh. Nếu lúc này anh càng nói nhiều thì càng như đang che giấu gì đó.

“Hồi bé anh thế nào? Có phải cái kiểu đeo năm gạch* không?”

*Năm gạch mà Trình Điện Điện nói với Hàn Ích Dương là một việc xảy ra năm 2011 tại Trung Quốc. Ở Trung Quốc, đội thiếu niên tiên phong chỉ có các ký hiệu tương ứng là một gạch (tiểu đội trưởng), hai gạch (trung đội trưởng) và ba gạch (đại đội trưởng). Nhưng cậu bé được nhắc tới lại chụp hình mình đeo tận năm gạch, rồi đăng lên mạng và kèm theo lời bình gây sốc nên bị cư dân mạng phê phán dữ dội, thu hút sự quan tâm của xã hội.

“Làm gì mà năm gạch.” Hàn Ích Dương khẽ cười, “Anh đeo có ba gạch thôi.”

“Em chỉ được một gạch, mà anh có tới tận ba gạch.” Tay Trình Điện Điện lướt tới lướt lui trên lưng anh như đang đánh đàn dương cầm. Hàn Ích Dương căng thẳng, lật đặt chặn tay cô lại.

“Không ngờ em cũng được một gạch, chắc nhờ em lao động tích cực nên mới có chứ gì?” Hàn Ích Dương tự nhủ mình phải thả lỏng, không được khẩn trương.

“Anh coi thường em.” Trình Điện Điện muốn cắn Hàn Ích Dương một cái, “Em cũng từng làm gương cho người khác noi theo nữa cơ.”

Hàn Ích Dương vuốt tóc Trình Điện Điện, “Ồ, thì ra em giỏi đến thế...”

Trình Điện Điện khó chịu lắm lắm, “Thực ra hồi nhỏ, em không thích học một chút nào. Mãi đến cấp ba em mới cố gắng phấn đấu.”

“Anh biết.” Hàn Ích Dương đáp.

“Làm sao anh biết?”

“Vừa rồi ba em cho anh xem phiếu điểm cấp một của em, có chút...”

“Có chút gì?”

“Thê thảm.”

“Hàn Ích Dương!” Trình Điện Điện nhੌm khỏi ngực Hàn Ích Dương, Hàn Ích Dương lập tức nhấn cô xuống, giọng nói của anh khản đặc, “Đừng nhích tới nhích lui.”

Trình Điện Điện nở nụ cười, cô lại ngoan ngoãn nép vào lòng anh.

“Anh biết tại sao lên cấp ba em cố gắng học không?” Trình Điện Điện trở lại chuyện chính, giọng cô bình thường không chút cảm xúc.

“Đột nhiên thức tỉnh?”

“Là do mối tình đầu.” Trình Điện Điện nói. Đôi khi trong lòng ngay thẳng chính trực thì nội dung nói ra có mập mờ cách mấy cũng là một câu trần thuật bình thường. “Trước đây, em rất thích anh ta. Ba năm cấp ba, bốn năm đại học, tổng cộng bảy năm, sau đó em phát hiện anh ta đứng núi này trông núi nọ thì không thêm thích nữa...”

Đứng núi này trông núi nọ... Hàn Ích Dương ôm cô chặt hơn, “Em không sợ anh ghen à?”

“Em cố tình nói để anh ghen.” Trình Điện Điện cười tủm tỉm nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Hàn Ích Dương, “Nhưng thủ trưởng, anh phải tự tin.”

“Dĩ nhiên anh tự tin.” Hàn Ích Dương từ tốn nhấn mạnh, “Chẳng phải người còn đang nằm trong lòng anh ư?”

“Ồ ồ!” Trình Điện Điện “e thẹn” vùi mặt vào ngực Hàn Ích Dương, cô nói lí nhí, “Thủ trưởng, chắc trước đây cũng có nhiều cô gái cố gắng học tập để xứng đôi với anh...”

“Anh không biết nhưng nếu đúng như em nói cũng hay, coi như anh làm việc thiện.” Hàn Ích Dương nói.

Trình Điện Điện, “Đúng vậy! Đáng tiếc mấy cô gái đó không may mắn được như em. Chẳng phải chàng trai thần thánh của họ đang nằm trên giường ở nhà em ư?”

Hàn Ích Dương, “Khụ khụ khụ...”

“Thủ trưởng, khi nào về em sẽ kể anh nghe một bí mật.”

“Nói ngay không được ư?”

“Không được, em định tìm một chỗ thích hợp để kể anh nghe.”

“Được rồi, tùy em.” Hàn Ích Dương lại xoa đầu Trình Điện Điện.

Trình Điện Điện cũng phối hợp cọ người vào ngực anh.

Trai đơn gái chiếc gần gũi nhau vào đêm mùa hè thế này, chỉ cần đụng một chút là đã khiến nhiệt độ xung quanh tăng cao, đốt cháy phản ứng sinh lý. Đôi nam nữ trên giường đột nhiên im bật, mắt Hàn Ích Dương ngày càng sáng hơn.

Trình Điện Điện nhìn vào mắt Hàn Ích Dương, cô sốt ruột nuốt khan, đầu cô văng vẳng lời Cố Minh Minh nói với cô lúc nãy trong điện thoại, “Trình Điện Điện, cậu không muốn kiểm tra hàng sao...”

Kiểm tra hàng...

Kiểm tra bằng cách nào?

Trình Điện Điện khấn trương, bàn tay run run của cô trên lưng Hàn Ích Dương nhích từng chút từng chút xuống dưới.

Mà lần này Hàn Ích Dương cũng không giữ tay cô lại.

Trình Điện Điện không dám nhìn Hàn Ích Dương. Nhưng cô lại thấy nếu nói ra yêu cầu tiếp theo của mình mà không nhìn vào mắt anh thì không thành thật, vì vậy cô nghiêm túc ngẩng đầu, “Thủ trưởng... có thể cho em xem không?”

Xấu hổ quá! Ánh trăng bên ngoài như nghe thấy lời nói của Trình Điện Điện cũng lẩn vào mây đen, trong phòng tối mịt chỉ còn hai đôi mắt sáng ngời nhìn thẳng vào nhau.

“Tối như vậy, em nhìn không thấy đâu.” Hàn Ích Dương nhắc nhở. Anh vừa nói hết câu thì phát hiện mình điên rồi, điên thật rồi! Anh cái nói cái gì vậy? Lẽ ra anh phải đuổi cô gái này về phòng ngay tức khắc mới đúng chứ.

“Vậy em sờ...” Trình Điện Điện nuốt nước bọt, cất giọng nhác gờm hỏi anh.

Nếu Hàn Ích Dương không nghe sai thì trong lời nói của cô hình như có một tia năn nỉ...

Cùng lúc ở dưới lầu, ông Trình kể bà Trình nghe chi tiết chuyện giữa con mình và Triệu Mẫn, gồm việc Điện Điện thích Trình Minh Dương nhiều năm, rồi Triệu Mẫn lấy bí mật trong nhật ký của con mình ra làm trò hề.

Bà Trình nghe xong, trầm ngâm rất lâu. Hồi lâu sau, bà đứng dậy lên lầu, định tìm Trình Điện Điện nói chuyện. Nhưng lên tới nơi, bà gõ cửa phòng của Trình Điện Điện mãi mà không ai trả lời.

Giờ này còn sớm lắm mà, có khi nào con bà đang ở trong toilet không? Bà Trình gọi tên cô, “Điện Điện?”

Giọng bà Trình truyền đến thủ trưởng Hàn ở kế bên... Trình Điện Điện cũng nghe thấy, cô hoảng sợ giật thót tim, cô liền mạnh tay hơn.

Giờ khắc này có kích thích mạnh đến nhường nào, Hàn Ích Dương cũng chỉ thốt ra được tiếng rên rỉ yếu ớt, “Ừm...m...”

17. Chương 17

Có một số việc vừa hoang đường vừa kích thích, nếu làm cùng người yêu sẽ trở nên khác biệt hoàn toàn. Bên cạnh cảm giác hoang đường và kích thích, còn có khấn trương, xúc động, hiếu kỳ... và ngọt ngào.

Bây giờ, anh là của cô, cô là của anh. Họ có tình yêu, có vị trí đặc biệt trong tim đối phương. Họ có thể tự nhiên kể nhau nghe bí mật chôn sâu trong lòng, cũng có thể thăm dò nơi riêng tư nhất trên cơ thể đối phương.

Tiếp xúc tìm hiểu về giới tính trước để sau này trải nghiệm tường tận hơn chẳng?

Người có địa vị như Hàn Ích Dương rất am hiểu công tác tư tưởng. Và lúc này đây anh không ngừng áp dụng nó cho bản thân.

Hàn Ích Dương là một người đàn ông tương đối bảo thủ và thích sạch sẽ. Anh và cô cách biệt nhau một khoảng tuổi nhất định. Nhưng bây giờ anh chỉ là một người đàn ông chìm đắm trong tình yêu, anh muốn

cô nhận biết cơ thể của anh. Ý nghĩ này nảy ra không phải do dự vọng không chế đầu óc của anh, mà ngược lại anh tỉnh táo vô cùng. Tính chất đặc biệt của nghề nghiệp yêu cầu anh phải minh mẫn vào thời khắc quan trọng. Ngay giây phút này, anh tỉnh đến mức từng lỗ chân lông cũng mở ra.

Trình Điện Điện tự biết bản thân quá mức bạo dạn, cô nuốt khan hồi hộp. Rõ ràng cô và anh đều vã mồ hôi như tắm, không gian xung quanh cũng trở nên oi bức, nhưng tại sao cơ thể cô còn nhiều nước đến vậy? Một nơi nào đó trên người cô cứ ừn ừn ứa nước như thượng nguồn đổ về.

Vào lúc Trình Điện Điện mơ màng không còn biết gì, tay cô bị chụp lấy, lòng bàn tay đàn ông nóng hổi khiến tim cô vọt lên tận cổ. Cô tưởng anh sẽ gạt tay cô từ chối, đập cô xuống giường. Nhưng bàn tay này đang kéo cô nhích dần xuống dưới...

Quả là... đáng mong đợi! Trình Điện Điện chớp mắt, cô nằm gọn trong lòng Hàn Ích Dương chờ mong. Cô như một người khách hiếu kỳ mang trái tim nảy lên tận cổ được Hàn Ích Dương dẫn đi khám phá nơi thần bí nhất trên cơ thể anh. Đầu tiên là lướt qua khe rãnh, sau đó leo lên đồi cao, cuối cùng dừng chân ở hai gò đất nổi, cảm thụ “phong cảnh” nơi đây... Lúc thì “đi bộ ngược xuôi”, lúc thì “thăm hiểm rừng sâu”. Nơi này rất nóng cũng rất cứng, nhiệt độ cao như núi lửa đang hoạt động. Nó giống như cảm nhận của người khác về Hàn Ích Dương, anh điềm tĩnh cương trực nhưng không mất đi nhiệt tình. Cô cảm giác rõ ràng mỗi mạch đập bồng bồng nơi đó, chúng hơi hơi đáng yêu và rung động khó nói thành lời...

Nhưng cô rung động cái quái gì cơ chứ? Rung động vì tạo hóa thần kỳ và sức mạnh của con người?

Tay phải của Hàn Ích Dương dẫn Trình Điện Điện khám phá liên tục. Trong căn phòng tối mù im ắng đến lạ lùng, chỉ còn lại tiếng tim đập mạnh và tiếng hít thở gấp gáp của hai người. Khoảnh khắc này, dù chỉ là âm thanh một cây kim nhỏ bé rơi xuống đất cũng khuấy rối màn đêm tĩnh lặng, hướng chỉ là tiếng bước chân loạt soạt của bà Trình.

Trình Điện Điện biết mẹ lên lầu vì tiếng động này rất quen tai. Còn Hàn Ích Dương trải qua huấn luyện đặc biệt, anh có thể phán đoán chính xác độ tuổi và chiều cao của đối tượng qua tiếng bước chân, hướng hồ trong nhà cũng chỉ thừa thớt vài người. Tiếng bước đi dừng lại, vang tiếp sau đó là thanh âm đập cửa và giọng nói của bà Trình, “Điện Điện.”

Bà Trình sợ quấy rầy con rể ngoan ngổ ở sát vách nên bà cố tình đè thấp giọng nói. Tiếc là bà lại không biết ở căn phòng sát vách, con rể ngoan của bà đang bị chính bà mẹ vợ tốt là bà phá rối.

Tuy nhiều lúc đầu óc của bà Trình không linh động nhưng là người sắp qua tuổi năm mươi, đi vào phòng con lại không thấy ai thì bà cũng tự hiểu, mắng thầm mình làm bậy rồi.

Bà Trình hí hục xuống lầu, thở hồng hộc chạy vào phòng kêu ông Trình. Ông Trình hỏi bà chuyện gì xảy ra.

Bà Trình nắm tay ông Trình, bà sốt ruột lên tiếng, “Ông Trình, con không ở trong phòng, có khi nào, có khi nào...”

Ông Trình vuốt ve tay vợ mình, “Hai đứa nó mới lớn hay chưa xác định quan hệ? Trời nóng thế này... hai đứa nó phải giải nhiệt.”

Ông Trình nói có vẻ dễ dàng nhưng khi nhắm mắt, ông vẫn bùi ngùi than vãn, “Con sớm muộn gì cũng là của người ta...”

Biết mẹ đã xuống lầu, Trình Điện Điện đỏ mặt vùng khỏi lòng Hàn Ích Dương, muốn chạy đi vớt vát lại “trinh tiết”.

Hàn Ích Dương lại đề tay Trình Điện Điện xuống, “Bây giờ em về có thay đổi được gì không?” Giọng Hàn Ích Dương khàn khàn vang lên.

Trình Điện Điện cúi đầu suy nghĩ. Đúng thật, bây giờ cô về thì thay đổi được gì nữa đâu. Cô cũng không thể chạy ào xuống dưới, giải thích với ba mẹ là mình chỉ kiểm tra hàng mà thôi.

Nhưng hàng đã kiểm xong rồi, cô ở lại làm gì? Trình Điện Điện quay sang nhìn Hàn Ích Dương. Cô còn chưa suy nghĩ sáng suốt, miệng đã bị anh cướp lấy...

Tình đến người tự say. Họ cùng lần chiêm, triền miên cuồng nhiệt từng chút từng chút một. Không ngờ đến bước cuối cùng đổi hỏi con người tỉnh táo, họ vẫn sáng suốt dừng lại. Mặc dù từ đầu tới cuối, thủ trưởng Hàn không tìm tòi sâu vào trong nhưng khi kết thúc, anh vẫn thỏa mãn khôn xiết. Sau khi thu dọn “chiến trường”, Hàn Ích Dương lại với tay sờ soạng bấp dùi trắng mịn của cô gái nằm trong lòng anh, đặt nụ hôn lên vành tai cô.

Thứ càng quý báu càng phải trân trọng. Biểu đạt tình yêu có rất nhiều cách, vừa rồi cũng là một cách. Anh sẽ giữ gìn lần đầu tiên quý giá cho đêm tân hôn.

Sáng sớm hôm sau, Trình Điện Điện tỉnh dậy, thấy mình và thủ trưởng Hàn đang nằm ôm cổ nhau. Ánh ban mai phủ xuống, chiếu lên ngũ quan thanh tú của Hàn Ích Dương, cảm giác hạnh phúc chưa từng có trôi dạt trong lòng Trình Điện Điện.

Một buổi sáng tinh mơ tươi đẹp cùng một người đàn ông tốt, tất cả đều là của cô.

Bàn tay đặt trên lưng Trình Điện Điện đột nhiên thu lại, cô mở mắt chào anh, “Chào buổi sáng.

“Chào buổi sáng.”

“Thì ra anh đã dậy từ lâu.”

“Anh nhìn em một lúc lâu rồi.”

“Nhìn em làm gì?” Mặt cô đỏ bừng.

“Nhìn em ngủ say.” Kỳ thực Hàn Ích Dương muốn nói, nhìn em ngủ như heo. Có điều nói vậy sẽ làm hỏng không khí.

Thực ra Hàn Ích Dương đã dậy từ sớm. Anh vừa ngắm nghía cô gái ngủ trong lòng mình, vừa chờ bầu trời bên ngoài sáng lên với trái tim tràn ngập hạnh phúc và ấm áp.

Hàn Ích Dương theo Trình Điện Điện về quê tổng cộng ba ngày. Anh theo cô đi gặp họ hàng, thăm thú danh lam thắng cảnh, thưởng thức các món ăn đặc sản ở Lộc Kiều. Ngày cuối cùng trước khi quay lại thành phố S, Trình Điện Điện dẫn Hàn Ích Dương mang quà đến thăm nhà Triệu Mẫn.

Ông Triệu là một người đam mê võ hiệp. Cứ nhìn ông đặt tên cho con gái Triệu Mẫn thì cũng biết ông yêu thích nhân vật dưới ngòi bút của Kim Dung đến nhường nào. Trình Điện Điện đến chơi, ông Triệu niềm nở kêu cô ngắm hai chậu hoa lan mà ông vừa trồng.

Bà Triệu đi đứng không tiện nên phải nhờ người giúp việc đi chợ mua đồ ăn. Bà giữ cô lại ăn cơm, cô lắc đầu từ chối, “Bọn con không ăn cơm đâu, bọn con chỉ đến thăm cô thôi ạ.”

“Không ăn cơm sao được.” Bà Triệu không kìm được, quan sát Hàn Ích Dương, “Cô mừng lắm, bây giờ con và Mẫn Mẫn đã tìm được bến đỗ của đời mình.”

Trình Điện Điện cười hì hì trò chuyện với bà Triệu, Triệu Mẫn gọt hoa quả bưng lên.

Cô hay đánh giá Triệu Mẫn này nọ. Nhưng bà Triệu là bà Triệu, bà là một người lớn hiền hậu dễ gần. Trước đây mẹ thường kể tình cảm của mẹ và bà Triệu cho cô nghe, làm sao hoạn nạn gặp chân tình, làm sao kết nghĩa chị em.

Cô nghe xong còn ước ao, “Con ước mình được như mẹ và cô Triệu.”

“Chẳng phải con và Mẫn Mẫn cũng thế ư?” Bà Trình phản bác.

“Không giống đâu.” Khi ấy, Trình Điện Điện nói thầm trong lòng mình như vậy.

Triệu Mẫn tiễn cô và thủ trưởng Hàn ra về, cô ta bày ra vẻ mặt tươi cười dặn dò Hàn Ích Dương dăm ba câu, “Nhất định phải tốt với Điện Điện của em, không thôi em sẽ cướp cậu ấy khỏi tay anh.”

Hàn Ích Dương gật đầu, im lặng đặt tay lên vai Trình Điện Điện.

Trên máy bay về thành phố S, Trình Điện Điện gồi đầu lên vai thủ trưởng hồi tưởng lại tình cảm của cô và Triệu Mẫn.

Hồi ba vừa mở quán ăn, mọi tài sản đều mang ra cầm cố làm vốn, trong nhà rất túng thiếu. Ba mẹ bận bịu kiếm sống, không có thời gian lo lắng cho cô. Cô nhớ buổi trưa không ai đến đón, bà Triệu sẽ dẫn cô và Triệu Mẫn về nhà ăn cơm.

Ngày đó, cô và Triệu Mẫn thường xuyên trao đổi đồ chơi, văn phòng phẩm, quần áo, cùng ăn chung một viên kem. Triệu Mẫn được tặng váy công chúa xinh xắn, cô ta cũng không tiếc đưa cho cô mặc.

Chưa đầy một năm, ba làm ăn sinh lời, xe đạp trong nhà đổi thành xe hơi. Mà lúc này chú Triệu và cô Triệu lại thất nghiệp.

Ông Triệu bèn qua học nấu ăn với ba. Quãng thời gian đó, Triệu gia và Trình gia rất thân thiết. Có điều cô lại cảm thấy quan hệ giữa mình và Triệu Mẫn thay đổi. Chẳng biết từ lúc nào, người cùng đi toilet với Triệu Mẫn đã không còn là cô; chơi nhảy dây, Triệu Mẫn cũng nói cười với một cô bạn khác; tan học, Triệu Mẫn cũng không chơi cùng cô...

Thế nhưng khi Triệu gia và Trình gia gặp mặt, Triệu Mẫn vẫn gần gũi với cô như chị em.

Có lần cô dốc hết can đảm hỏi Triệu Mẫn, “Mẫn Mẫn, cậu ghét mình sao?”

“Làm gì có! Điện Điện, tại sao cậu nghĩ như vậy?”

Trình Điện Điện cũng thấy mình nghĩ ngợi lan man.

Mùa hè của hai năm sau đó, ba cho tiền cô và Triệu Mẫn đến thành phố S tham dự trại hè ở biển...

Trình Điện Điện ngủ một giấc trên máy bay. Đến khi tỉnh dậy, Trình Điện Điện thấy Hàn Ích Dương đang lau nước mắt cho cô.

“Mắt em chảy ghèn.” Hàn Ích Dương mở to mắt nhưng vẫn nói dối.

Trình Điện Điện nghẹn ngào, “Rõ ràng là nước mắt cơ mà...”

“Em không nỡ đi về à?” Hàn Ích Dương trầm tư, “Nếu vậy, anh sẽ kêu ba mẹ mau đến nhà em xin cưới, lần sau mình lại quay về.”

“Không có, em chỉ nằm mơ thôi.”

“Ừm, em mơ thấy gì?”

“Em mơ thấy mình rớt xuống nước...” Trình Điện Điện ôm chặt thắt lưng của Hàn Ích Dương, “Ghê lắm.”

“Đừng sợ.” Giọng Hàn Ích Dương nghe như dỗ dành trẻ con, “Em đừng sợ, anh bơi rất cừ.”

18. Chương 18

Hàn Ích Dương tình cờ gặp bạn học cấp ba ngoài sân bay của thành phố S. Trong lúc Trình Điện Điện rùng mình vì cái bụng tròn vo của anh ta, Hàn Ích Dương giới thiệu, “Đây là vợ sắp cưới của anh.”

Người đàn ông bụng bự vươn tay, “Chào chị dâu! Ngày xưa, em là bạn cùng chơi bóng với anh Ích Dương.”

Trình Điện Điện rất thích cách gọi “chị dâu” của anh ta. Cô vừa bắt tay vừa nói, “Xin chào, xin chào.”

Hai người ra khỏi đại sảnh sân bay. Trình Điện Điện đưa mắt nhìn dáng người đạt chuẩn của thủ trưởng nhà mình, cô khoác tay anh, “Em phát hiện chỉ đàn ông độc thân mới giữ được dáng chuẩn.”

Hàn Ích Dương nhếch miệng, “Thế là tiêu rồi, anh sắp kết hôn.”

“Anh đừng lo, sau này chúng ta sẽ cùng nhau vận động.”

Chữ “vận động” trong miệng Trình Điện Điện là thuần khiết không gì sánh bằng. Vận động theo ý cô là chơi bóng, nhảy dây, leo núi,... chỉ có điều chữ này lọt vào tai Hàn Ích Dương lại không được trong sáng như vậy. Anh nghiêng đầu nhìn cô gái đang vẫy tay đón xe, khoe miệng không kìm được cong lên.

Tốt! Cùng nhau vận động!

Không nghi ngờ gì, bữa tối Trình Điện Điện và Hàn Ích Dương ăn ở Hàn gia. Trình Điện Điện mang quà đến gửi ọi người trong Hàn gia. Cô biểu ông Hàn bà Hàn đặc sản của Lộc Kiều, tặng Châu Thương Thương mặt nạ và kem dưỡng da, cho Ngưu Bì Đường một hộp đồ chơi mười hai con giáp bằng gỗ xinh xắn. Những món quà này đều do cô và thủ trưởng Hàn cùng đi dạo mua về.

Trình Điện Điện tặng quà lần lượt ọi người. Ngưu Bì Đường lại gần gửi gọi cô là “bác gái nhỏ”.

Sau bữa tối, Trình Điện Điện cùng chơi với Ngưu Bì Đường. Cô bày bộ đồ chơi mười hai con giáp có dây cốt ra ngoài. Ngưu Bì Đường bốc ra ba con trâu, ngựa và dê, vắn dây cốt cho chúng chạy đua với nhau, còn Trình Điện Điện ngồi một bên làm trọng tài.

Trình Điện Điện phát hiện làm trọng tài cho Ngưu Bì Đường chẳng đơn giản chút nào. Trong ba đứa bé, Ngưu Ngưu là tuân thủ quy tắc nhất. Nhưng chỉ có một đứa bé chơi đúng luật thì đâu được gì. Bì Bì chơi ăn gian, còn Đường Đường lại cầm con thú đẩy đi cho nhanh...

Trình Điện Điện cầu cứu Hàn Ích Dương. Hàn Ích Dương kéo một đứa bé ra răn đe, “Bì Bì, bác từng dạy phải chơi đúng luật, con nhớ không?”

Bì Bì đang đắc ý đột nhiên cúi gằm đầu, cậu bé xổ ra một tràng lưu loát, “Bì Bì biết Bì Bì không ngoan, Bì Bì chơi ăn gian. Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, trò chơi có luật trò chơi. Bì Bì sai rồi...”

Bì Bì nhận lỗi với Hàn Ích Dương. Cậu bé tuôn ra trôi chảy vẻ như đã thuộc nằm lòng từ lâu hoặc như kiểu kiểm điểm này đã lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần.

“Còn Đường Đường?” Hàn Ích Dương quay qua nói với Đường Đường, “Hành khúc ông nội dạy con lần trước có câu gì?”

“Mỗi quân nhân phải nhớ ba điều...” Đường Đường gục đầu suy nghĩ thật lâu, “Nhưng Đường Đường không phải quân nhân, bác mới là quân nhân. Đường Đường là con nít. Ông nội nói con nít làm sai là bình thường...”

Không chịu nổi nữa rồi! Tại sao lại có đứa bé đáng yêu đến vậy cơ chứ! Trình Điện Điện ôm Đường Đường vào lòng, “Hôn bác gái nhỏ một cái, bác gái nhỏ cho Đường Đường hạ hạnh nhất, chịu không?”

“Chụt...” Đường Đường lập tức hôn bác gái nhỏ một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé cười tươi như hoa.

Trình Điện Điện nhìn Bì Bì và Ngưu Ngưu, cô xoa đầu hai đứa bé, “Nhường em gái ha!”

Ngưu Ngưu hiểu chuyện gật đầu. Còn Bì Bì tranh giành hơn thua đến mấy, cũng chỉ là một đứa bé hay quên. Trình Điện Điện từng chứng kiến một giây trước cậu bé còn gây gỗ với Đường Đường, một giây sau đã xáp đến nói chuyện với cô bé.

Trình Điện Điện và Hàn Ích Dương cùng chơi với Ngưu Bì Đường trên lầu. Ở dưới nhà, bà Hàn tranh thủ dặn dò Hàn Tranh, “Anh cả chắc chẳng biết yêu đương gì đâu, con mau giúp nó đi.”

“Con giúp thế nào đây? Mấy việc này làm sao giúp được hả mẹ?!” Hàn Tranh lườm nguýt bà Hàn.

“Con, con, con không thể tìm cơ để hai đứa nó được ở cạnh nhau nhiều hơn ư?”

Hàn Tranh khó hiểu, “Chẳng phải họ đang ở cạnh nhau à?”

Nói thì nói vậy! Hàn Tranh vẫn thông dong lên lầu, anh tựa vào cửa, bắt chuyện với “đôi nam nữ đang yêu nhau thắm thiết”, “Tối nay, em và Thương Thương đến Hằng Đức ăn khuya, anh chị muốn đi cùng không?”

Hàn Ích Dương là kiểu người có số lần ăn khuya đêm không quá bàn tay trong vòng một năm. Anh hỏi Trình Điện Điện, “Em muốn đi không?”

Trình Điện Điện rất thích ăn khuya. Cô lại còn một ngày rưỡi phép, buổi đêm tuyệt vời như thế này, nếu không làm thêm chút gì đó, hình như hơi phí phạm?

Hai đôi nam nữ ra ngoài, chắc chắn Ngưu Bì Đường là “ba bóng đèn nhỏ” với công suất hoạt động cao. Do đó, Hàn Tranh và Châu Thương Thương, Hàn Ích Dương và Trình Điện Điện trốn ra bằng cửa sau của Hàn gia, rồi đi vòng lên trước lấy xe.

Khi Ngưu Bì Đường nhớ ba, mẹ, bác trai lớn, bác gái nhỏ, bộ trưởng Hàn và bà Hàn dẫn ba đứa bé đi mở cửa khắp các phòng, sau đó giả vờ lên tiếng, “Ở đây không có sao? Ông nội dẫn Ngưu Bì Đường lên lầu tìm, chắc ba mẹ trốn trên đó đấy.”

“Ô kìa, ở đây cũng không có luôn.”

“Kỳ quá, trốn đâu rồi?”

“À, ông nội biết rồi, chắc đang trốn trong vườn hoa sau nhà. Ông cháu mình ra đó nào.”

“...”

Đến Hằng Đức gồm Hàn Tranh, Châu Thương Thương ngồi ở ghế trước, đằng sau là Hàn Ích Dương và Trình Điện Điện.

Hằng Đức là một sơn trang nghỉ mát, do nằm ở địa thế cao nên đi hết đường cao tốc, lại phải chạy vòng tiếp lên núi. Vào mùa hè thế này, rất nhiều xe cá nhân chạy đi Hằng Đức. Do đó đã tám giờ rưỡi tối, đường xá vẫn đông đúc xe đến xe đi.

Suốt hành trình dài một giờ, bốn người trò chuyện rôm rả về thức ăn, cảnh đẹp và... sức khỏe sinh sản. Một niềm vui quen thêm bạn mới khi đi du lịch cùng người yêu. Khu du lịch đông nghìn nghịt vào mùa hè. Ánh đèn đường trải dài trên đường lên Hằng Đức vào buổi tối. Quần thể kiến trúc cổ kính hiện ra như một ngọn núi lớn vắng lặng từ từ hé mở tiên cảnh nhân gian. Khu du lịch phức hợp sang trọng có khu ẩm thực, suối nước nóng, khu điện tử, sân trượt băng, khu vui chơi giải trí, karaoke,...

Sau bữa ăn khuya, hai đôi nam nữ cùng đến khu điện tử tranh tài quyết liệt.

Hàn Ích Dương chơi kém hơn Hàn Tranh nhưng Trình Điện Điện lại chơi hay hơn Châu Thương Thương. Ném bóng rổ, đua xe 3D là chuyện nhỏ với cô. Vì vậy khi đấu tay đôi, Trình Điện Điện anh dũng như một chàng trai thực thụ, cô mạnh mẽ đòi lại những gì Hàn Ích Dương đã mất.

Châu Thương Thương thua thê thảm, cô xấu hổ vô cùng. Hàn Tranh vội thì thầm dỗ dành cô, “Thương Thương, chúng ta chỉ chơi cho vui thôi.”

Đi khỏi khu điện tử, Châu Thương Thương và Trình Điện Điện tay nắm tay đi trước, theo sau là Hàn Ích Dương và Hàn Tranh. Nhìn thế này lại giống bạn bè thời đại học cùng nhau đi chơi. Dĩ nhiên... đáng về nghiêm túc của thủ trưởng Hàn, trông hơi buồn cười.

Tiếp theo họ đến suối nước nóng. Mọi sắp xếp tối nay đều do vợ chồng Hàn Tranh và Châu Thương Thương bày ra.

Suối nước nóng cung cấp nhiều gói dịch vụ khác nhau. Hàn Tranh ôm vợ xem lướt qua các gói dịch vụ, “Em và Thương Thương chọn gói tình nhân, hai người thì sao?”

Quá đáng lắm, coi thường anh không có giấy đăng ký kết hôn? Mặt Hàn Ích Dương vô cảm quét qua bảng dịch vụ, anh hỏi Trình Điện Điện, “Em thích gói trị liệu nào?”

Vốn định chọn gói tắm nước nóng tình nhân... nhưng đến cuối cùng còn chưa hưởng thụ đã phải chia thành hai phòng. Trình Điện Điện và Châu Thương Thương một phòng, hai anh em Hàn Tranh và Hàn Ích Dương một phòng.

Hàn Ích Dương là quân nhân. Dù làm gì ở đâu, anh đều ngồi thẳng lưng. Tắm nước nóng cũng không ngoại lệ.

Hàn Tranh tựa vào tường, vươn chân đá Hàn Ích Dương, “Anh, em xin anh đừng ngồi kiểu đó. Anh làm em thấy mình như đang luyện công với anh vậy đây.”

Hàn Ích Dương nhượng mắt nghĩ đến một vấn đề, “Em nghĩ trước khi cưới có cần cầu hôn không?”

“Dĩ nhiên cần.”

“Phải chuẩn bị thế nào mới tốt?”

“Anh định làm hả?” Đôi mắt đang nhắm lại ung dung của Hàn Tranh mở ra, bắt gặp ánh nhìn của Hàn Ích Dương, anh mỉm cười, “Anh muốn cầu hôn kiểu nào? Lãng mạn hay thực tế? Hay anh cầu hôn cho oai đi. Bữa trước, em lên mạng thấy có thằng nhóc quân nhân dân nguyên một hàng xe quân đội cầu hôn bạn gái. Anh có thể tham khảo kiểu đó. Cấp bậc cỡ như anh, chắc cũng điều được phi cơ chiến đấu và tàu chiến nhỉ?”

Hàn Ích Dương phớt lờ Hàn Tranh.

Hàn Tranh cười cười, xấp đến Hàn Ích Dương. Anh thu lại gương mặt bốn cột, bắt đầu góp ý nghiêm túc cho người đàn ông sống độc thân lâu năm của Hàn gia.

Hai người phụ nữ ở căn phòng bên kia vừa ngâm nước nóng vừa đắp mặt nạ. Nhiều khi phụ nữ không thân nhau mấy cũng có cách tìm ra đề tài chung để tâm sự. Họ có thể trò chuyện từ mỹ phẩm đến tình cảm.

Kết giao bạn bè phải nhờ vào duyên phận. Trình Điện Điện và Châu Thương Thương rất có duyên này.

Có vài bạn bè biết mấy chục năm cũng không cách nào tâm sự thật lòng, nhưng có vài người chỉ mới gặp đôi lần đã có thể dốc hết ruột gan.

Trình Điện Điện biết một ít chuyện về Châu Thương Thương nhưng cô không phải người lắm mồm. Cô biết trước khi Châu Thương Thương kết hôn với em trai của Hàn Ích Dương từng có một đời chồng. Cô biết chuyện này trước khi quen Hàn Ích Dương. Đến khi quen Hàn Ích Dương, cô cũng không tìm hiểu sâu xa. Tiếp xúc với Châu Thương Thương, cô cảm thấy Châu Thương Thương thật sự rất hạnh phúc.

Đứng trước hạnh phúc, chuyện kết hôn lần một hay lần hai đâu phải vấn đề quan trọng. Mỗi người phụ nữ đều khát khao tình yêu và hôn nhân thuận buồm xuôi gió, nhưng đôi lúc không phải chỉ cố gắng là được.

Vốn dĩ Châu Thương Thương và Trình Điện Điện không nói về đề tài này, thậm chí đã lâu lắm rồi Châu Thương Thương cũng không tâm sự chuyện này với ai. Mọi suy nghĩ và cảm nhận của cô đã theo người đó biến mất khỏi thế gian. Anh nằm xuống mồ, đoạn chuyện cũ của cô cũng bỏ vào chai chôn cùng vào bùn đất.

Trước khi tắm nước nóng, Trình Điện Điện và Châu Thương Thương vào phòng thay quần áo, lại vô tình gặp người quen. Người quen của Hàn Ích Dương... Khương Thiên Dung.

Trình Điện Điện không nhận ra Khương Thiên Dung, nhưng Khương Thiên Dung nhận ra cô.

Trình Điện Điện cảm thấy Khương Thiên Dung quá mức lịch sự. Nói đúng ra cô và cô ta không quen biết nhau, gặp gỡ không cần chào hỏi nhưng Khương Thiên Dung không chỉ chào hỏi, mà còn hẹn cô rảnh rồi đi uống nước.

Đúng là chỉ uống nước thôi ư? Trình Điện Điện chỉ muốn phun nước ngọt dim chết cô ta. Cô là cao thủ ghét thăm, nói thẳng thì cô có vẻ hơi nhỏ nhen. Ngay lúc cô đang nghĩ cách từ chối, Châu Thương Thương giải vây giúp cô, nói khách sáo vài câu rồi đi.

“Cô ta là mối tình đầu của Ích Dương.” Trong hồ nước nóng, Trình Điện Điện vừa đắp mặt nạ cho Châu Thương Thương vừa nói.

“Mối tình đầu? Mình chưa nghe Hàn Tranh nói bao giờ.” Châu Thương Thương nói.

“Chuyện lâu lắm rồi, mối tình đầu từ thời cấp ba.” Trình Điện Điện là người đứng ngoài chăm chú theo dõi tuổi trẻ của Hàn Ích Dương, vì vậy có vài việc về anh cô biết rất rõ.

“Cậu có để ý không? Mối tình đầu thường không bền lâu.” Châu Thương Thương chớp mắt, động tác của cô mềm mại y hệt Đường Đường. Trình Điện Điện hoài nghi người phụ nữ trước mắt cô có thật đã là mẹ của ba đứa bé hay không?

“Mình không để ý nhưng mối tình đầu chắc chắn quý giá. Nói thật mình không dám hỏi thủ trưởng chuyện này. Mình nghe nói Khương Thiên Dung vẫn chưa kết hôn. Thương Thương, cậu nghĩ có phải cô ta đang đợi thủ trưởng không?”

Đột này đổi lại là Châu Thương Thương đắp mặt nạ cho Trình Điện Điện. Châu Thương Thương cẩn thận vuốt đều mặt nạ, cô nói, “Cứ cho là cô ta chờ đợi thủ trưởng nhà cậu thì liên quan gì đến cậu và anh cả? Cậu phải tin tưởng anh cả.”

“Nhưng mình không tự tin.” Trình Điện Điện kéo tay Châu Thương Thương.

Châu Thương Thương bỗng nhiên nở nụ cười, “Điện Điện, cậu gọi mình nhớ đến bản thân ngày xưa...”

Trình Điện Điện, “Trước đây cậu thế nào?”

“Cậu giống mình ngày trước, rõ ràng hạnh phúc nằm ngay trước mắt nhưng lại hoài nghi nó có thuộc về bản thân, bản thân còn xứng đáng có nó hay không? Thậm chí còn ngờ vực người đàn ông hứa hẹn mang đến hạnh phúc ình, liệu có ngày nào đó anh ta lại đâm một nhát vào tim mình hay không?”

Trình Điện Điện im lặng lắng nghe.

“Bây giờ cậu nhìn mình đi. Có phải mình rất tốt không? Trước đây, mình luôn nghĩ hạnh phúc không cần cố gắng vì nó phụ thuộc vào vận mệnh tốt hay xấu của phụ nữ. Nhưng sự thật không phải vậy. Hạnh phúc cần nỗ lực vun đắp, cần hao tổn tâm tư và sức lực. Hai người đến với nhau do duyên phận, nhưng hai người chung sống cần tấm lòng. Ví dụ như anh ấy yêu cậu nhiều một chút, cậu phải đáp lại anh ấy nhiều một chút. Nếu hai người đều làm vậy sẽ cảm thấy hạnh phúc trọn vẹn, phải không?”

Trình Điện Điện nghe Châu Thương Thương tâm sự, cô xúc động khôn xiết. Trình Điện Điện gạt mạnh đầu, sự nghĩ đến một việc, cô áp sát Châu Thương Thương, “Thương Thương, mình lấy thủ trưởng có phải sẽ thành chị dâu của cậu không?”

Châu Thương Thương cười cười. Nước nóng bốc hơi ngùn ngụt, mọi thứ bỗng trở nên im ắng lạ thường.

Trình Điện Điện cảm thấy Châu Thương Thương an ủi cô nhiều như vậy, cô cũng nên nói chuyện, “Hạnh phúc là cần tìm kiếm. Cứ tìm tìm tìm, tìm người này không được thì tìm người khác.”

Châu Thương Thương quẹt vội giọt lệ nơi khóe mắt, cô lúng túng nói nhỏ, “Nước trong mặt nạ chảy vào mắt...”

Trình Điện Điện cười hì hì, “Đúng vậy, mặt nạ này nhiều nước quá!”

Đôi khi con người rơi nước mắt không phải vì khó chịu, cũng không phải vì hiện tại bất hạnh, mà vì nhớ, chỉ đơn thuần là nhớ đến người xưa. Người đó có thể không còn là chồng, cũng không phải bạn bè của bạn. Nhưng người đó đã từng đóng một vai trò nhất định, cùng đi qua năm tháng quan trọng trong cuộc đời. Dù quá khứ ngọt ngào hay chua xót, trí nhớ vẫn còn nên sẽ có hồi tưởng.

Trình Điện Điện muốn hỏi thêm về Hàn Ích Dương và Khương Thiên Dung. Nếu hôm nay cô không trùng hợp gặp Khương Thiên Dung, nếu Khương Thiên Dung vờ như không thấy cô hay chỉ chào hỏi đơn giản, cô sẽ không để tâm đến chuyện này. Thế nhưng Khương Thiên Dung lại muốn hẹn cô đi uống nước.

Vì vậy cô có nên hỏi ý kiến của thủ trưởng đại nhân? Coi anh có cho phép cô đi hay không?

Sau khi tắm nước nóng, bốn người đều qua đêm ở Hằng Đức.

Bốn người chia ra ở hai phòng uyên ương. Đôi có giấy chứng nhận kết hôn thoải mái ôm nhau vào trong, còn đôi không có thì... nắm tay đi dạo một vòng... rồi cũng dắt nhau đi vào.

Giường đôi trong phòng uyên ương rất lớn. Hàn Ích Dương ôm Trình Điện Điện ngủ. Nội tâm của Trình Điện Điện không ngừng đấu tranh, một lúc sau cô lên tiếng, “Thủ trưởng, tại sao anh chia tay với mối tình đầu?”

19. Chương 19

Sở trường của phụ nữ là bối móc vấn đề, còn đàn ông là giải quyết vấn đề. Đặc biệt trong chuyện tình yêu nam nữ, phụ nữ rất thích hỏi đủ loại vì sao. Vì sao hẹn hò yêu đương? Vì sao chia tay? Hình như mọi việc chia ly tụ họp trên thế giới này đều cần có một lý do.

Đối với câu hỏi “Vì sao chia tay” này của Trình Điện Điện, Hàn Ích Dương thật sự không biết trả lời thế nào.

Tại sao anh chia tay với Khương Thiên Dung?

Có một số việc trôi qua quá lâu, lâu đến mức rất nhiều rất nhiều chi tiết đã bị lãng quên, mà chính những chi tiết vụn vặt này lại là nguyên nhân dẫn đến chia tay, nhưng rốt cuộc chúng là gì?

Hàn Ích Dương suy nghĩ cẩn thận, hình như anh bị Khương Thiên Dung phản bội.

Khương Thiên Dung bắt cá hai tay nhưng chuyện này không quan trọng với anh.

Trình Điện Điện thấy Hàn Ích Dương im lặng, cô nghĩ anh không muốn trả lời, dợm dời nói sang chuyện khác. Đúng lúc này Hàn Ích Dương lại lên tiếng.

“Tình tình không hợp. Cô ấy thích một anh chàng khác.”

“Sao cơ?” Trình Điện Điện không kiềm nén được cảm giác kinh ngạc, “Thì ra là anh bị đá!”

Hàn Ích Dương mỉm cười, “Có thể nói là vậy.”

Không phải mối tình đầu nào cũng đẹp nên thơ. Nhiều khi nó chỉ là một đoạn tình cảm ngây thơ vô tri, bắt đầu mơ hồ, gặp gỡ qua loa rồi kết thúc chóng vánh.

Tốt nghiệp cấp ba, Hàn Ích Dương vào học viện quân sự, còn Khương Thiên Dung đậu vào một cao đẳng loại hai ở thành phố S. Nhận được giấy báo trúng tuyển, Khương Thiên Dung gắng hỏi Hàn Ích Dương, có vì cô ta thi không tốt mà ghét bỏ cô ta chăng.

Học tập phải nói đến tư chất nhưng Hàn Ích Dương không muốn đả kích Khương Thiên Dung. Anh an ủi, “Việc này không quan trọng, học tập không phải thước đo thành công của một người... chẳng hạn như còn nhiều người không có thể mạnh...”

“Em thì sao?”

“Em hát rất hay.” Hàn Ích Dương cố gắng tìm kiếm ưu điểm của Khương Thiên Dung.

“Tốt! Mỗi ngày em đều sẽ hát cho anh nghe.” Khương Thiên Dung hài lòng đáp án của anh.

Học tập không phải thước đo của một người...

Hàn Ích Dương cũng từng nói vậy với Dương Hân ở buổi tiệc chia tay. Về sau, Hàn Ích Dương hồi tưởng lại rất nhiều chuyện. Đời này anh từng làm nhiều việc, nói qua nhiều câu, nhưng điều duy nhất khiến anh hối hận chính là câu từng nói ngày hôm đó với Dương Hân.

Đúng vậy, anh hối hận vì đã nói như vậy với cô ấy vào buổi tối ở Thiên Nhai.

Ở buổi tiệc tốt nghiệp, anh uống khá nhiều rượu cùng các nam sinh chung lớp. Mặc kệ mẫu người thế nào, đối mặt với chia ly đều sẽ trở nên đa cảm. Bạn bè gắn bó suốt ba năm, Hàn Ích Dương không phải không luyến tiếc, nhưng cái anh luyến tiếc nhất là tháng ngày tự do cuối cùng trong cuộc đời.

Trong tuổi trẻ đã qua của Hàn Ích Dương, anh cũng như nhiều bạn bè khác thường chất vấn cuộc đời được an bài sẵn của bản thân. Từ nhỏ cắp sách đến trường, anh luôn chứng tỏ mình là giỏi nhất. Sau khi vào học viện quân sự, anh cũng trở thành một quân nhân ưu tú.

Khi nhiều đứa bé còn chưa biết đất nước và nhân dân là gì thì anh đã nhớ thế nào là trung với nước, hiếu với dân. Nhưng niềm tin của một người với sự chấp nhất đã hình thành từ lâu sẽ biến đổi theo tuổi tác. Thời gian trôi qua sẽ nảy sinh nghi vấn, như người say rượu thường hay suy nghĩ miên man.

Không thể không nhắc tới, nguyên nhân khiến anh đồng ý sự theo đuổi của Khương Thiên Dung là do thời gian đó, anh có những suy nghĩ tiêu cực, đúng lúc có người hỏi anh, “Hàn Ích Dương, em thích anh, chúng ta hẹn hò đi.”

Khi ấy anh đã nghĩ, nếu thử tiếp thu sự vật mới, liệu anh có thay đổi không?

Buổi tiệc tốt nghiệp còn chưa kết thúc, Hàn Ích Dương đã rời khỏi phòng, đi lên tầng cao nhất của khách sạn. Tòa nhà cao hơn mười tầng, ở đây có thể ngắm nghía muôn vàn vì sao. Anh bước tới gần lan can, đưa mắt nhìn xuống thành phố, dòng xe đông đúc tụ họp thành dòng sông rực rỡ ánh đèn chảy uốn khúc.

“Cậu lên đây làm gì?”

Dương Hân lên trước cả Hàn Ích Dương. Đột nhiên trông thấy Dương Hân, Hàn Ích Dương hơi khựng người, anh nhìn cô bạn cùng lớp đang tựa vào một bên khác của lan can, miệng anh xếch lên, “Ồ dưới ồn ào, tôi lên đây hóng gió.”

Hàn Ích Dương không có ấn tượng mấy về Dương Hân. Hoặc có thể nói anh không để tâm đến mọi người trong lớp. Anh biết tên của họ nhưng không ai lưu lại cảm nhận chủ quan trong lòng anh. Ví dụ như cô gái Dương Hân này là dạng người như thế nào, anh không quan tâm. Cũng có thể anh ấn tượng đôi chút về cô gái tên Dương Hân là do thắc mắc tại sao cô ấy cứ nói chuyện gắt gỏng với anh.

Hàn Ích Dương nghĩ, có phải anh từng làm rách lòng cô ấy không?

Hàn Ích Dương không nói thêm gì, gió trên lầu hơi lớn thổi áo sơ mi của anh rung phấp phật. Anh cảm thấy đầu óc trống rỗng, không cần suy nghĩ như lúc này thật thoải mái.

Dương Hân đứng cạnh anh bất ngờ lên tiếng, “Cậu chọn trường nào?”

“Tôi?” Hàn Ích Dương nhìn xa xăm, “Học viện quân sự.”

“Ồ.”

Sau đó hai người lại im bật. Hàn Ích Dương định đi xuống dưới. Trước khi đi, anh ngoảnh nhìn Dương Hân. Khả năng quan sát của anh rất khá, anh biết cảm xúc của Dương Hân đang bất thường.

Anh lịch sự hỏi lại Dương Hân, “Cậu thì sao? Định ghi trường gì?”

“Gì cũng được!” Dương Hân trả lời, giọng cô ấy đột nhiên khê khàng.

“Ừm, thành tích của cậu khá giỏi, cậu có thể chọn đại học danh tiếng.” Hàn Ích Dương đáp lời Dương Hân, rồi cất bước bỏ đi. Khi anh đi tới gần cửa sắt, một âm thanh nhẹ nhàng thổi theo gió đến phía sau anh.

“Nhưng lần này tôi thi rớt rồi...”

“Tôi rớt rồi, tôi không làm kịp hai bài đại số cuối cùng.” Giọng Dương Hân thoáng ghen ngào vang lên đằng sau anh.

Hàn Ích Dương dừng chân, xoay người quay lại chỗ cũ.

Dương Hân vội vã lau nước mắt. Cô ấy ngược lên, nhìn thẳng vào mắt Hàn Ích Dương, cất giọng ngằn ngừ, “Thầy cô thường nói cuộc sống là công bằng, số phận nằm trong tay mỗi người, có cố gắng sẽ có thu hoạch... nhưng tại sao tôi không cảm thấy như vậy? Hàn Ích Dương, tôi hỏi cậu, cậu thấy số phận nằm trong tay mỗi người thật ư?”

Hàn Ích Dương không trả lời được câu hỏi này. Gió mát thổi vù vù vào trước mặt như rót vào lòng anh, quấy trộn biết bao nỗi niềm.

Câu “số phận nằm trong tay mỗi người” mà Dương Hân vừa hỏi cũng là điều anh đang suy nghĩ. Nhưng lúc này mọi thứ đều vô nghĩa, anh không muốn tranh luận vấn đề này với Dương Hân.

“Cố gắng chưa chắc đã có thu hoạch, nhưng không cố gắng sẽ không được gì. Học tập không phải cách duy nhất đi đến thành công. Ngoài việc học hành, một người còn có thể dựa vào nhiều thứ khác để chứng minh bản thân.” Anh nói.

“Kiểu nói này chỉ là kiểu của những đứa có tiền có quyền như mấy cậu. Tôi khác mấy cậu. Tôi chỉ có một cơ hội, tôi không có nhiều lựa chọn như mấy cậu. Mấy cậu thi rớt có thể đi du học nhưng tôi không được như vậy. Tôi phải đậu đại học mới có cơ may tìm được việc làm, mới có cơ hội đổi đời, trở nên nổi bật!”

Dương Hân gào lên điên cuồng. Hàn Ích Dương im lặng nhìn Dương Hân, nhìn cô ấy rơi nước mắt thét lên với anh. Hàn Ích Dương cảm thấy mình quá xui xẻo. Anh lên đây hóng gió, chứ không phải làm đồ vật cho người khác trút giận.

“Đây là suy nghĩ chủ quan của cậu. Cậu chỉ không muốn thừa nhận thất bại của cậu mà thôi. Thi rớt thì cũng rớt rồi. Nếu cậu tiếp nhận được sự thật, hãy chọn đại học bình thường, lên đó phấn đấu lại từ đầu. Còn không thì chọn ôn thi, năm sau thi lại... được chứ?”

Dương Hân trầm mặc, qua quýt chùi nước mắt.

“Tôi xuống trước, cậu suy nghĩ đi.”

Đó là lần cuối cùng anh gặp Dương Hân. Anh giống như một chuyên gia đạo đức trịch thượng, tùy tiện nói lý lẽ suông chỉ về cuộc sống người khác.

Hàn Ích Dương rất ít khi hối hận, nhưng anh hối hận vì lần đó đã nói vậy với Dương Hàn. Anh thấy mình đáng ghét, giả nhân giả nghĩa. Ngày ấy, anh nói vậy là thực tâm muốn giúp đỡ cô ấy hay mượn dịp trút ra buồn bực và áp lực đè nén mình bấy lâu nay?

Thần sắc khó hiểu của Hàn Ích Dương khiến Trình Điện Điện xót xa, cô vươn tay sờ mặt anh, “Em xin lỗi...”

“Xin lỗi chuyện gì?”

Giọng Trình Điện Điện kéo Hàn Ích Dương quay về hiện thực, anh vò tóc cô, gương mặt u buồn của anh thấp thoáng vẻ nồng ấm.

“Câu hỏi của em gợi anh nhớ đến chuyện không vui.” Trình Điện Điện nhú mày.

“Anh không buồn, nó thành quá khứ hết rồi.” Hàn Ích Dương ôm chặt cô gái trong lòng. Anh lặng thinh vài giây rồi đột nhiên hỏi cô, “Điện Điện, em nghĩ anh khó chịu vì bị phản bội ư?”

“Không đúng ư?” Trình Điện Điện nắm tay Hàn Ích Dương, “Tuy em rất ghen vì đến giờ mà anh vẫn còn khó chịu khi nhắc đến nó, nhưng em lại cảm thấy tức giận hơn. Anh là người đàn ông của em, nghĩ đến việc anh từng bị một cô gái coi thường tổn thương, em vừa tức tối vừa ước ao...”

Hàn Ích Dương, “Ước ao?”

Trình Điện Điện sức phát hiện mình lỡ lời, nhưng muộn mất rồi, Hàn Ích Dương đã cúi xuống cắn miệng cô.

“Không cho phép ước ao, em đừng hòng bắt cá hai tay.”

20. Chương 20

Trình Điện Điện cảm thấy cô đã sẵn sàng “dâng mình” cho Hàn Ích Dương. Thậm chí mỗi khi bị anh trêu chọc đến khó nhịn, cô đều vùng dậy chủ động tấn công, thì anh lại bất ngờ kêu dừng. Anh bóp mặt cô, tặng cô một nụ hôn trần an, đứng dậy đi vào nhà tắm.

Trình Điện Điện ngờ vực, lẽ nào anh ăn chay nhiều quá nên quen rồi ư?

Hàn Ích Dương vào xối nước lạnh, còn Trình Điện Điện buồn bã nằm ngửa trên giường. Cô ảm ức cúi nhìn chông chọc bộ ngực phẳng lì của cô... Lẽ ra cô nên ngồi dậy hoặc đứng lên quỳ gối thủ trưởng đại nhân, vậy sẽ hao hao giống bánh bao hơn.

Hàn Ích Dương tắm xong đi ra, nhìn thấy Trình Điện Điện cúi gằm mặt vẻ như tự hỏi. Anh đi lại vuốt phẳng chăn và ga trải giường mà hai người vừa lẫn lộn làm mất trật tự. Đến khi anh làm xong, Trình Điện Điện vẫn đang dựa vào giường, im thin thít nhìn chằm chằm bản thân. Hàn Ích Dương đành khom người bồng cô đặt sang bên phải của giường, kéo chăn lên đắp cho cô. Anh cất giọng nhẹ nhàng như dỗ dành trẻ con, “Ngủ đi.”

Hàn Ích Dương nằm bên trái giường, cách Trình Điện Điện vừa đúng 30 cm.

Cô gái nằm bên phải anh lằm bằm trong miệng, Hàn Ích Dương vờ như không nghe thấy, anh với tay tắt đèn. Một phút sau, cô gái nằm đằng sau anh đột nhiên nhích người sát vào anh, tay chân vát hết lên lưng anh.

Hàn Ích Dương thở dài, anh xoay người ôm chầm Trình Điện Điện, tỉ mỉ cảm lên đầu cô, “Điện Điện, con gái không nên như vậy.”

“Đồ ngốc!” Trình Điện Điện tìm vị trí thoải mái trong lòng Hàn Ích Dương, “Có bà xã ngủ cạnh mà cũng không biết ôm.”

Hàn Ích Dương, “...”

Hình như anh ngốc thật, nhưng đào đâu ra một tên ngốc hạnh phúc được như anh? Hàn Ích Dương cúi xuống hôn trán Trình Điện Điện, “Đợi sau khi kết hôn, Điện Điện dạy anh nhiều hơn được không?”

Một lời âu yếm trên giường, lại thêm Hàn Ích Dương cúi đầu nên giọng nói trầm ấm của anh trở nên ngọt ngào khác thường. Câu nói này rót vào tai Trình Điện Điện như một làn gió xuân tươi mát rót vào tim cô.

“Anh nói cứ như em có kinh nghiệm phong phú lắm không bằng.” Tuy cảm thấy ngọt ngào nhưng Trình Điện Điện vẫn giả vờ bĩu môi.

“Anh nói sai rồi, đừng giận anh.” Hàn Ích Dương nhún nhường, tốc độ kiểm điểm của anh còn nhanh hơn những chàng thiếu niên mới lớn da mặt dày, “Sau này, chúng ta sẽ học cùng nhau.”

Học cùng nhau... Trình Điện Điện cười tủm tỉm đánh Hàn Ích Dương một cái. Cô hạnh phúc nhắm mắt lại ngủ.

Hàn Ích Dương quay về bộ đội, cuộc sống của Trình Điện Điện cũng coi như phong phú. Mỗi ngày, bà Hàn đều gọi điện kêu cô về nhà ăn cơm. Do không có xe buýt đến Hàn gia, bà Hàn muốn bỏ tiền mua xe riêng cho cô. Trình Điện Điện lật đật từ chối, bà Hàn bèn viện cớ bắt cô đồng ý. Bà nói là tiền dành dụm cưới vợ cho Hàn Ích Dương, mà lâu thật lâu mới thấy anh dắt được con dâu về nhà, nên tiền sinh tiền, lời sinh lời. Số tiền nhỏ ngày xưa giờ đã nhiều vô cùng, đủ mua cả một chiếc xe.

Thường ngày, Trình Điện Điện đọc tiểu thuyết thấy đủ loại mẹ chồng con dâu đấu đá nhau tơi bời, còn bà Hàn lại là bà mẹ chồng tốt cực kỳ. Bà khiến cô vừa mừng vừa lo, cô căng thẳng, trán túa đầy mồ hôi.

Cuối tuần, Châu Thương Thương hẹn cô dạo phố, thuận tiện dẫn cô đi chào hỏi họ hàng Hàn gia, coi như làm quen trước khi kết hôn.

Trình Điện Điện biết Châu Thương Thương không phải người dễ gần. Dựa vào nhiều chuyện có thể thấy cô không thích xã giao nhưng cô luôn hết lòng giúp đỡ Trình Điện Điện hòa nhập vào Hàn gia. Trình Điện Điện cảm động, không biết cảm ơn Châu Thương Thương thế nào cho hết.

Có một số việc Châu Thương Thương chỉ tiện tay giúp đỡ, nhưng có một số việc là xuất phát từ tận đáy lòng.

Đi dạo phố xong, hai người cùng đến thẩm mỹ viện. Châu Thương Thương là khách thân thiết ở đây. Sau khi làm xong, Châu Thương Thương tặng cô một tấm thẻ làm đẹp trị giá năm mươi ngàn.

Có hào phóng quá không? Trình Điện Điện nghĩ.

Châu Thương Thương không phải người giỏi kết giao bạn bè, lại khó khăn lắm mới xuất hiện một người ăn ý với cô. Cô không thiếu thốn tiền bạc, vì vậy cách thể hiện tình cảm của cô có hơi quá tay.

“Trước đây, mình đi có một mình, chán lắm.” Châu Thương Thương nói, “Bây giờ thì hay quá, có cậu cùng đi mình.”

“Chúng ta có thể tự làm mấy kiểu này ở nhà. Hay sau này chúng ta tự làm ở nhà, cùng tìm tòi cách làm đẹp đi!” Trình Điện Điện là một cô gái sống tiết kiệm.

“Tính vậy một lần hai lần thì được nhưng làm lâu lại phiền phức.” Châu Thương Thương nói.

“Nhưng mình làm vậy lại phung phí quá.” Trình Điện Điện tính toán cho Châu Thương Thương, “Một lần đến đây tốn tới mấy ngàn, tự làm chưa tới mấy trăm. Ở nhà làm không chỉ tiết kiệm tiền, mà còn có ý nghĩa.”

Khi quan niệm chi tiêu của bạn bè khác nhau chính là lúc đôi bên tranh luận và tìm ra ý kiến chung. May là hai người đều là biết lắng nghe và chịu trao đổi.

Châu Thương Thương đắm chiêu suy tư, tán thành quan điểm của Trình Điện Điện, song cũng phát biểu ý kiến cá nhân, “Lãng phí cũng là một cách phân bổ lại nguồn lực xã hội mà.”

Kiểu biện luận gì thế này? Thế nhưng kiểu tranh luận này lại khiến Trình Điện Điện mở mang đầu óc, “Hay! Nói quá hay!”

Buổi chiều trên đường về, Trình Điện Điện nhận được điện thoại của chủ biên. Một chung cư ở phía tây thành phố vừa xảy ra án mạng. Chồng say rượu dùng chai bia đánh chết vợ, Trình Điện Điện lập tức đón xe đến lấy tin.

Từ sở cảnh sát phía tây thành phố đi ra, cô lại đến nhà của nạn nhân để nắm bắt tình hình rõ hơn.

Người chết để lại hai đứa con nhỏ. Chị gái chín tuổi, còn em trai bảy tuổi. Hỏi chuyện hai đứa bé xong, Trình Điện Điện chạy đến trung tâm thương mại mua vài món đồ chơi, rồi lại quay về đó.

Chủ biên kêu cô dựa vào sự việc này để viết bài liên quan đến pháp luật. Trình Điện Điện quay vào màn hình máy vi tính suy nghĩ cả buổi, cuối cùng từ bài viết về hình phạt dành cho người chồng độc đoán, cô đổi thành bài phân tích trách nhiệm nuôi nấng con cái.

Mỗi ngày ở xã hội đều xảy ra những vụ việc đẫm máu như vậy. Có người gây thương tích cho người khác, có người bị thương, nhưng lại có những bi thương không cách nào bù đắp bằng tiền và nước mắt.

Nhân viên văn thư của quân khu trình tài liệu đã chỉnh sửa hoàn thiện cho Hàn Ích Dương. Anh rút một tờ báo đưa cho nhân viên văn thư, chỉ vào bài viết trên đó, “Cắt lại bài này.”

Nhân viên văn thư biết phóng viên Trình Điện Điện này là vợ tương lai của thủ trưởng. Vậy nên khi cắt dán bài báo vào sổ công tác của thủ trưởng, anh ta làm cẩn thận vô cùng.

Mùa thu này sẽ có một cuộc diễn tập quân sự quy mô lớn chưa từng có. Hàn Ích Dương là tổng chỉ huy của cuộc diễn tập này. Khi anh vạch ra kế hoạch tác chiến cùng ban chỉ huy, một chỉ huy bày ra gương mặt tươi cười xán lạn hỏi anh, “Thủ trưởng, nếu lần này chúng ta thắng, có phải anh nên mời toàn quân ăn kẹo mừng không?”

“Chuyện nhỏ.” Hàn Ích Dương vừa nói hết câu, có người cười tùm tùm xen vào, “Cây vạn tuế rốt cục đã nở hoa...”

“Có gì buồn cười! Ai lại không kết hôn, chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.” Hàn Ích Dương răn đe những người trêu đùa anh. Tuy vẻ mặt anh vô cảm, giọng anh cứng ngắt do quen kiềm nén cảm xúc, nhưng niềm vui phơi phới của chú rể tương lai vẫn không cách nào che giấu.

Hoàng hôn, Hàn Ích Dương gọi điện cho Trình Điện Điện. Đúng lúc Trình Điện Điện đang trên đường đến Dương gia với đặc sản mang về từ Lộc Kiều.

Trình Điện Điện đã kể Hàn Ích Dương biết chuyện cô bị đuối nước năm mười tuổi, được người ta cứu lên, rồi cũng nói người đó mất mạng do cứu cô.

Nhưng cô lại không nói anh biết người đó chính là Dương Hân.

Cô định tìm cơ hội nói Hàn Ích Dương nghe bí mật này, nhưng còn chưa kịp thì anh đã bận việc, phải quay về quân khu sớm.

Lúc Trình Điện Điện đến Dương gia, ông Dương đang đeo kính mắt nhìn chăm chú thứ gì đó. Cô đi vào hỏi ông. Ông Dương nói đây là lời nhắn mà bạn học trong lớp gửi lại cho Dương Hân vào năm cô ấy gặp chuyện không may. Vốn dĩ ông tưởng chúng đã mất nhưng mấy hôm trước bà Dương dọn dẹp, lại vô tình nhìn thấy.

Ông Dương như sợ Trình Điện Điện khó chịu, ông xoay người vỗ tay cô, “Điện Điện, con đừng nghĩ ngợi nhiều.”

Trình Điện Điện nhìn thấy tờ giấy của Hàn Ích Dương trong xấp giấy nháp nhũ của bạn bè Dương Hân. Ngăn ấy năm qua, chữ viết của anh vẫn vậy, hầu như không thay đổi. Cô cầm lấy tờ giấy, nhìn ngắm nét chữ cứng cáp của anh. Cô phảng phất nhìn thấy dáng vẻ của Hàn Ích Dương lúc viết tờ giấy này.

Số phận đúng là nằm trong tay mỗi người!

Đây là lời biệt từ mà Hàn Ích Dương đã viết cho Dương Hân.

Ông Dương ngẩng đầu nhìn tờ giấy trên tay cô, ông chợt nhớ một việc, “Điện Điện, con xem giúp bác tờ giấy này với.” Ông Dương rút ra một xấp biên lai gửi tiền.

Người gửi tiền đã giấu kín tên tuổi. Ngoài số tiền và tên người nhận, trên đó hầu như chẳng còn chữ gì. Nhưng Trình Điện Điện vẫn nhận ra chữ viết của Hàn Ích Dương.

Tổng cộng 19 tờ biên lai chuyển khoản, bắt đầu gửi từ năm Dương Hân qua đời.

“Con thấy chữ của hai người này giống nhau không?” Ông Dương cầm biên lai và tờ giấy của Hàn Ích Dương lên đối chiếu.

Trình Điện Điện không nhìn nhưng cô vẫn gật đầu, “Là cùng một người.”

Ông Dương không khẳng định như Trình Điện Điện, ông cứ cảm thấy là lạ, “Hai bác không biết cậu ấy là ai nên không đặng đến số tiền này. Ngăn ấy năm qua, gia đình con luôn giúp đỡ, hai bác cũng không thiếu thốn. Nhưng lạ quá, ngày xưa Hân Hân đâu có nhiều bạn bè, rốt cuộc ai đang giúp đỡ hai bác?”

Trình Điện Điện há hốc miệng, không biết nói làm sao.

Nhật ký của Dương Hân viết đến hết cấp ba thì ngừng lại. Năm cấp ba ấy, Dương Hân đã không hoàn thành tốt kỳ thi quan trọng nhất trong cuộc đời. Sau khi có kết quả thi, cô ấy đã quyết định học lại. Có thể do việc học quá bận, cô ấy không viết tiếp nhật ký.

Có vài trang trong nhật ký, Dương Hân viết về tương lai mờ mịt, nỗi nhớ nhung Hàn Ích Dương và sự khinh bỉ dành cho Khương Thiên Dung. Dương Hân đã dùng cụm từ “thủy tính dương hoa*” để nói về Khương Thiên Dung.

*Thủy tính dương hoa ý chỉ nữ giới có tác phong tùy tiện hay tình cảm không chuyên nhất.

Trình Điện Điện nhớ Hàn Ích Dương từng nói, “Cô ấy thích một chàng trai khác.”

Lẽ nào “thủy tính dương hoa” của Dương Hân là ám chỉ điều này?

Trình Điện Điện đột nhiên rất muốn gặp Hàn Ích Dương.

Sẩm tối khi Hàn Ích Dương đang bàn bạc công việc với phó chỉ huy, một binh sĩ đi vào báo cáo, “Báo cáo thủ trưởng, có một nữ đồng chí họ Trình tìm anh.”

21. Chương 21

Hàn Ích Dương bước nhanh đến phòng tiếp khách. Trông thấy một cô gái đội mũ lưỡi trai ngẩng đầu nhìn cúp và kỷ niệm chương treo trên tường, anh bèn xua tay kêu nhân viên văn thư đi theo về trước. Sau đó, anh bước lại gần cô gái đứng bên trong.

Trình Điện Điện đứng đưa lưng về phía Hàn Ích Dương. Trên chiếc bàn cạnh Trình Điện Điện còn đặt ly trà xanh mà một anh lính trẻ vừa pha cho cô. Cô không có tâm trạng để uống, vì vậy cô cứ đứng nhìn đủ loại kỷ niệm chương trên tường.

Từ bé, ba đã kể cô nghe nhiều chuyện về quân khu. Đến giờ đặt chân lên đây, tiếng kèn hiệu lạnh lốt làm cô bồi hồi khôn nguôi. Phải chăng mồ hôi của anh cũng thấm ướt vùng đất đầy nhiệt huyết này?

Trình Điện Điện nghe thấy tiếng bước chân vang lên từ đằng sau. Biết người tới là ai, cô xoay người cười tươi, chào anh theo kiểu quân đội.

Hàn Ích Dương hơi ngẩn ra, anh nhúu mày hỏi cô, “Sao lại tới đây?”

Trình Điện Điện bắn khoăn nhìn anh, “Em không làm phiền anh đâu. Em chỉ ở một đêm rồi về.”

Hàn Ích Dương vuốt mặt cô. Động tác của anh còn dịu dàng hơn vẻ mặt anh gấp nhiều lần, giọng anh cứng nhắc nhưng rất dễ nghe, “Em ở mấy đêm cũng được... anh dẫn em qua chỗ nghỉ.”

Chỗ ở của Hàn Ích Dương trong quân khu là một căn hộ nhỏ riêng biệt. Căn hộ với tường trắng mái đỏ ẩn trong sắc xanh lá tràn đầy sức sống, trông tươi mát lạ thường.

Hàn Ích Dương dẫn Trình Điện Điện lên lầu. Bên ngoài phòng sách và phòng ngủ, còn có một nơi tiếp khách với bộ ghế sofa nhỏ, tivi tinh thể lỏng 40 inch. Hàn Ích Dương dẫn Trình Điện Điện tới căn phòng có thể giết thời gian dễ dàng, trong này có một chiếc máy vi tính.

“Anh còn việc phải giải quyết, cứ ở đây đợi anh. Em có thể chơi máy vi tính nhưng có vài thứ đừng đụng lung tung, biết không?”

Trình Điện Điện ngoan ngoãn gật đầu, “Để em đọc sách.”

Hàn Ích Dương sờ vành nón của cô, “Nếu anh về muộn, em cứ ngủ trước.”

Trình Điện Điện lại gật đầu.

Hàn Ích Dương cong môi lên cười. Từ lúc gặp nhau đến giờ, khó khăn lắm mới thấy anh cười được một chút.

Hàn Ích Dương đi làm việc, Trình Điện Điện cũng không dám đụng vào máy vi tính của anh. Cô ngồi yên một góc định đọc sách, kết quả lại không tìm được quyển nào cô có khả năng đọc hiểu. Trong phòng anh có rất nhiều sách, nhưng toàn là sách chiến lược quân sự của Anh. Trình Điện Điện lật ra xem, nhìn thấy ghi chú do Hàn Ích Dương viết ngay trang đầu tiên. Hóa ra anh rất giỏi tiếng Anh.

Cô lại đứng lên đi dạo phòng ngủ của Hàn Ích Dương. Bên trong bày biện ngăn nắp sạch sẽ, toàn bộ chăn gối đều là màu xanh lá đáng yêu, hơn nữa chăn còn được gấp gọn thành một khối vuông ngay ngắn.

Đều do anh tự xếp ư? Trình Điện Điện mỉm cười.

Phòng ngủ chỉ có giường, móc treo, tủ quần áo, ngoài ra không còn đồ gì khác. Rèm cửa sổ trong phòng là màu trắng đơn giản, kéo ra sẽ thấy một cánh cửa trượt, bên ngoài là ban công rộng, trồng vài chậu xương rồng.

Trình Điện Điện nhớ Dương Hàn từng viết trong nhật ký: “Ngồi một mình trong lớp, tôi có thể ngồi ở bàn của anh thật lâu...”

Đúng vậy! Khi thích một người, hòa nhập vào thế giới của người đó là chuyện hạnh phúc biết nhường nào. Rõ ràng là dè dặt tiếp cận, sợ làm phiền anh, nhưng lại muốn một góc trong tim anh thuộc về bản thân.

Tham quan gần hết mọi thứ, bao gồm cả giấy bỏ trong thùng rác, Trình Điện Điện lại cảm thấy đói bụng. Trời đã tối đen, tiếng bình sĩ tập luyện bên ngoài nghe vừa to rõ vừa trống vắng. Trình Điện Điện ngồi nghỉ trên ghế sofa, thiếp đi lúc nào không hay.

Hàn Ích Dương bận đến tối mặt tối mày, nhưng anh sức nhớ từ thành phố S tới đây phải mất bốn giờ đi xe, chắc chắn cô vẫn chưa ăn tối. Anh lập tức kêu nhân viên văn thư đi dặn nhà bếp làm cơm. Sau một hồi suy nghĩ, anh quyết định hủy cuộc họp buổi tối, quay về chỗ nghỉ.

Trình Điện Điện tỉnh giấc, loáng thoáng ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức tỏa ra dưới lầu. Cô mở mắt nhìn xuống, thấy Hàn Ích Dương đã về.

Dưới lầu có một góc bếp nhỏ. Một đầu bếp đang đứng loay hoay nấu nướng bên trong. Chuẩn bị xong thức ăn, anh ta cởi tạp dề màu trắng ra rồi đi về. Hàn Ích Dương ngồi xem tài liệu ngoài ghế sofa, mở miệng kêu Trình Điện Điện còn đang ngái ngủ, “Em còn không xuống ăn?”

Trình Điện Điện thật sự đói bụng. Cô ăn chén cơm và uống một ly sữa đậu nành. Hàn Ích Dương cũng ngồi ăn thêm cùng cô. Trong lúc dọn bát đĩa, anh hỏi cô, “Em chưa ăn cơm, sao không nói anh biết?”

“Người ta sợ anh bận...”

Người ta... Hàn Ích Dương kéo Trình Điện Điện vào lòng, anh nghiêm mặt hỏi cô, “Điện Điện, có chuyện gì vậy?”

Bên ngoài trường bắn của quân khu có một bãi đất lớn, nhờ ánh trăng có thể nhìn thấy rau củ và khoai lang được trồng bên trên...

“Em muốn tới đây uối ăn?” Hàn Ích Dương hỏi nhỏ cô.

Trình Điện Điện gãi cánh tay, “Chúng ta về đi anh.”

Hàn Ích Dương dẫn Trình Điện Điện băng qua bãi đất trồng rau, trở lại khu đại viện ban đầu. Sau khi tắm rửa sạch sẽ, anh bỗng cô lên giường ngủ.

Trình Điện Điện dựa vào ngực Hàn Ích Dương. Hàn Ích Dương thấy tóc cô ướt rượt bết hết vào mặt, anh bèn xuống giường cầm khăn bông, đỡ cô ngồi dậy lau tóc cho cô. Quanh năm suốt tháng, anh đều để tóc húi cua, không cần dùng máy sấy. Vì vậy anh chỉ còn biết dùng khăn bông lau khô tóc cho Trình Điện Điện.

Hàn Ích Dương dịu dàng sờ sờ khiến mắt Trình Điện Điện bắt giắc đỏ hoe. Cô đột nhiên muốn khóc. Từ nhà Dương Hân đi về, cô đã muốn khóc. Nhưng nhìn thấy Hàn Ích Dương, cô lại nén xuống. Bây giờ cảm giắc được anh nâng niu như báu vật làm vành mắt cô lập tức ửng đỏ.

Liệu hạnh phúc của cô có cướp từ tay cô gái tên Dương Hân không?

“Ích Dương, tại sao anh lại tốt với em như vậy?”

“Bởi vì đến khi anh già, anh phải nhờ em đẩy xe lăn và đánh răng giả.”

Trình Điện Điện khóc nức lên.

“Điện Điện, nói anh biết đi, em bị sao vậy?” Hàn Ích Dương xoay mặt cô đối diện với mình. Anh cẩn thận lau nước mắt cho cô, rồi đánh mặt, “Khóc nữa, anh ném em xuống chuồng heo!”

“Ở đây có chuồng heo?”

“Có chứ, cái gì cũng có.” Hàn Ích Dương lau khéo mắt ướt sũng của cô, “Chúng ta sắp kết hôn, có gì em phải nói anh biết.”

“Em sợ nói ra anh sẽ không kết hôn với em.” Trình Điện Điện vừa khóc vừa nói.

“Em nói gì vậy!”

“Nếu anh không kết hôn với em, em sẽ rất khó chịu.”

“Được, anh đảm bảo sau khi em nói, anh vẫn yêu em như trước, chịu không?”

Trình Điện Điện nhìn thẳng vào mắt anh, “Em... Ích Dương, năm đó chính Dương Hân đã cứu em.”

“...” Hàn Ích Dương dừng lại, thở dài một hơi, anh còn tưởng chuyện gì xảy ra.

“Anh biết.”

Trình Điện Điện, “...”

Hàn Ích Dương cất giọng điềm tĩnh, “Nếu anh nhớ không lầm, anh đã trông thấy em ở đám tang của Dương Hân. Lúc đó, em mặc váy màu trắng khóc bù lu bù loa.”

Trình Điện Điện, “...”

“Lần trước nhặt được chứng minh nhân dân của em, anh đã nhận ra. Nhưng Điện Điện, nói anh nghe chuyện này liên quan gì đến anh thích hay không thích em?”

“Không có.” Trình Điện Điện lắc đầu.

“Vậy em vướng mắc chuyện gì?”

“Dương Hân rất thích anh.”

“Anh biết.”

“Anh biết?”

“Điện Điện, anh tiếc vì Dương Hán mất. Có điều đó không phải là tình yêu. Anh cũng hối hận vì năm đó không đến chỗ hẹn, nhưng anh chưa từng làm gì có lỗi với Dương Hán. Anh chỉ cảm thấy tiếc cho cô ấy mà thôi.”

Tiếng kèn bên ngoài dần biến mất. Không gian nơi đây lại quay về vẻ tĩnh lặng của màn đêm, nhưng giọng đàn ông trầm ấm của Hàn Ích Dương vẫn từ tốn vang lên bên tai cô.

Thời Hàn Ích Dương học hết cấp ba, đại học vẫn chưa phổ biến mấy. Vậy nên sau cấp ba, có người lên tiếp đại học, có người ra nước ngoài, có người học buôn bán với ba mẹ, có người không thi đậu đại học mình muốn, sẽ chọn lựa học lại. Trong đó có Dương Hán.

Hàn Ích Dương thi vào học viện quân sự. Chế độ kỷ luật nghiêm khắc ở học viện quân sự khiến anh không có thời gian nghĩ đến chuyện yêu đương nam nữ. Kỳ nghỉ hè của một năm sau, Khương Thiên Dung liên lạc với anh. Cô ta nói cô ta có thai, muốn mượn anh tiền phá thai.

Mùa hè mà Hàn Ích Dương và Khương Thiên Dung quen nhau cơ bản chỉ toàn nắm tay. Đôi lúc Khương Thiên Dung chủ động hôn anh, anh mới đáp lại. Ở thời kỳ trưởng thành bốc đồng nhất, Hàn Ích Dương không hề nghĩ đến chuyện tình cảm trai gái. Cuộc sống buồn chán trong quân ngũ đã ăn sâu vào máu thịt, hòa nhập vào sinh mệnh của anh.

Về phần Khương Thiên Dung, trước khi Hàn Ích Dương chính thức vào học viện quân sự, anh đã nói với cô, “Nếu em đồng ý chờ, sau khi tốt nghiệp, chúng ta sẽ kết hôn.”

Thế nhưng Khương Thiên Dung chờ không nổi. Ngay mùa hè đầu tiên, cô ta đã gọi điện đòi chia tay, chúc anh hạnh phúc. Khương Thiên Dung nói cô ta rất hạnh phúc, cô ta đã tìm được chàng trai yêu thương cô ta thật lòng.

Tình yêu của chàng trai này khiến cô ta mang thai. Có điều tình yêu của chàng trai này không đủ để chịu trách nhiệm với sinh mệnh nhỏ trong bụng cô ta, do vậy anh ta đã thu hồi lại tình yêu đó.

Tuy Hàn Ích Dương không hiểu tại sao Khương Thiên Dung tìm mình nhưng anh vẫn đưa cô ta về nhà, “Không cần trả lại.”

Khương Thiên Dung khóc nức nở ngồi phịch xuống đất, “Ích Dương, em muốn làm em gái của anh. Nếu em là em gái của anh thì tốt biết mấy! Như vậy em sẽ không có bất cứ mong đợi gì...”

Em gái của anh? Hàn Ích Dương không biết cảm giác có em gái ra sao. Nhưng nếu có em gái, anh tuyệt đối không cho em mình để xảy ra chuyện như vậy.

Khương Thiên Dung nhận tiền. Cô ta năn nỉ anh đi chung với cô ta.

Hàn Ích Dương lắc đầu, “Em tìm bạn của em đi. Anh bận.”

Buổi tối, Hàn Ích Dương cứ đắn đo suy nghĩ, cuối cùng anh vẫn quyết định ra ngoài. Hàn Tranh thò đầu ra hỏi, “Anh, anh đi hẹn hò hả? Em cũng có một cô gái đang chờ, chúng ta đi chơi cùng nhau đi, có đôi có cặp cho vui.”

Hàn Ích Dương tóm em trai còn chưa thành niên của mình về phòng, “Đàng hoàng một chút đi!”

Hàn Ích Dương nghĩ, dù gì cũng từng quen Khương Thiên Dung, anh mua hoa quả và thuốc bổ đến thăm cô ta. Trước khi về, Khương Thiên Dung dè dặt hỏi anh, “Chúng ta có thể giữ liên lạc không?”

Hàn Ích Dương lắc đầu từ chối.

Còn cần liên lạc ư?

Hàn Ích Dương trải qua những ngày sau đó khá bình lặng. Có điều anh lại nhận được vài cuộc gọi lạ lùng từ một số điện thoại. Mỗi lần anh nghe máy, đối phương đều cúp điện thoại. Lẽ dĩ nhiên anh không hề gọi lại.

Mãi đến tháng chín khai giảng, Hàn Ích Dương nhận được điện thoại của Dương Hân.

Giọng nói của Dương Hân trong điện thoại rất bình thản. Cô ấy nói bản thân quyết định học lại, tiếc là vẫn thi không tốt như trước. Cô ấy đến học may ở một nhà xưởng nhưng muốn học lại tiếp để thi đại học. Tuy nhiên cô ấy thiếu thốn điều kiện. Năm ngoái gia đình cô ấy có chuyện buồn. Mẹ cô ấy kiểm tra sức khỏe biết mắc bệnh tiểu đường, trong nhà không có tiền cho cô ấy đi học...

Hàn Ích Dương không biết phải nói thế nào, anh chỉ im lặng nghe Dương Hân nói.

Dương Hân lại nói yếu ớt, “Hàn Ích Dương, tôi đang ở biển Bắc Giang, cậu qua đây một chút được không?”

Hắn anh là phao cứu sinh duy nhất của cô ấy khi đó. Hàn Ích Dương ít nhiều cũng cảm giác được điều này. Tuy nhiên anh không muốn dính líu đến Dương Hân. Anh không phải thần thánh, không phải chúa cứu thế.

Anh biết Dương Hân nảy sinh chờ mong trên mức bình thường với anh. Anh không đi biển Bắc Giang! Đối với một người gặp khó khăn, con người có thể sản sinh cảm giác đồng cảm, thương hại, tiếc nuối, khó chịu,... nhưng tuyệt đối không có tình yêu. Hàn Ích Dương nghĩ tình cảm này chỉ có được với vợ của anh. Anh không tài nào chuyển dời nó sang cô gái này, dẫu anh biết cô ấy đang ở đường cùng.

Hàn Ích Dương khước từ Dương Hân, anh không nghĩ mình tàn nhẫn, “Tôi sẽ không đến đó, xin lỗi cậu.”

Anh định viện ra vài lý do. Ví dụ như tôi bận, phải về học viện quân sự,... nhưng anh loại bỏ ngay suy nghĩ đó. Với một người không thể cho bất cứ hy vọng gì, chỉ bằng anh kiên quyết. Như vậy cô mới tìm được mục tiêu sống mới, thôi đặt hy vọng vô ích lên anh.

“Được, tôi hỏi cậu câu cuối cùng. Hàn Ích Dương, ba năm cấp ba, cậu có thích tôi không?” Giọng Dương Hân lạnh buốt như gió biển Bắc Giang thổi đến.

“Không có.” Anh trả lời.

“Tốt...” Dương Hân cúp điện thoại.

Ngày hôm sau, Hàn Ích Dương nhận được tin Dương Hân qua đời. Dương Hân chết vì cứu một cô bé rơi xuống biển Bắc Giang.

Trường học tổ chức lễ tang cho Dương Hân. Hàn Ích Dương cũng tham gia lễ tang. Khá nhiều bạn học đều òa khóc. Họ không biết Dương Hân là một con người như thế nào?

Cô gái mà họ cho là lập dị lại can đảm hơn bất cứ ai ở biển Bắc Giang. Họ cảm thấy xấu hổ. Nghĩ đến trước đây từng lạnh nhạt mỉa mai cô ấy, họ càng khó chịu.

Khi Dương Hân mang vầng sáng anh hùng, cô ấy đã không còn là Dương Hân của ngày xưa.

Chỉ tiếc cô gái này đã vĩnh viễn rời xa họ. Cô ấy không còn cơ hội nhìn thấy hoa cỏ cây cối trên thế giới, cảm nhận hương hoa tiếng chim hót líu lo, nghe nhạc, xem sách, đọc báo. Cô ấy càng không cách nào ngẫm nghĩ câu hỏi, “Số phận có phải nằm trong tay bản thân hay không?”. Bởi rằng cô ấy đã mất đi cơ hội tranh đấu với số phận.

Trong những bạn học có mặt, Hàn Ích Dương là người trầm tĩnh nhất. Anh lắng nghe hiệu trưởng đọc lời văn truy điệu cảm động. Anh nhìn thẳng về phía trước, cuối cùng bình thản viết “Số phận đích thật nằm trong tay mỗi người” lên giấy.

Sinh mệnh là một đề tài phiến toái. Sau khi Hàn Ích Dương về nhà, anh tự vấn bản thân, nếu anh đồng ý đến chỗ hẹn, phải chăng Dương Hân sẽ không chết?

Ở lễ tang của Dương Hân, Hàn Ích Dương cũng trông thấy cô gái Dương Hân đã cứu sống ngồi xồm khóc nức nở.

Người chết là nhẹ nhõm, khó chịu vĩnh viễn là người sống.

Cô gái được Dương Hân cứu tên là Trình Điện Điện. Khi sinh ra, cô nặng hơn 4 kg, ba mẹ gọi cô là Trình Điện Điện. Sau này lớn lên, Trình Điện Điện mở nhật ký của chị Dương Hân đã cứu mình vào một ngày mưa tầm tã, cô đọc được một câu thơ này, “Nếu yêu phải người không yêu mình thì sẽ thế nào? Mình sẽ dùng cách đặc biệt nhất để lưu lại mãi trong tim anh ấy.”

22. Chương 22

Chuyện hạnh phúc nhất trong đời chính là kết hôn với người mình muốn kết hôn, sống trọn đời bên người mình yêu. Dẫu chúng ta phải mất thật nhiều thời gian để đợi được người này, lâu đến mức sợ rằng người này vĩnh viễn cũng không tới.

Cầu hôn là việc làm thất bại nhất trong cuộc đời Hàn Ích Dương.

Trước khi cầu hôn, em trai Hàn Tranh nghĩ cho anh khá nhiều cách. Ví dụ như kiểu cầu hôn lãng mạn ở rạp chiếu phim. Một bộ phim cảm động kết thúc, màn hình ở rạp chiếu chuyển thành lời thề tình yêu thắm thiết của anh, anh quỳ xuống cầu hôn cô dưới sự chứng kiến của nhiều người.

Hàn Ích Dương nói anh không thể lú mặt ra làm chuyện này. Bất cứ giá nào, kiểu cầu hôn này cũng không hợp với anh và Điện Điện.

Kiểu thứ hai là một bữa ăn tối dưới ánh nến rồi thổ lộ tình cảm. Cách này đơn giản, truyền thống, kinh điển, nhưng kinh điển lại chẳng có ý tưởng gì mới.

Kiểu thứ ba là phong cách đoàn xe. Cụ thể là bắt chước theo màn cầu hôn nào đó trên mạng. Hàn Ích Dương bác bỏ thẳng thừng. Đúng là càng nói càng quá đáng!

Kiểu thứ tư là vào mùa hè oi ả thế này, một chút may mắn đụng chạm cũng có thể tạo ra lửa cháy bùng bùng. Hàn Tranh đề nghị thật tình: “Về cơ bản, cầu hôn ở trên giường xác suất thành công rất cao, vì đó là lúc phụ nữ mềm lòng và có sức chống cự yếu ớt nhất. Dĩ nhiên việc này thành công hay thất bại còn phụ thuộc vào năng lực ở phương diện nào đó của một người đàn ông...”

Hàn Ích Dương nhướng mày, anh trầm ngâm không nói tiếng nào. Vấn đề năng lực thì không cần nghi ngờ, nhưng chung quy là cách này quá qua loa miễn cưỡng. Sau này, con anh hỏi ba cầu hôn mẹ như thế nào, anh làm sao trả lời cho con được.

Do nghĩ không ra cách, Hàn Tranh muốn hút một điếu thuốc rồi bàn bạc tiếp. Nhưng phải công nhận dạo này đàn ông ở Hàn gia ít hút thuốc cực kỳ.

Kỳ thực nói đến xã giao, đàn ông ở Hàn gia hút thuốc là việc khó tránh. Bộ trưởng Hàn là một người nghiện hút thuốc. Hàn Tranh từ mười ba tuổi đã có thể phun khói thuốc quynh rữ, không thể không nói đây là di truyền. Hàn Ích Dương tuy biết kiềm chế bản thân nhưng ở bộ đội, thỉnh thoảng về đêm anh cũng hút vài điếu nâng cao tinh thần.

Hiện tại, bà Hàn cấm bộ trưởng Hàn đụng đến thuốc lá vì lý do sức khỏe. Hàn Tranh thì sợ Châu Thương Thương và Ngưu Bì Đường hít khói thuốc nên chủ động cai. Còn Hàn Ích Dương là vì Trình Điện Điện vô tình nói, “Em không thích đàn ông hút thuốc lá! Mấy người như vậy miệng hôi lắm.”

Miệng hôi! Hàn Ích Dương nghe thấy thế thì lặng thinh. Anh nói với Trình Điện Điện, “Anh ít khi hút lắm.”

“Ừa? Em nói anh hồi nào? Em nói một đồng nghiệp nam của em kia kìa. Anh không biết đâu, anh ta nói chuyện cạnh em...”

“Anh ta nói chuyện cạnh em? Hai người ở gần lắm ư?”

“Aaaaaaaa...” Đúng là càng nói càng đen tối.

Nhưng kể từ hôm đó, mỗi khi có người mời Hàn Ích Dương hút thuốc, anh đều từ chối.

Ai ai cũng hiểu tuổi Hàn Ích Dương đã lớn, kết hôn nhằm kiếm một đứa con. Cai thuốc để chuẩn bị đón thành viên mới trong gia đình là đúng! Với kiểu suy nghĩ này, họ không miễn cưỡng Hàn Ích Dương hút thuốc. Huống chi họ cũng đâu dám ép buộc anh.

Hàn Ích Dương không nghĩ ra cách cầu hôn nhưng như vậy đâu có nghĩa là anh không có yêu cầu. Mà ngược lại, yêu cầu của anh cao cực kỳ!

Cầu hôn không thể quá giả tạo, quá tầm thường, quá phô trương, nhưng cũng không thể không đáng giá. Nó phải thật nổi bật, ý nghĩa, tốt nhất là phải đáng nhớ.

Ngày hôm đó do suy nghĩ quá nhiều, Hàn Ích Dương cứ rút hết điếu này điếu khác.

Anh giấu nhẫn cầu hôn trong một khu rừng ở quân khu, buổi tối dẫn Trình Điện Điện đi tìm.

Con đường này nào là muỗi, ruồi, cóc, nhái, cú mèo, chim gõ kiến,... băng qua chín chín tám mốt ải khó, chập vạt dựa theo ánh đèn pin để tìm chiếc nhẫn giấu trong một đóa hoa dại mọc dưới đất. Kết quả Trình Điện Điện đã bật khóc nức nở.

Cô không phải khóc giả, mà là khóc thật. Đêm đen thăm thẳm, côn trùng kêu vang, chim kêu quác quác, rừng cây tối om, Trình Điện Điện đầu tóc dính đầy hoa cỏ khóc bù lu bù loa, “Hu hu, em muốn về nhà... Hu hu hu hu...”

Dưới khung cảnh trời tối gió lộng ngoài rừng, Hàn Ích Dương công cô vợ nhỏ của mình bước từng bước về chỗ ở trong quân khu. Suốt đường về, Trình Điện Điện còn vừa hít mũi vừa phàn nàn mình bị cắn biết bao nhiêu dấu.

Cầu hôn hồngбет nhưng cũng để lại một hồi ức đáng giá. Chẳng hạn như ngoài nam nữ chính, còn có sâu, chim, rắn nghe chung lời cầu hôn. Nhưng nhìn chung đây vẫn là một lời cầu hôn cảm động, đặc biệt là lời hứa hẹn chân thành của một người nào đó.

Có vài người đàn ông hứa hẹn chỉ là một câu cửa miệng, nhưng có vài người nói ra là cả đời.

Hàn Ích Dương công Trình Điện Điện về đến sân vườn của quân khu nhưng cô không nhẽo không chịu đi. Vậy nên Hàn Ích Dương lại công cô lên lầu rửa mặt, công cô đi ngủ, công cô xuống giường đi vệ sinh...

Dạng tình cảm ngọt đến phát ngấy này không phải chỉ có ở tuổi mới lớn. Dù gặp nhau trễ đến mấy, chỉ cần đúng người, ở cạnh nhau vẫn có thể ngọt đến phát ngấy.

Tình yêu tới muộn màng nhưng nó vẫn tới. So với thiếu nam thiếu nữ tuổi chớm yêu, hai người trưởng thành càng dễ khiến tình yêu bền chặt, đơm hoa kết trái thành hôn nhân - nơi vun đắp tình yêu và là điểm tựa vững chắc cho đôi bên.

Dĩ nhiên cầu hôn xong sẽ đến kết hôn. Dù là trai ế cực phẩm Hàn Ích Dương hay gái ế nhỏ bé Trình Điện Điện thì khát khao có một mái ấm gia đình luôn nồng nhiệt, nhất là khi đã gặp đúng một nửa của đời mình.

Hàn Ích Dương và Trình Điện Điện đều muốn đám cưới đơn giản. Nhưng có sự quan tâm nhiệt tình của hai bà mẹ, đám cưới của hai người đã định sẵn là không thể đơn giản.

Bà Hàn phóng khoáng, “Tuy hai đứa lớn tuổi nhưng đều là lần đầu đám cưới, sao có thể qua loa? Vả lại Điện Điện à, con mẹ may mắn lấy được một cô gái tốt như con, sao lại còn không biết thẹn tổ chức qua quýt?”

Hàn Ích Dương và Trình Điện Điện đều mong hai người tự tổ chức đám cưới giản dị, chỉ mời một ít bạn bè thân thiết đến tham dự là được, bởi vì rườm rà sẽ tạo gánh nặng cho hạnh phúc.

Nhưng đây là chuyện tốt, gánh nặng thì gánh nặng. Giống như Hàn Tranh nói đám cưới chỉ có một lần trong đời, anh không muốn cho chị ấy thứ tốt nhất ư?

Đám cưới tổ chức hai nơi, một ở thành phố S và một ở Lộc Kiều. Đám cưới ở thành phố S cũng gần giống đám cưới ngày xưa của Hàn Tranh và Châu Thương Thương, nhưng bây giờ lại có thêm Ngưu Bì Đường rải hoa.

Ở đám cưới, Đường Đường mặc váy trắng, Bì Bì và Ngưu Ngưu mặc ple nghiêm chỉnh, thắt nơ con bướm đáng yêu, kiểu tóc cũng được chuyên gia làm riêng cho phù hợp. May mắn Ngưu Bì Đường tương đối thấp bé, không thôi đã nổi bật hơn cô dâu chú rể.

Họ hàng của Hàn gia đã nhiều, Trình gia lại càng nhiều hơn. Khác với đám cưới ở thành phố S, đám cưới tại Lộc Kiều là kiểu truyền thống Trung Quốc. Trình Điện Điện mặc sườn xám đỏ, Hàn Ích Dương mặc ple kiểu dân quốc xưa. Trình Điện Điện mang guốc ười phân, hai người đứng chung càn nhìn càng xứng đôi.

Trai tài gái sắc, con ngoan dâu thảo.

Dạ hội chỉ có ông Hàn bà Hàn đến Lộc Kiều. Bây giờ chính thức làm đám cưới, Hàn Tranh, Châu Thương Thương và Ngưu Bì Đường cũng bay tới Lộc Kiều trước hai ngày.

Trình gia không rộng bằng Hàn gia nhưng trong nhà cũng có đủ phòng. Ông Trình đáng mến còn chuẩn bị cả giường tầng hoạt hình đáng yêu cho Ngưu Bì Đường.

Đường Đường ngủ ở tầng dưới, Ngưu Ngưu và Bì Bì ngủ ở hai tầng trên. Sau một đêm ngủ, Bì Bì cứ tranh cãi ồn ào. Cuối cùng Bì Bì lại chạy xuống ngủ ở tấm nệm nhỏ trải trên sàn nhà.

Tuy tấm nệm đó mới tinh nhưng Trình Điện Điện vốn mua cho chó lông xù. Sáng sớm vào phòng, trông thấy Bì Bì nằm ngủ trên đó đáng yêu đến ghê gớm, cô lật đặt chụp lại làm kỷ niệm.

Theo kiểu nói của hai bà mẹ là đợi bao nhiêu năm, cuối cùng cũng đợi được ngày này. Vì vậy dù là đám cưới ở thành phố S hay Lộc Kiều, hai bà mẹ đều chuẩn bị hết sức chu đáo.

Nhưng người trong cuộc vẫn phải tham dự quá trình chuẩn bị đám cưới. Bà Trình bàn bạc với Trình Điện Điện, Trình Điện Điện truyền đạt lại Hàn Ích Dương. Cách thương lượng đám cưới này đặc biệt ăn rơ.

Đám cưới hơi náo nhiệt cầu kỳ nhưng không thể không nói đây là một niềm hạnh phúc vô bờ.

Thời điểm Trình Điện Điện và Hàn Ích Dương về Lộc Kiều, Triệu Mẫn cũng trùng hợp đi công tác xa. Giọng cô ta trong điện thoại nghe rất áy náy, “Điện Điện, mình xin lỗi, mình không thể qua giúp cậu. Mình thật lòng xin lỗi cậu! Ngày cậu cưới, mình nhất định về gặp.”

Trình Điện Điện mỉm cười, “Không sao, công việc quan trọng hơn.”

Cuộc đời là một đoạn đường không thể biết trước phương hướng. Ví dụ như cô và Triệu Mẫn trước khi kết hôn.

Đáng lẽ Triệu Mẫn và Trình Minh Dương đã đám cưới nhưng do lần trước bà Triệu nằm viện, mẹ của Trình Minh Dương tìm người coi ngày, cho rằng năm nay hai người không hợp kết hôn. Kết quả đám cưới phải dời đến tận đầu xuân năm sau.

Trình gia có nhà hàng nên đám cưới không tìm nhà hàng khác, mà tổ chức ngay ở nhà hàng Trình gia. Quy mô nhà hàng không lớn nhưng tốt xấu gì cũng là đồ nhà mình, coi sóc chuẩn bị đều thuận tiện.

Trước khi kết hôn, bạn thân Cố Minh Minh tặng Trình Điện Điện một bộ sưu tập tranh vẽ chibi hình thủ trưởng và vợ thủ trưởng đáng yêu làm quà cưới. Trình Điện Điện thích vô cùng. Cô đột nhiên nảy ra sáng kiến, vội kêu Hàn Ích Dương đến xem. Hàn Ích Dương xem xong thì trầm mặc, “Đẹp thì đẹp, nhưng anh thấy chúng ta nhìn hơi ngốc. Dĩ nhiên em vẫn đẹp vẫn quyến rũ như cũ, có điều của anh...”

Trình Điện Điện cắn cánh tay Hàn Ích Dương. Bộ sưu tập tranh vẽ chibi có đủ kiểu quân phục, áo cưới, thường ngày... bị sao chép trắng trợn lên hộp kẹo mừng cưới, thiệp cưới, khăn tay,...

Tổng kết: Tuy hai nhân vật chính hơi lớn tuổi nhưng đám cưới lại dễ thương và ấm áp hơn thanh niên tuổi hai mươi.

Trình Điện Điện có ý kiến, “Tôi già lắm ư? Rõ ràng tôi mới hơn hai mươi thôi mà!!!!!!”

Ngày thứ hai sau đám cưới, chú rể và cô dâu thản nhiên bay đi hưởng tuần trăng mật.

Đêm tân hôn ở Trình gia, bà Hàn dạy Ngưu Bì Đường, buổi tối phải lên lên vào phòng của bác gái nhỏ lấy đồ, hôm sau tìm bác trai lớn dùng tiền lì xì đổi lại.

Ngưu Ngưu lấy một đôi giày.

Đường Đường ôm một cái gối đi ra.

Bì Bì cầm theo một hộp... bao cao su...

Cậu bé lấy món này là vì trông rất quen mắt. Cậu bé thường thấy nó ở trong phòng ba mẹ... vậy nên tiềm thức Bì Bì cho rằng nó rất quan trọng, rất quan trọng!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-tuong-e-vo>